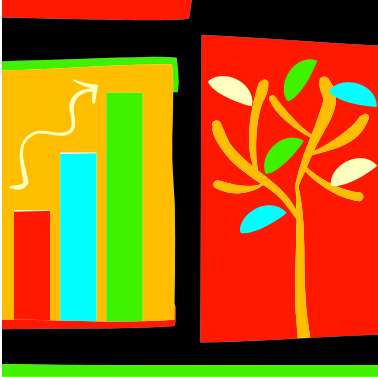

Người tình

"Ánh mặt trời chiếu sáng muôn nơi, nhưng đâu đó trong lòng người là mùa Đông u ám".

Hoàng đứng dậy tắt máy lạnh và mở cửa sổ đón không khí phả hơi nóng vào phòng. Công việc đã xong. Anh đứng trên tầng cao cười một cách sảng khoái nhìn xuống phố xá bên dưới, trong bụng giờ đang nghĩ đến bữa cơm trưa, nghĩ đến người vợ yêu quý xinh đẹp mà cảm giác băng khuâng rộn ràng trong người. Một cảm giác lâng lâng tràn ngập hồn anh, công việc ổn định và tiến triển, nhà cửa đang hoàn thành, vợ đẹp, chỉ thiếu có mỗi con ngoan mà thôi. Chắc sang năm là nên có con là vừa, cả anh và vợ đều chưa muốn có con mặc dù cả hai đều đã trên ba mươi, cả hai cùng đều thống nhất là chậm chậm một chút để nhắm nháp cái hương vị của vợ chồng son, đồng thời để dư dả kinh tế thêm một chút nữa. Khẽ nhếch mép cười một cách thoải mái, anh tự hỏi lòng trong những người nhộn nhịp đi lại phía dưới người nào hạnh phúc còn người nào không? Hạnh phúc của họ sẽ là gì? Riêng Hoàng thì sao? Tất nhiên là quá ư hạnh phúc rồi.

Hoàng sau khi tan vỡ mối tình đầu đã miệt mài lao đầu vào làm ăn, cho mãi đến năm xấp xỉ ba mươi mới lấy được một cô vợ đẹp qua sự mai mối của gia đình. Vợ anh cũng đẹp mặn mà, lại cũng là một công chức trong một cơ quan nhà nước như anh. Chắc là cô cũng đã kén chọn dẫu lắm nên mãi tới gần 30 mà cũng vẫn chưa lập gia đình. Hoàng cũng có nghe đồn thoáng qua là cô cũng có chút rắc rối về tình cảm lúc còn đi học, nhưng anh rồi hơi đâu mà để ý những chuyện xưa làm gì chứ? Ai cũng đều khen vợ chồng của Hoàng thật hạnh phúc, thật xứng đôi vừa lứa. Thu nhập của hai vợ chồng ổn định, cộng với sự giúp đỡ từ hai bên cha mẹ gia đình nên chẳng bao lâu sau đó hai vợ chồng anh cũng sắm được một ngôi nhà khang trang rộng rãi một tầng ở khu đô thị mới của Thành phố.

Buổi trưa Hoàng đi làm về thì thấy có một chiếc xe Atila dựng trước sân. Hoàng vào nhà thì nghe một giọng nói ngọt như mía lùi:

- Chào anh.

Một cô gái đẹp rực rỡ nóng bỏng trong chiếc váy đầm màu xanh nhạt hiện ra trước mắt anh. Anh cười hơi lúng túng:

- Chào em.

Vợ Hoàng bưng một đĩa thức ăn bốc khói từ dưới nhà lên giới thiệu hai người với nhau:

- Đây là Duyên, bạn hồi thưở học Đại học cùng với em.

Duyên có một thân hình gợi cảm và thật quyến rũ, cô khoe bộ ngực tuyệt đẹp nổi hằn lên trong bộ đầm bó sát cô đang mặc. Duyên cùng phụ với vợ Hoàng dọn đồ ăn lên bàn. Hoàng thật sự ngạc nhiên vì chưa bao giờ thấy bữa ăn được chuẩn bị nhiều món ngon và lạ đến như vậy. Hiểu cái nhìn của chồng nên vợ Hoàng nói:

- Nhờ Duyên cả đấy, Duyên từ ngày xưa vốn đã có tiếng là đảm đang.

Duyên cười một cách e thẹn trông càng hấp dẫn. Hoàng hỏi thăm:

- Duyên hiện giờ làm ở đâu?

- Em làm ở Tỉnh anh à, bữa nay được về Thành phố tập huấn ba tháng.

- Duyên nở nụ cười khoe hàm răng trắng muốt.

- Em làm nghề gì? - Hoàng tò mò.

- Dạ. Em là giáo viên, trường của em vừa mới nhận về giàn máy vi tính, em vì là giáo viên dạy toán nên được trường cử em đi học để sau này về dạy lại cho học sinh.

- Duyên nhìn Hoàng với đôi mắt bồ câu tuyệt đẹp.

- Duyên được mấy cháu? - Hoàng lại hỏi.

- Một. - Duyên cười chúm chím.

- Trai hay gái? - Hoàng thật thà.

- Nó chưa có chồng đâu anh ơi. - Vợ Hoàng cười to.

- Già rồi, có ai thèm để ý bà già đâu anh. - Duyên cũng cười, hấp háy đôi mắt trông càng xinh.

- Wow, bà già như em mà ra đường khối cháu chạy theo đấy. - Hoàng cũng thực sự ngạc nhiên.

- Anh cứ đùa. - Duyên đỏ mặt.

- Hay để anh làm mai cho, cơ quan anh cũng có vài anh đẹp trai độc thân. - Hoàng chọc.

- Thế thì chắc em phải nhờ anh rồi đó. - Duyên cũng hưởng ứng.

- Sao lâu nay không thấy vợ anh nhắc đến em nhỉ? - Hoàng quay sang vợ.

- À. Khi Duyên ra trường về lại Tỉnh, nên tụi em cũng bắt tin nhau luôn mãi cho đến tháng trước em đi công tác ở Tỉnh nên mới tình cờ

gặp lại. - Vợ Hoàng bình thản đáp.

Cả ba cùng ăn cơm và tán chuyện với nhau rất vui vẻ. Sau khi ăn cơm xong Duyên và vợ Hoàng kéo nhau vào phòng riêng trò chuyện. Kể từ hôm đó, thỉnh thoảng Duyên lại hay ghé qua nhà vợ chồng Hoàng chơi...

Chiều nay trời lại mưa rả rích, Hoàng đang ngồi trên bàn trong nhà tiếp tục công việc dở dang mấy tháng nay. Mấy hôm nay vợ Hoàng đi công tác, Hoàng ở nhà một mình nên đành ăn cơm bụi cho tiện.

Đang mê mải với công việc Hoàng chợt nghe tiếng gọi ngoài cửa:

- Lan ơi.

Lan là tên của vợ Hoàng, tiếng gọi nghe quen quen hình như là của Duyên. Hoàng vội chạy ra cửa trước thì thấy Duyên bận chiếc áo mưa màu xanh đang đứng ngoài cổng cười với anh. Hoàng chụp vội lấy cây dù chạy ào ra mở cổng cho Duyên.

- Lan đâu rồi anh? - Duyên vừa cởi áo mưa vừa hỏi.

- Lan đi công tác hai ngày nay rồi em. - Hoàng sục cây dù xuống vừa cười vừa trả lời. - Vào nhà đi em.

Duyên hôm nay bận chiếc váy hồng trang nhã, mái tóc quần cao khoe cái cổ trắng ngần. Những hạt nước mưa còn vương trên tóc nhiều vài giọt xuống khuôn mặt trái xoan xinh đẹp.

- Em ngồi đi, để anh lấy khăn. - Hoàng vội chạy vào phòng ngủ của vợ lấy chiếc khăn mới ra cho Duyên.

- Cảm ơn anh. - Duyên ngồi xuống ghế Salon trong phòng khách và đón lấy chiếc khăn từ tay Hoàng.

- Chuyện học hành của em ra sao rồi? - Hoàng với tay rót ly nước đưa cho Duyên.

- Cũng tạm ổn anh. Bữa nay em gõ máy tính cũng khá quen tay rồi. -
Duyên khẽ vuốt vài sợi tóc xoà trên trán.
- Em uống nước. - Hoàng mời.
- Dạ. Cảm ơn anh. Lan đi chùng nào về vậy anh. - Duyên hớp ngụm nước.
- Chắc mai là về, mấy bữa nay vợ anh đi, anh chỉ toàn đi ăn cơm bụi.
- Hoàng than phiền.
- Thì đàn ông mà, chuyện bếp núc làm sao như đàn bà được. -
Duyên cười thông cảm.
- Em ở trọ có vất vả lắm không? - Hoàng quay ngoắt chỗ khác khi nước thấm lên ngực áo Duyên làm lộ đường cong tuyệt đẹp.
- Làm sao giống như thời sinh viên hử anh? Bây giờ đi học có chế độ
đàng hoàng, chỉ có điều là ở một mình cũng buồn, em lại cứ nghĩ
hôm nay Lan có ở nhà. - Duyên cười trả lời.
- Lâu lâu Lan lại phải hay đi công tác, công việc thì phải như vậy mà
em. - Hoàng giải thích.
- Sao anh với Lan không kiếm một đứa đi? - Duyên đổi chủ đề.
- Lo gì em, cứ từ từ. Còn em cũng nên kiếm một anh nào đó lo cho
mình đi chứ? - Hoàng cười.
- Chắc ở giá anh ời. Chẳng có anh nào chịu quan tâm em hết. -
Duyên đặt ly nước hơi cúi người xuống lại làm Hoàng phải ngo ra
chỗ khác.
- Tại em kén chọn chứ gì? Xinh như em thì khối anh chết. - Hoàng
cười nói thật lòng.
- Duyên mỉm cười không trả lời. Đôi mắt cô nhìn xa vắng, cô bạn mình
thật là hạnh phúc, giá như...
- À. Anh cũng đói rồi, hay là anh em mình ra quán ăn cơm luôn nha

em? - Hoàng chợt nhớ là đã chiều rồi.

- Hay là để em chạy ào ra chợ mua gì đó về nấu rồi anh em mình ăn luôn được không anh? - Duyên chợt đề nghị.

- Vậy thì còn gì bằng nhưng anh sợ phiền em... - Hoàng hơi lưỡng lự.

- Phiền gì đâu anh, mấy hôm rày em cũng ăn cơm bụi hoài ngán muốn chết. Săn đây em ra chợ mua ít đồ ăn tươi về nấu tí là anh em mình có ăn liền.

Không đợi Hoàng lên tiếng, Duyên vội vã bận áo mưa và dắt xe ra ngoài đi chợ. Hoàng cảm thấy vui vui trong bụng, quả là mấy ngày nay ăn cơm bụi cũng ngán, với lại Hoàng vẫn chưa quên tay nghề nấu ăn của Duyên...

Cả tháng nay trong nhà Hoàng không khí thật ảm đạm. Lan không thèm nói một câu với Hoàng mặc dù Hoàng đã thanh minh đủ kiểu. Bây giờ mỗi lần về tới nhà Hoàng lại cảm thấy e ngại, một nỗi lo lắng, một nỗi sợ hãi mơ hồ bóp chặt lấy trái tim của Hoàng khi Hoàng nhớ lại đêm đó...

- Em về nha anh. - Duyên chào Hoàng.

- Ừ. Em về. - Hoàng gật đầu.

Khi Duyên cúi người xuống mang giày, một cách vô tình phơi ra bộ ngực đẹp trắng ngần dưới ánh đèn làm Hoàng như nghẹt thở. Không hiểu vì lý do gì mà sau khi ăn cơm xong cả người Hoàng cứ rạo rức như đang thiếu một cái gì đó. Hay là do mấy chai bia? Hay là lâu nay Hoàng và vợ mãi lo làm ăn nên xao nhãng chuyện vợ chồng? Hay là vì cái gì khác...Bỗng nhiên như là một cách vô tình Hoàng thốt lên:

- À...

- Sao anh? - Duyên hỏi nhưng không ngẩng lên.
- Em cứ ở lại rồi mai về cũng được, trời tối với lại mưa dầm dề...Em có thể... - Hoàng đáp ứng, không ngờ mình có thể lại nói ra như thế.
- Thôi anh à, người ta dị nghị chết. - Tuy nói thế nhưng Duyên tiến lên một bước sát bên Hoàng. Hơi thở nồng nàn quyện với mùi thơm của da thịt đàn bà làm cho Hoàng như mất tự chủ.
- Có sao đâu em? - Hoàng như chìm trong cơn mê hư ảo chợt tới. Như vô tình Duyên ngược lên nhìn Hoàng, miệng Duyên hé một nụ cười...Hoàng và Duyên đã lao vào nhau như con thiêu thân, để rồi khi bừng tỉnh Hoàng sửng sờ đến kinh ngạc về chuyện mình đã làm. Không thể tin được là Hoàng đã làm chuyện đó với Duyên.
- Đêm sau khi Lan về trong nỗi mừng vui của chuyến công tác xa nhà gặp lại chồng, với kinh nghiệm của một người đàn bà Lan đã thấy có sự khác biệt nơi chồng mình. Lan đã khóc. Và suốt cả tháng nay cô không thềm nói một lời nào với chồng mình cho dù Hoàng cố năn nỉ. Hoàng đang cảm thấy một sự đổ vỡ trong hạnh phúc của hai vợ chồng, điều mà chỉ cách đây ít lâu anh lại vô cùng tự hào.
- Em về nhà mẹ ít hôm. - Lan lạnh lùng xếp đồ vào túi.
- Sao vậy em? Đừng như thế chứ. - Hoàng năn nỉ.
- Anh đã làm gì thì anh tự biết. - Lan nói qua kẻ rặng.
- Anh có làm gì đâu? Sao em đa nghi quá vậy? - Hoàng cố phân trần yếu ớt, trong lòng anh bây giờ đang thực sự hối hận.
- Em không thể sống với một người dối trá? Anh làm gì thì anh tự hiểu? Em cần có thời gian để suy nghĩ lại chuyện của chúng mình. - Lan nói to một cách đồng dục.
- Em...- Hoàng lắp bắp.
- Anh đừng có cản, nếu không em cắn lưỡi chết tại đây cho anh vừa

lòng. - Lan chém tay vào không khí một cách dứt khoát. Sau đó Lan lẳng lặng ôm túi xách ra xe và dắt xe ra khỏi cổng. Tiếng xe máy nổ giòn như vết dao đâm xoáy vào trái tim của Hoàng...

Nửa tháng nay Hoàng như người mất hồn, sau khi đến nhà mẹ vợ nhận được sự đón tiếp lạnh nhạt của họ và vợ Hoàng cũng không thèm gặp mặt Hoàng. Hoàng đã tự dày vò mình trong đau đớn. Hai hôm nay Hoàng cáo bệnh không đi làm, nằm thất thểu một mình trong căn nhà giá lạnh mà mới đây là một tổ ấm hạnh phúc tràn đầy. Hoàng hối hận vô cùng về hành động nông nổi của mình. Bao nhiêu ý nghĩ đang giằng xé trong đầu anh.

...

- Hay là mình nên nói thật với Lan?
- Không được đâu? Chắc gì Lan tha thứ cho mình.
- Làm sao đây Hoàng? Làm sao đây Hoàng?...
- Tại sao mình lại hồ đồ đến như vậy? Tại sao Duyên cũng dễ dàng như thế? Còn Duyên nữa, lẽ Duyên nói với Lan thì coi như hồng bét? Chắc là không đâu? Làm gì mà Duyên lại dám nói chứ?
- Hay là cứ chờ cho Lan nguôi ngoai rồi mình qua năn nỉ là xong chứ gì?

Lấy làm vui vì ý nghĩ đó, Hoàng ngồi dậy sờ lên má, râu đã đâm ra tua tủa sau mấy ngày không cạo. Hoàng bật dậy huyết sáo một cách vui vẻ và thay đồ để ra tiệm cắt tóc. Vừa thay đồ xong Hoàng nghe tiếng gọi ngoài cổng.

- Lan ơi.

Hoàng giật nảy cả người khi nghe tiếng của Duyên. Từ hôm xảy ra chuyện của hai người, Hoàng chưa gặp lại Duyên mà Duyên cũng

chưa ghé lại nhà Hoàng. Đang hưng phấn bởi ý nghĩ trong đầu, bây giờ biết Duyên tới, bao nhiêu ý nghĩ lại ùa tới với Hoàng làm chân Hoàng run rẩy ngồi phịch xuống giường.

- Lan ơi, anh Hoàng ơi.

Tiếng gọi của Duyên lại dồn dập. Bất đắc dĩ Hoàng phải ra mở cổng mà khuôn mặt như đi đưa đám ma.

- Trời, sao râu ria khiếp vậy anh.

- ...

- Lan đâu rồi anh? - Duyên liếc vào trong nhà.

- Bỏ đi rồi. - Hoàng cộc lốc.

- Sao vậy? - Duyên ra vẻ ngạc nhiên.

- Còn sao nữa? Cũng tại vì em hết. - Hoàng thét lên giận dữ.

- Anh bị sao vậy? Sao lại đổ thừa cho em? Anh là đàn ông thiệt thòi gì chuyện đó, em mới là người bị thiệt thòi nè. Em còn chưa trách anh sao anh lại trách em. - Duyên bình thản trả lời, môi hơi hé nụ cười.

- Thôi nào cưng. Em yêu anh mà. - Duyên đưa tay ôm lấy Hoàng.

- Yêu? Em điên à. - Hoàng nẩy người tránh xa ra.

- Phải. Ngay hôm đầu gặp anh là em đã bị hút hồn vì anh rồi, nếu không vì tình yêu sao em lại hiến dâng cho anh chứ. Em thật sự không hối hận chút nào. - Duyên áp sát Hoàng với tấm thân nóng bỏng đầy ma lực.

- Nhưng anh là một người đã có gia đình, anh...anh không thể tan nát gia đình vì em. - Hoàng cúi đầu buồn bã.

- Nếu vậy sao anh làm chuyện đó với em? Hay anh nghĩ em là một con điểm để anh giải trí. - Duyên bỗng tức giận nói to.

- Em... - Hoàng cứng miệng.

- Bây giờ anh tính sao? Em tháng này không có kinh. - Duyên nhẹ nhàng buông từng tiếng.

Như tiếng sét nổ giữa trời quang mây tạnh, Hoàng gục xuống trong ghế, môi Hoàng lắp bắp:

- Có...thai...

- Phải. Em không bỏ đứa con này đâu, đừng có khuyên em đi phá thai vô ích. - Duyên cứng giọng.

- Tại sao, tại sao cô làm thế? - Hoàng run rẩy thét lên.

- Đơn giản là vì em yêu anh. - Duyên mỉm cười, một nụ cười thoải mái.

- Cô nói dối, tôi là một người đã có vợ, tôi có một gia đình hạnh phúc.

- Hoàng như muốn sụp xuống dưới chân Duyên.

- Anh hạnh phúc, hạnh phúc sao lại ngoại tình. - Duyên mỉa mai.

- Cô...- Hoàng mắt đỏ ngầu nhìn Duyên muốn té cả mi mắt.

- Thôi em về đây. Anh hãy liệu mà tính đi, đừng để em phải nói với Lan. - Duyên đứng lên và buông lời đe dọa.

Tiếng xe máy xa dần để Hoàng lại với muôn vàn cay đắng. Trời ơi chỉ một phút nông nổi mà thành ra có sự như thế này? Con phải làm sao đây hỡi trời. Nước mắt hối hận trào ra trên má Hoàng. Đầu Hoàng trở nên trống tuếch, không còn phải biết suy nghĩ giải quyết làm sao cho phải với Lan và Duyên. Giá như, giá như thời gian có thể quay trở lại...

Ba ngày sau Lan đột ngột quay về, Hoàng mừng như bắt được vàng khi Lan đã vui vẻ trở lại:

- Em nghĩ thông rồi, có lẽ em quá đa nghi về anh. Gia đình mình đang hạnh phúc sao em lại nổi phá vỡ nó chỉ vì những suy nghĩ vu

vợ. Nhưng mà em nói trước, em mà nghe anh lém phém với ai là em...cắt.

Chẳng thà Lan đừng quay về còn hơn, bây giờ vợ Hoàng quay về kèm theo câu dọa làm Hoàng sợ hơn là mừng. Hoàng biết tính vợ, cô không nói thì thôi chứ nếu đã nói vậy thì dám làm chứ chẳng chơi.

Hoàng ngượng ngịu:

- Anh chỉ có mỗi mình em thôi, anh nào dám lém phém với ai chứ. -

Trong đầu Hoàng lại thoáng qua hình ảnh của Duyên.

- Em hy vọng thế. - Lan liếc chồng với cặp mắt sắc như dao.

Hoàng đi làm mà tâm sự ngổn ngang. Suốt cả buổi làm cứ như người mất hồn, đến nỗi khi bước vào thang máy thay vì ấn đi xuống Hoàng lại ấn lộn lên tầng thượng. Gió thổi lồng lộng làm cho Hoàng cảm thấy tỉnh táo đôi chút. Dựa vào lan can nhìn ra phía xa, trên sông lấp lánh dưới ánh nắng buổi trưa phản chiếu một màu dùng dục đỏ phù sa vào mắt Hoàng. Trên phố người xe đông đúc như nêm vì đã vào giờ tan tầm. Hoàng lại chưa chát nghĩ, dưới kia trong dòng người hối hả, ai hạnh phúc ai không? Và hạnh phúc của họ là gì? Với Hoàng bây giờ thì hạnh phúc gia đình đang trên bờ vực tan nát, phải làm sao? Phải làm sao đây? Một tia chớp loé lên trong đầu Hoàng, lúc đầu Hoàng tính xua nó đi nhưng rồi nó quay lại và dần dần hiển thị rõ ràng hơn trong đầu Hoàng, tay Hoàng chợt run lên và ánh mắt của Hoàng rần rần như đi đến quyết định...

Về tới nhà, Hoàng thấy tim mình như đánh lô tô khi lại thấy chiếc Atila quen thuộc dựng trong sân. Từ bên trong nhà vang lên tiếng cười vui vẻ của hai người đàn bà làm cho Hoàng đỡ lo đi một chút. Vẫn những món ăn ngon quen thuộc, nhưng với Hoàng giờ này nó như chén thuốc đắng làm Hoàng nuốt không trôi.

- Ăn đi anh. - Lan gấp vào chén cho Hoàng. - Bữa nay thứ sáu rồi, mai Duyên ghé lại chơi với bọn mình nhé. Mình tính ngày mai làm món gì ngon ngon một bữa. Lâu nay bận bịu quá chưa có thời gian rảnh rỗi để xả hơi.

- Vừa rồi sao bà lại bỏ về nhà mẹ vậy. - Duyên như vô tình khơi lại chuyện cũ.

- Tại ông làm cho...

Hoàng thỉnh lình như bị sặc, ho lên một tràng dài. Duyên vội vàng chạy rót ly nước.

- Uống hớp nước đi anh.

- Bà chu đáo thiệt đó. - Lan cười mát. - Tôi còn chưa nghĩ đến.

- Có gì đâu, nhà mình ông già khi ăn cũng hay bị vậy lắm. - Duyên chống chế.

Hoàng thiếu điều muốn độn thổ. Mặt đỏ bừng cảm cúi ăn cho nhanh. Chợt Lan chăm chú nhìn Duyên một chập rồi bật lên tiếng kêu thảng thốt:

- E...

Hoàng như muốn đứng tim khi nghe tiếng Lan. Tay Hoàng cầm chén cơm mà run bần bật.

- Sao bà? - Duyên ngạc nhiên.

- Hình như...hình như... - Lan trở mắt sững sờ nhìn vào cổ Duyên.

- Sao? - Duyên đưa tay lên cổ như phản xạ.

- Bà...có gì mới phải không? - Lan chợt thở hắt ra.

- Có gì đâu? - Duyên lắc đầu nguầy nguậy không hiểu.

- Sao tui... - Lan như bị ghen.

- Cái gì mà úp mở hoài dzậy? Có gì đâu? - Duyên cười to.

- Mà lạ quá...bà dạo này mới quen ông nào à? - Cuối cùng Lan nói.

- Làm gì có? Ai mà thêm chứ? - Duyên lại lắc đầu.
- Nhưng...- Lan cứ áp a áp ứng một cách bí hiểm.
- Có gì thì nói ra đi. - Duyên hết cười nghiêm trang nhìn Lan.
- Anh hơi mệt, anh vào phòng nghỉ một chút. - Hoàng buông chén vội vã như chạy vào phòng.

Nằm trong phòng, Hoàng nghe vắng vắng tiếng của hai người đàn bà.

...

- Ngày mai là ngày nghỉ, hay tụi mình đi dã ngoại một chuyến đi. - Duyên đề nghị.
- Ừ. Ý bà cũng hay đó, nhưng biết đi chỗ nào?
- Bà ở Thành phố lâu rồi mà chưa đi đâu xa với chồng bao giờ sao?
- Trời, làm tôi mất tôi mũi, có rảnh rồi đâu mà đi?
- Mình đi chơi thác đi. - Hoàng bây giờ xuất hiện trước cửa phòng, bình thản đưa ra ý kiến.

Sáng thứ bảy trời trong mây tạnh, mặt trời rực rỡ chiếu muôn ngàn ánh nắng xuống trần gian. Nhưng đâu đó trong lòng người lại u ám như trời Đông buốt giá. Ba người cùng vui vẻ khởi hành ra ngoại ô nhắm phía Nam thẳng tiến. Nơi đó là một danh lam thắng cảnh nổi tiếng với con thác năm nhánh hùng vĩ.

Gần trưa, ba người đã tới được khu thắng cảnh, mùa này khách du lịch cũng hơi vắng nhưng cũng có vài gia đình tranh thủ ngày nghỉ tới đây chơi.

Ba người chọn một nơi gần thác làm chỗ dừng chân. Trái miếng bạt màu xanh ra trên bãi cỏ, Hoàng cúi húi sắp xếp đồ đạc trong khi Duyên và Lan đang đứng ngắm cảnh thác đổ. Trong tiếng ì ầm vang

dội của khối nước đổ từ năm nhánh xuống lòng thác phía dưới, ánh lên sắc cầu vồng bảy màu rực rỡ. Lan vội chạy lại chỗ Hoàng lấy máy ảnh và chụp cho Duyên, sau đó Duyên lại chụp cho Lan. Chợt có tiếng kêu cất lên:

- Cẩn thận, đừng có ra chỗ Hòn đá tử thần.

Hoàng giật mình nhìn lên thì thấy có một gia đình năm sáu người cũng vừa tới. Người vừa cất tiếng kêu là người đàn ông trung niên, chắc là chủ của gia đình này.

- Mỗi năm chỗ đó làm chết vài người, mấy người nhà mình cũng phải cẩn thận đó.

- Sao vậy ba? - Mấy đứa bé hỏi.

- Vì dưới chỗ hòn đá đó là dòng nước ngầm chảy xiết, nếu mà bị té xuống đó thì chắc chắn là chết vì dòng nước sẽ lôi mình xuống dưới đáy không thể cưỡng được.

Hoàng bây giờ mới nhìn thấy một tấm bảng to gắn lên tảng đá "Nguy hiểm chết người, không nên leo lên đây". Hoàng tò mò hỏi:

- Vậy sao người ta không rào luôn chỗ đó lại.

- Nếu rào luôn thì còn gì mỹ quan nữa. Vội lại đứng dưới thì cũng không sao, miễn là cẩn thận đừng trèo lên là được rồi. - Người đàn ông trả lời.

- Nếu té xuống là hết cứu hử. - Hoàng hỏi lần nữa.

- Hết. Lâu nay chưa nghe thấy ai té xuống đó mà còn sống. Chính vì vậy, nếu biết nguy hiểm thì đừng nên mạo hiểm là được rồi. - Người đàn ông nhìn Hoàng với ánh mắt loé sáng cảnh báo.

Sau khi ăn trưa, Duyên ngã người thiêm thiếp ngủ, Hoàng gói đầu vào lòng vợ để vợ Hoàng nhổ vài sợi tóc bạc. Đưa mắt nhìn lên bầu trời xanh thẫm, trong gió mát từ hơi nước của thác đưa tới. Hoàng

thấy lòng mình nhẹ lâng lâng, cảm thấy hạnh phúc ngập tràn khi ở bên người vợ yêu quý, nhưng khi liếc mắt nhìn qua Duyên Hoàng thấy như từ trên đỉnh núi rơi xuống vực sâu. Hoàng cảm thấy tay chân lạnh ngắt khi nghĩ tới lúc Lan biết chuyện xảy ra với hai người. Hoàng vội nhồm dậy.

- Sao vậy anh? - Lan ngạc nhiên.

- Anh cảm thấy hơi đau đầu, em nghỉ đi, anh ra ngoài kia một lát.

Hoàng đi vợ vẫn về phía thác. Trong tiếng ầm ì của thác nước, ánh mắt của Hoàng như dính chặt vào tảng đá. Hòn đá tử thần. Tiếng của người đàn ông như đang gõ trong đầu Hoàng:

- Té xuống đó cảm chắc là chết...Té xuống đó cảm chắc là chết...

Như một ma lực, Hoàng bị hút về phía tảng đá, ngoái nhìn thấy mọi người hầu như say trong giấc ngủ. Hoàng từ từ leo lên...

Trời đã về chiều, mọi người bắt đầu thu dọn đồ đạc để đi về, Hoàng quay sang Duyên:

- Em chụp cho vợ chồng anh tấm ảnh nhé.

- Ok.

Hoàng kéo Lan về phía Hòn đá tử thần. Khi Hoàng bắt đầu leo lên, Lan hốt hoảng:

- Đừng anh, nguy hiểm...

- Không sao, anh đã xem rồi, mình đứng ngay rìa thôi, không sao đâu em.

- Nhưng...

- Có anh ở đây mà, em sợ gì chứ. Không chụp được cảnh này thì phí lắm.

Lan run rẩy khi leo lên tảng đá. Cô quay mặt về phía Duyên không dám nhìn ra phía sau, cả người cô như tựa vào Hoàng. Hoàng kêu:

- Chụp đi Duyên ơi.

- Thấy chưa em, có sao đâu, Duyên lên chụp một tấm với anh.

Sau khi Lan xuống và Hoàng đỡ Duyên lên tầng đá. Tay của Duyên hình như lạnh ngắt trong tay Hoàng, ánh mắt của cô như con dao sắc nhọn đâm vào tim Hoàng, Hoàng giả lơ quay đi chỗ khác, một cách vô tình, Hoàng kéo Duyên lui về phía sau một bước. Chân của Duyên chột như nhũn ra, cô hơi lảo đảo, Hoàng liền cúi xuống như muốn đỡ cô và lúc đó như một ánh chớp Duyên bật dậy, hai tay của Duyên đẩy mạnh vào người Hoàng làm Hoàng mất thăng bằng ngã ra phía sau trong tiếng kêu tuyệt vọng.

- AAAAAA.....

Hình ảnh cuối cùng Hoàng thấy được là Lan và Duyên đang ôm hôn nhau một cách âu yếm trên tầng đá và trong giây phút đối diện với thần chết Hoàng đã hiểu về lời đồn năm xưa của vợ anh...

Ba người thầy và một từ tiếng Anh

Có người nói "Người Việt mình hay cố chấp, thường bịt nhà thì không thông" có phải vậy không?

Câu chuyện này xảy ra cũng khá lâu rồi. Đây là một câu chuyện có thật 100%, được cha của một người bạn kể lại. Trong câu chuyện này tất nhiên có thêm thắt một tý giống như thêm gia vị vào món ăn, nội dung của nó vẫn không thay đổi.

Những năm Việt Nam bắt đầu mở cửa, phong trào học ngoại ngữ được phát triển rầm rộ. Trong các trường đại học thời đó, không chú trọng dạy tiếng Anh cho học sinh mà chủ yếu là dạy tiếng Nga. Đặc biệt là ngoài Bắc hầu như không đào tạo học sinh học tiếng Anh. Nhưng không vì thế mà không có những người tiếng Anh rất giỏi, nhất là trong Miền Nam khi có một thời tiếng Anh là phương tiện giao tiếp.

Tại một trung tâm đào tạo ngoại ngữ học vào buổi tối, có một đội ngũ hùng hậu các giáo viên giỏi, dày dặn kinh nghiệm. Trong đó nổi bật là ba thầy giáo già, người lớn nhất ngoài lục tuần và người nhỏ nhất

cũng hơn 50. Cả 3 thầy đều là niềm tự hào của trung tâm khi đào tạo ra những học sinh có chất lượng, đủ để đáp ứng cho công việc. Vì thế trung tâm có học sinh đến học rất là đông.

Thầy X là người lớn tuổi nhất, tuy đã về hưu nhưng danh tiếng của thầy được nhiều người biết đến và thầy cũng cần một công việc để làm, khi thấy mình còn khỏe. Thầy X vốn là dân di cư từ năm 45, dáng người thầy khác khổ với đôi cặp kính cận dày cộp.

Thầy Y nhỏ tuổi hơn hiện đang dạy tại một trường Đại học. Thầy cũng rất nổi tiếng và thầy nhận dạy ở Trung tâm để kiếm thêm thu nhập. Thầy Y là người miền Trung, sau khi học ra trường thầy đã chọn Thành phố làm quê hương thứ 2 của mình. Thầy dáng người mập mập và mắc chứng bệnh hói sớm. Do đó bạn bè hay gọi là Y hói.

Thầy Z là người nhỏ tuổi nhất, là người tự do nhưng có lẽ thầy là người kiếm được nhiều tiền nhất từ ngoại ngữ. Vốn nhanh nhạy nên thầy không gò bó vào một công việc hành chánh, mà sử dụng khả năng ngoại ngữ của mình ở bất kỳ chỗ nào người ta cần đến tiếng Anh. Từ thông dịch đến biên dịch và dạy học thầy nhận hết. Thầy Z vào Nam năm 75 và cũng coi Thành phố là quê hương thứ 2 của mình. Thầy Z có dáng người cao và gầy và đặc biệt là thầy thường xuyên ôm một cái cặp táp màu đen dù nó có tay cầm.

Ba thầy cũng chơi với nhau rất thân. Nhưng trong thâm tâm thì người nào cũng nghĩ là sở học của mình hơn hai người kia nên ít khi bàn luận với nhau về ngoại ngữ. Nhiều khi họ gặp nhau nói đủ thứ trên trời dưới đất, nhưng lại chẳng hề đả động với nhau về chuyên môn. Một hôm ba thầy sau khi đã xong tiết, rủ nhau ra căn tin uống cà phê. Trên ti vi đang chiếu 1 đoạn phim Mỹ thuyết minh tiếng việt. Tới 1

đoạn nhân vật chính thốt lên kinh ngạc :

- I can't believe it.

Nhưng giọng nói của nhân vật bị lấp bởi tiếng thuyết minh, thầy X buộc miệng nói:

- Ai ken bì li vệt.

Thầy Y nghe vậy liền nói:

- Không phải đâu anh ơi, nó phải đọc là "Ai kan bì li vệt" chứ, cho giống với ngữ cảnh.

Thầy X nghe có người chỉnh mình liền quay lại nói:

- Anh đọc vậy sao được, nó phải đọc là "Ai ken bì li vệt" mới đúng.

Thầy Z thấy vậy liền ngửa miệng chen vào:

- Không phải là "Ai ken" cũng không phải là "Ai kan" mà phải đọc là "Ai kàn bì li vệt".

Hai thầy X và Y nhìn thầy Z trố mắt kinh ngạc như họ mới thấy người hành tinh khác vậy. Thầy X bật cười:

- Vậy bấy lâu nay mấy thầy dạy học sinh ra sao?

- Thì tui dạy nó là "Ai kan". - Thầy Y nói.

- Còn tui dạy tụi nó là "Ai kàn". - Thầy Z tiếp.

- Mấy thầy dạy sai rồi, phải dạy là "Ai ken" mới đúng. - Thầy X chỉnh đàn em.

Thế là tự nhiên giữa ba thầy nảy ra 1 cuộc tranh luận nảy lửa về "Ken Kan Kàn" cho đến khi tiếng chuông báo hiệu vào lớp vẫn chưa ngã ngũ. Sau đó các thầy tiếp tục tranh luận, lôi kéo thêm nhiều giáo viên khác tham gia. Kết quả tự nhiên các giáo viên ngoại ngữ trong trường lại chia làm ba phe là phe "Ken" theo thầy X, phe "Kan" theo thầy Y và cuối cùng phe "Kàn" theo thầy Z.

Thế rồi sự bức tức trong tranh luận đã dẫn đến việc nói xấu nhau.

Ban đầu chỉ là lời bóng gió sau lưng và cuối cùng lại nói thẳng ra trước mặt cả học sinh:

- Có người học cả đời, đi dạy bao nhiêu năm mà phát âm một từ đơn giản vẫn không chuẩn...
- Có người cứ nghĩ rằng mình giỏi nên cứ bảo thủ không biết cầu tiến...
- Có người sức học chẳng bao nhiêu mà cứ làm như mình giỏi lắm...

...

Theo thời gian, cuộc tranh luận vẫn chưa xong mà hiềm khích thì lại càng tăng lên. Do đó, xảy ra một việc buồn cười là nếu học sinh nào đã học thầy Ken, qua khóa nâng cao lỡ chui vào lớp 2 thầy kia, thì 2 thầy kia dứt khoát không nhận và ngược lại. Dần dần người ta gọi thầy X là thầy Ken, thầy Y là thầy Kan và thầy Z là thầy Kàn. Vì vậy, khi học sinh đăng ký lớp thì người ta phải hỏi trước là em trước đây học thầy Ken, thầy Kan hay thầy Kàn để còn biết đặt mà xếp lớp. Cuộc chiến giữa ba thầy có lẽ sẽ không dừng lại nếu không gặp được một người. Hôm đó có một đoàn khách người Mỹ đến thăm trường. Trong đoàn này có một người Mỹ nói tiếng Việt rất sõi. Cả ba thầy mời người Mỹ đó đi uống cà phê và đồng thời nêu thắc mắc của mình. Ông người Mỹ suýt phì cười vì tưởng mấy thầy đùa, nhưng trước vẻ mặt nghiêm trang của ba thầy ông không dám cười. Các bạn thử tưởng tượng mình đang muốn cười mà phải nín lại nó khổ sở biết chừng nào? Mặt ông ta ửng đỏ, bụng ông ta phình to, cố gắng hết sức nghĩ đến việc khác để nín cười. Mãi một lúc thật lâu sau ông mới trầm tĩnh trở lại và bằng một giọng nghiêm trang ông nói:

- Ba thầy đã bỏ qua điều quan trọng nhất đó là vấn đề ở cái nội dung,

chứ không phải là hình thức. Cả ba thầy phát âm dù là Ken, Kan hay Kàn thì tôi vẫn hiểu là các thầy muốn nói cái gì? Vì vậy, việc phát âm có thể không chuẩn nhưng cái chính là người đối diện hiểu được người nói. Do đó, các thầy không nên bận tâm lắm về chuyện phát âm, bởi vì nhiều lúc mỗi vùng miền giọng phát âm cũng khác nhau, cũng như tôi nhiều lúc phát âm không chuẩn nhưng các thầy vẫn hiểu được, phải không?

Cả ba thầy im lặng...

Bức tranh

Có người nói "Yêu là phải biết hy sinh cho người mình yêu...", có phải không?

Có tiếng động mở cửa phòng làm việc của mình, cô mặc dù đang cắm cúi làm việc không ngẩng đầu lên, nhưng khi nghe tiếng bước chân thì cô biết ngay đó là Thuấn, người phụ tá đắc lực và đồng thời cũng là người em trai yêu quý của cô. Thuấn bước vào khe khẽ và thật nhẹ nhàng ngồi xuống chiếc ghế đối diện trước bàn làm việc của chị gái, im lặng một cách thuần phục chờ đợi. Anh biết rất rõ tính cá biệt của chị gái mình, lúc mà cô còn đang bận bịu làm việc thì tuyệt đối không được mở miệng nếu không muốn bị mắng oan uổng. Đưa mắt liếc nhìn khuôn mặt bà chị xinh đẹp và khó tính, Thuấn như nhìn thấy thấp thoáng hình ảnh của mình trong đó. Cả hai chị em cùng về Việt Nam làm ăn đã gần hai năm nay. Công việc kinh doanh thì cũng tương đối thật thuận lợi, nhưng còn có một chuyện mà cả hai chị em Thuấn, lúc nào cũng đau đầu về nó mỗi ngày vẫn còn chưa thực hiện được. Hôm nay Thuấn vừa mới nhận được một tin thật quan trọng,

qua điện thoại ở trong phòng làm việc của riêng anh, nên anh vội vã qua bên đây để cùng trao đổi với chị gái. Dù trong lòng rất nóng ruột rất muốn nói ra ngay nhưng rồi anh vẫn cố gắng kiềm lại, khi từ lúc bước vào nhìn thấy chị của mình đang chăm chú bên đồng hồ sách.

Cô đang chậm chậm rà soát lại bảng kê khai thuế mà phòng kế toán vừa mới đưa lên báo cáo. Tháng này kinh doanh thì hơi chậm hơn tháng trước, cũng đúng thôi, đang thời khủng hoảng mà, cũng là do tình hình chung. Cô đã coi xong và từ từ gấp tập hồ sơ lại. Tại cô lại nghe thấy tiếng động nổi lên nơi Thuấn đang ngồi, trong lòng cô chợt nổi lên tình thương yêu dạt dào đối với thằng em trai ngoan của cô. Cô biết nó hiện giờ đang rất là sốt ruột chờ cô xong việc, nhưng cô vẫn cứ thích kéo dài thêm thời gian để khẳng định cái uy quyền của một bà chị oai phong. Cô biết rằng chẳng bao lâu nữa, nó sẽ nhanh chóng qua mặt cô một cái vù để lấy vợ, lúc đó thì tình thương của nó đối với cô sẽ phải san sẻ bớt cho một người đàn bà khác, tương lai là em dâu của cô.

Cô cảm thấy mình đang mỗi ngày mỗi già đi, nhưng cô lại chẳng hề để tâm đến chuyện đó, bất kỳ lúc nào rảnh rỗi cô cũng đều suy nghĩ đến cái việc mà từ ngày về Việt Nam đến nay, cô đã cố gắng hết sức để làm nhưng vẫn chưa thấy có kết quả.

Sau khi đã thông thả đóng lại tập hồ sơ, cô nghe thấy tiếng thở phào của đứa em, nhưng cô lại tinh nghịch không nói chuyện ngay với nó, mà lại nhấn nút điện thoại nội bộ nhấn nhân viên phòng kế toán lên lấy hồ sơ về. Khi nhân viên nhận tập hồ sơ, cô nghe có tiếng giấy nó

sốt soạt dưới ghế, cô thầm cười trong bụng, biết chắc rằng là cu cậu đang sốt ruột lắm, nhưng vì sợ chị mắng nên chưa dám nói. Đến khi nhân viên đã đi ra khỏi phòng, cô mới từ từ ngả người ra sau ghế và buông từng tiếng một:

- Việc gì vậy em?

- Trời ơi. Chị. Em...em đã có tin tức rồi. - Thuấn chồm tới như hét lên.

- Sao? - Cô dường như bật hẳn cả người muốn đứng thẳng lên, hai tay cô đặt trên bàn chột run run, mắt cô loé sáng đầy vẻ phấn khích, quên hẳn luôn cả cái điệu bộ chậm rãi hàng ngày vẫn thường có tỏ ra trước đứa em trai.

- Có rồi chị ơi. Em mừng muốn khóc luôn. - Thuấn nói mà mắt chột đỏ lên.

- Kể nhanh cho chị nghe đi. - Cô hồi hộp đến nỗi tim đập thành thịch.

- Mới vừa lúc này nè, em có nhận được một cú điện thoại hẹn em tối nay 7h ở quán cà phê X. Chị sẽ đi cùng với em chứ. - Thuấn đáp cũng không kém phần hồi hộp.

- Tất nhiên rồi. Mà tại sao em lại không bảo họ tới đây luôn. - Cô trách Thuấn.

- Em cũng đã có nói nhưng họ lại bảo chưa rảnh nên hẹn lại đến tối.

- Thuấn giải thích.

- Em không hỏi số nhà sao? - Cô chột kêu lên.

- Úi trời ơi. Em mừng quá đi nên quỳnh quáng quên mất, nhưng đã có số lưu đây rồi chị. - Thuấn tự mắng mình thật vô ý.

- Ừ. Thôi thì vậy cũng được. Trời ơi. Chị cũng mừng quá trời đi. Thiệt là ông trời quả có mắt. - Cô thở phào nhẹ nhõm khi sự chờ đợi của chị em cô cuối cùng cũng đã được đền đáp.

Còn chưa tới 7h mà cô đã nôn nao hết sức, cứ hết đi vào rồi lại đi ra trong ngôi biệt thự thuê tạm của một tay chuyên mua bán bất động sản. Nhà nước Việt Nam chỉ vừa mới có chủ trương cho Việt kiều mua nhà, nên hiện giờ hai chị em cô chỉ mới dám thuê nhà chứ vẫn chưa tính đến chuyện mua. Có người tư vấn cho cô là cứ mua đi rồi để cho người trong dòng họ ở Việt Nam đứng tên dùm cũng được, nhưng những ký ức về một thời xa xưa qua lời mẹ kể vẫn ám ảnh làm cho cô cảm thấy ái ngại. Thuấn đứng nhìn vẻ sốt ruột của bà chị lấy làm buồn cười:

- Bữa nay thì em mới thấy chị của em mất bình tĩnh.
- Chị mừng quá mà em ơi. Đã hai năm rồi chứ ít gì đâu? Ngày nào mà hãy còn chưa làm xong chuyện đó thì chị vẫn chưa thể nào ăn ngon ngủ yên được.

Quán X là một quán cà phê tương đối kín đáo. Một khu vườn rộng mênh mông được chủ quán khéo léo bố trí những bộ bàn ghế cách xa nhau, nằm dưới những tán cây xanh mát rượi và nó được quây che khéo léo bằng những chậu cây cảnh cao quá đầu người, nên gợi lên cảm giác rất yên bình và rất riêng tư cho những cặp tình nhân, hoặc cho những cuộc hẹn làm ăn của khách tránh khỏi những cặp mắt hoặc cặp tai tò mò.

Cả hai chị em đều nóng ruột hồi hộp như nhau. Họ hình như chẳng động gì đến nước uống mà đá thì dường như cũng đã tan chảy hết ra nước. Họ cùng đều nhấp nha nhấp nhồm không yên, Thuấn thì cứ đều đều gõ tay lên mặt bàn còn cô thì chốc chốc lại cắn môi và xoắn

tay. Đến khi 7h đã trôi qua được một lúc thì hai chị em nhìn nhau tuy không nói, nhưng trong mắt họ đã hơi loé lên sự nghi ngờ về cuộc hẹn. Cô cau mặt bảo Thuấn:

- Em điện lại cho ông ta thử xem.

Thuấn vội lấy điện thoại ra, chưa kịp bấm nút gọi thì lúc đó vang lên tiếng điện thoại reo. Thuấn gần như hét lên trong điện thoại:

- Alô. Ông đang ở đâu dzậy?

- Tôi đang đứng trước cửa quán.

Một lát sau Thuấn đưa người đàn ông đến trước mặt cô. Cô nhìn lên thì thấy một ông già dáng vẻ là dân lao động, hơi thấp, khoảng trên dưới 60 tuổi, râu và tóc của ông đều đã bạc hết. Ông già vội vàng xin lỗi:

- Xe của tôi đi giữa đường thì xẹp lốp, làm cho mấy vị phải đợi thật là ái ngại quá.

- Không sao đâu bác? - Cô trấn an ông già nhưng trong bụng cũng hơi bực mình, vì cô là dân làm ăn nên chỉ cần ai sai hẹn với cô là cô bắt đầu cảm thấy tức giận.

- Cô chính là người đã đăng tin trên báo. - Ông già hỏi dè dặt dù buổi chiều đã hỏi em cô.

- Dạ. Không những trên báo mà còn cả trên Ti vi nữa. - Cô nở nụ cười xác nhận thêm.

- Cô là gì với ông ấy. - Ông già nghi ngại hỏi.

- Dạ...có chút quan hệ với ông ấy. - Cô hơi lúng túng.

- Cô là Việt kiều? - Ông già nhìn cô một lát lại hỏi.

- Dạ. - Cô gật đầu.

- Cô tìm ông đã lâu chưa. - Ông già đưa tay lấy ly lên uống hớp

nước.

- Dạ. Gần hai năm. - Cô thú nhận.

- Cô không biết là ông đã chết? - Ông già bỏ ly xuống và chột nói nhanh.

- Trời. Ông chết rồi sao? - Cô và em cô cùng giật mình.

- Phải. Đã ba năm rồi. - Ông già gật đầu và tiếp:

- Tôi hay đi làm cả ngày nên cũng rất ít khi để ý coi ti vi. Bữa nay nhân lúc rảnh rồi tôi giở tờ báo mới mượn ra đọc thì tình cờ đọc thấy mục đăng tìm người. Tên người tìm và đặc điểm giống một người quen thân đã chết của tôi.

- À. Thì ra là vậy, ra là vậy... - Cô lẩm bẩm, hèn gì người đã chết rồi nên không có ai để ý.

- Tôi với ông có quan hệ tương đối mật thiết. Do đó thỉnh thoảng tôi cũng hay ghé ra thăm và săn sóc mộ của ông. Có đúng là cô tìm Hoạ sỹ K, tầm 60 tuổi gốc Bắc có một nốt ruồi to trên lông mày bên trái phải không? - Ông già cẩn thận hỏi một lần nữa.

- Dạ đúng rồi. Vậy bác quan hệ với ông ra sao? - Cô gật đầu xác nhận và hỏi lại.

- Ông thì không hiểu sao chỉ thui thủi sống có một mình, cũng rất ít qua lại với hàng xóm. Khi ông chết thì cũng chẳng có lấy một người thân, đều nhờ hàng xóm xung quanh đứng ra lo dùm. Chỉ có tôi là người thỉnh thoảng hay ghé qua bên nhà ông chơi. Nói là nhà cho oai chứ chỉ là cái phòng thuê mạt hạng như tụi tôi thôi. Cách đây khoảng 5 năm, có một lần tôi ốm gần chết, nhà tôi thì quá nghèo nên không có tiền đóng viện phí để mổ, ông đã không quản ngại hào hiệp giúp cho tôi tiền, nên tôi đã may mắn qua khỏi cơn hiểm nghèo. Thật ra thì ông cũng rất nghèo, Hoạ sỹ gì mà lại nghèo rớt mồng tơi, hình như

tranh ông vẽ bán không được thì phải? Vì để cứu tôi cho nên ông đã bán đi một vật mà tôi biết là rất quý giá với ông...

- Bức tranh? - Cả hai chị em không hẹn mà cùng thốt to lên.

- Sao...sao...hai người biết? - Ông già há mồm ngạc nhiên một cách sửng sốt.

Hai chị em đều nhìn nhau thất vọng náo nê. Cô ngã người nhẹ ra ghé buồn rầu nói:

- Đây là chuyện riêng. Bác cứ nói tiếp đi.

- Phải. Chính là bức tranh vì sau đó khi qua nhà ông tôi không còn thấy bức tranh đó nữa. Tôi có hỏi thì ông ta lạnh lùng lảng qua chuyện khác, nhưng tôi biết là vì giúp một kẻ hàng xóm như tôi nên ông ta đã bán nó đi rồi.

- Bác có biết là đã bán cho ai không? - Cô vội chồm dậy.

- Không? Ông không có nói. - Ông già lắc đầu.

Sau khi đã cho ông già ít tiền thưởng công ông đã báo tin, hai chị em cùng chia tay ông lão về nhà. Cả hai chị em đều thất vọng chán ngán, cuối cùng cũng đã tìm ra người thì người đã chết, còn tông tích của bức tranh cũng mất tăm mất tích, nhưng dù sao thì bây giờ hai chị em có chút an ủi là sẽ dồn sức vào việc tìm bức tranh. Hai chị em ngày hôm sau liền nhờ ông lão dẫn đường đến thăm mộ của ông Hoạ sỹ. Ngôi mộ vẫn được chăm sóc thường xuyên bởi ông già hàng xóm, dù không được xây nhưng trông vẫn rất tươi tắn và trên bát nhang đầy những chân nhang. Hai chị em cùng quỳ lạy và thắp nhang khấn vái một cách kính cẩn trên mộ ông Hoạ sỹ:

- Bác nếu có linh thiêng thì hãy giúp cho chúng cháu tìm lại được bức tranh.

Vài tháng sau khi đã cố tung tin dò tìm, rốt lại thì Thuấn được biết bức tranh của Hoạ sỹ K hiện đang là sở hữu của một vị Đại gia mới nổi. Ông này thì tiền muôn bạc vạn và lại có cái thú thời thượng là sưu tầm những tranh ảnh nghệ thuật. Thuấn xin ông ta một cái hẹn và rồi một buổi tối, hai chị em cùng đến nhà của vị Đại gia này. Cơ ngơi của ông ta làm cho cả hai chị em dù cũng là những người thuộc hạng nhiều tiền, cũng phải trầm trồ kinh ngạc thán phục về sự xa hoa của một con người chịu chơi như ông. Cô nhìn em trai dò hỏi trong sự ngạc nhiên:

- Ông ta kinh doanh cái gì mà giàu dữ dzậy em?
- Em nghe nói ông ta đang là sếp lớn của một cơ quan nhà nước, ngoài ra vợ con dòng họ của ông ta có năm bảy cái công ty kinh doanh đủ thứ.

Chiếc xe lăn bánh trên con đường nhựa rộng rãi, trải dài từ dưới chân đồi vòng lên tới đỉnh đến tận ngôi nhà riêng của ông ta. Trước mắt họ là một ngôi biệt thự năm tầng nguy nga lộng lẫy, so với cái biệt thự của họ thuê thì đúng là xách con tép mà đi đọ với con tôm.

Vị đại gia ăn bận đĩnh đạc với cái bụng bầu bệ vệ, nhiệt tình ra tận đến cửa đón hai chị em. Vừa nhìn thấy cô thì mắt ông ta chột như đứng tròng, khi bắt tay mà cứ cầm tay cô mãi không buông ra làm cho Thuấn phải nhắc khéo:

- Biệt thự của chú đẹp quá.
- À. Bình thường thôi, hoa hoè hoa sỏi thêm một chút ấy mà, có đáng gì đâu? Làm sao mà sánh được với Việt kiều như hai chị em đây

chứ. - Ông cười không giấu sự khoe khoang, mặc dù cũng đã cố tàng bốc người khác.

Hai chị em bước vào phòng khách và sững sờ choáng ngợp bởi những tiện nghi sang trọng, quý hiếm đắt tiền. Dù là người giàu mà cũng phải ngả mũ bái phục vị chủ nhà. Sau màn thăm hỏi xã giao, chủ nhà đưa khách vào phòng làm việc của ông ta. Bên ngoài cũng có tranh, nhưng trong này mới thật sự là một kho chứa đồ sộ các bức tranh của các danh họa trong và ngoài nước gần như kín đặc bốn bức tường.

Hai chị em không để ý đến những bức tranh khác, mà chỉ chú ý nhìn vào một bức tranh đã sờn cũ lâu ngày, màu vẽ tuy đã khô héo theo thời gian, nhưng vẫn thể hiện ra một phong cách trau tượng khá độc đáo mà người am hiểu mới nhận ra vẻ đẹp của nó. Cô run run sờ nhẹ lên bức tranh lòng mừng rỡ vô cùng và không kiềm những giọt nước mắt trào ra từ từ trên má. Đúng là nó đây rồi, hơn hai năm qua cô từng ngày, từng giờ, từng phút, từng giây nghĩ đến nó. Đêm nào cô cũng nằm mơ thấy bức tranh này, mơ được ôm nó vào lòng...

Chủ nhà lặng lẽ kín đáo quan sát họ và tất nhiên là không bỏ qua những giọt nước mắt của cô, trong bụng ông chợt đang nghĩ tới một việc... Thuấn cũng vội bước tới, tay anh run rẩy xúc động sờ vào bức tranh. Một lúc sau Thuấn mới mở miệng nói giọng nghèn nghẹn:

- Đúng là nó đây rồi phải không chị?

- Ừ. - Cô gật đầu.

- Bức tranh này hồi đó tôi phải bỏ ra kha khá tiền để mua nó đó. Chỉ mới vừa nhìn bức tranh này tôi biết liền, nó chính là một kiệt tác có

một không hai của Hoạ sỹ nước ta. - Ông ta nỗ toang toác với hai chị em.

- Chú có thể để lại cho cháu? - Cô nhẹ nhàng quay lại nhìn ông.

- Tôi là người sưu tầm tranh chứ không phải bán tranh. - Ông cười hề hề và lắc đầu.

- Bức tranh này thật ra đối với cháu rất quan trọng, cháu xin chú hãy để lại cho cháu. - Cô nài nỉ.

- Quan trọng như thế nào? - Ông ta nhìn cô không chớp mắt.

- Dạ...đây chỉ là...chuyện nhà. Thực ra thì bức tranh này chỉ bình thường đối với người khác, nhưng đối với cháu nó rất có ý nghĩa. Vì thế, chú có thể ra giá và cháu sẽ rất là biết ơn chú, nếu chú vui lòng để lại cho cháu. - Cô đang cố gắng gọi lên lòng thương của ông ta.

- Để cho tôi suy nghĩ lại đã, vì thật sự là tôi không muốn bán nó. Có gì...thì tôi điện lại sau. - Ông ta có vẻ muốn tiễn khách.

Hai ngày sau đó, ông ta điện lại cho cô và mời chỉ riêng cô đi ăn tối tại một nhà hàng sang trọng, nhằm mục đích để bàn về chuyện bức tranh.

- Chào chú. - Cô đến và tươi cười chào ông.

- Ấy. Đừng có mà chú cháu hoài, anh còn chưa già lắm đâu em. Mời em ngồi. - Ông ta kéo ghế mời cô.

- Dạ. Cảm ơn ch...anh. - Cô cười lấy lòng và thay đổi cách xưng hô cho vừa bụng ông ta.

- Đây là nhà hàng nổi tiếng nhất Thành phố. Ở đây muốn ăn các món từ Âu sang Á đều có. Em nếu muốn dùng gì thì cứ việc gọi. - Ông ta đưa thực đơn cho cô.

- Dạ. Ch...anh cứ gọi đi ạ, em thì cũng lần đầu mới đến nhà hàng

này. - Cô đẩy lại thực đơn cho ông.

Sau khi đã gọi món và ăn. Cô hỏi:

- Ý của anh về bức tranh thế nào ạ?

- Anh thực tình cảm thấy tiếc nó lắm nên chắc chắn là không thể bán được. - Ông ta có vẻ từ chối yêu cầu của cô.

- Em thật lòng xin anh đó. Anh hãy cứ ra giá đi, bức tranh đó thật sự rất quan trọng đối với em. - Cô nhìn ông khẩn cầu tha thiết.

- Món này ngon thiệt, dùng đi em. - Ông ta lảng qua chuyện khác và hỏi tiếp:

- Em chưa có chồng?

- Dạ. Chắc là ế rồi anh ơi. - Cô cười đỏ mặt.

- Người đẹp như em chắc là quá kén chọn? - Ông nhìn say đắm vào mắt cô.

- Em thật tình là chưa nghĩ đến chuyện chồng con. - Cô trả lời một cách thật lòng.

- Anh dạo này cảm thấy cô đơn quá. Bà vợ già của anh bây giờ chỉ biết lo đếm tiền mà thôi. - Ông ta thăm dò cô một cách sống sượng.

- Em cầu xin anh đó. Anh hãy ra giá đi. - Cô buông đĩa chम्म qua bàn, nắm tay ông và nhắc lại.

- Tiền thì anh không thiếu. Anh chỉ cảm thấy mình không hạnh phúc trong tình cảm. - Ông cười một cách khả ố và vuốt nhẹ lên tay cô.

- Vậy thì như thế nào anh mới bán bức tranh cho em? - Cô chột rụt tay về và nhìn vào mắt ông hỏi thẳng.

- Người thông minh như em mà không nghĩ ra sao? Anh có tiếng là đối xử rất tốt với kẻ biết nghe lời. - Ông lúc này tọng vào miệng và nhai một họng đầy thức ăn, giọng nghèn nghệt cọt nhả buông lời

ướm thử.

Cô bỗng tái mặt. Đứng trước cô là một con quỷ dâm dục, nhìn cái mồm nhồm nhoàm thức ăn đầy mỡ quanh miệng của hắn cô chợt lợm giọng muốn mửa. Cô vội vã đứng lên:

- Em vào toa lét một chút.

Đẩy nhanh cánh cửa vào toa lét, cô vừa kịp nôn thốc nôn tháo ra trên Lavarbo. Cô không thể ngờ rằng một kẻ đáng bậc cha chú kia, lại có thể bỉ ổi vô liêm sỉ đến chừng đó. Đưa tay vuốt lại mái tóc xoà xuống trán, cô ngược lên bàn thần nhìn vào khuôn mặt xinh đẹp trong gương, đầu óc của cô chợt trở nên trống rỗng, bây giờ làm sao đây? Làm sao đây? Hắn muốn đổi chác bức tranh để lấy thân xác của cô. Cô bỗng bật khóc nức nở. Sao trên đời lại có loại người đê tiện đến như vậy? Mùi hôi của thức ăn đang bốc lên làm cho cô tỉnh táo lại đôi chút trước thực tại. Cô xả nước và rửa mặt, trang điểm sơ lại một chút và từ từ bước ra. Cô cảm thấy lòng mình như rần rại. Bước tới bàn ngồi xuống, cô trầm tĩnh ngó ông ta:

- Anh chờ em có lâu không?

- Cũng hơi lâu đó? Anh còn đang tính đi xem em có việc gì không? -

Ông đang lau miệng bằng chiếc khăn của nhà hàng.

- Hồi nãy sao em bỗng dừng trở nên hơi đau đầu. Giờ thì đã hết rồi. -
Cô chợt cười một cách lả lơi.

- Em nghĩ sao? - Ông nhìn cô bằng đôi mắt hơi vằn đỏ.

- Sao ạ? - Cô cúi xuống uống nước.

- Em có đồng ý đề nghị của anh không? - Ông ta gần như chồm qua bàn.

- Em vốn ngu dốt. Anh có gì cứ nói thẳng ra đi. - Cô không hề né

tránh mà nhìn ông cười đong đưa.

- Hãy cho...cho anh một đêm với em nhé. Bức tranh đó sẽ là của em.
- Ông cuối cùng cũng đã nói ra.
- Anh nói thật? - Cô cũng hơi hơi nheo mắt hỏi lại.
- Anh chưa từng xạo ai bao giờ, với lại người đẹp như em ai nữ nào chứ? - Ông cười một cách thoải mái.

Một tuần sau, cô chủ động gọi điện mời ông ta đến nhà để "trao đổi". Cô nhắc khéo ông ta đừng quên mang theo bức tranh. Cô đã chuẩn bị sẵn một bữa tiệc nho nhỏ để khoản đãi ông ta. Hôm nay cô trang điểm thật lộng lẫy và bận một cái váy trắng thanh nhã để đón tiếp ông. Vừa vào đến nhà ông ta đã vội vàng ôm ngang lấy eo cô và hôn vào má cô một cái đánh chụt làm cho cô phải nhắm mắt.

- Em hôm nay đẹp quá đi.
- Bức tranh đâu anh? - Cô nhìn tay ông ta.
- Ồ. Em không nhắc xiu nữa anh quên, để anh ra lấy. - Ông ta quay ngược về phía xe.

Hai tay cô đón lấy bức tranh run run. Xé vội lớp bao bức tranh, cô xúc động đưa cho Thuận vừa bước ra:

- Cát đi em.

Quay sang ông cô cười đơn đả:

- Em đã làm sẵn tiệc đón anh rồi đây.
- Ôi dào. Tiệc tùng bày vẽ làm gì, thấy em là anh no rồi. - Ông ta xoa bụng cười tít cả mắt.
- Thì cứ ăn một chút đã anh, em với em trai của em cũng chưa có ăn gì. Tội em đói muốn chết luôn nè. - Cô gần như nép vào ông đi vào nhà.

Cả ba người bắt đầu ngồi vào bàn ăn. Nhìn những món ngon chính tay cô làm, ông ta lao vào ăn hùng hục như chưa bao giờ được ăn, vừa ăn vừa đưa chân cò cọ lên nhè nhẹ vào đùi cô. Cô mặc dù lòng cảm thấy thật khó chịu nhưng lại không hề phản ứng. Sau khi đã ăn xong, cô mời ông ta một ly nước trái cây do chính tay cô làm.

- Em thật là chu đáo hết mức, chẳng bù cho con vợ già của anh. -

Ông ta cười hềnh hếch đầy khoái chí nốc luôn một hơi cạn sạch.

- Sau này trong chuyện làm ăn, em còn phải nhờ đến anh nhiều nữa đó. - Cô dựa vào người ông ta.

- Ồ. Chuyện nhỏ mà em. Có gì khó khăn thì cứ nói với anh, mọi chuyện để anh bảo kê cho. - Ông ta vỗ ngực bôm bốp.

- Thiệt là phước phận em lớn cho nên mới gặp được anh. - Cô cười khéo léo nịnh ông ta.

- Cho anh hỏi một câu tò mò chút? - Ông ta chợt xoay người nàng lại.

- Sao anh? - Cô hé môi ngược nhìn ông trả lời.

- Bức tranh ghê đó mà làm sao em lại quan tâm nó dữ vậy? - Ông ta cảm thấy hơi thở mình đang gấp gáp.

- Sau này em sẽ nói cho anh biết. - Cô nhẹ nhàng lách ra khi ông chuẩn bị hôn cô.

- Thôi mình vô phòng đi em. - Ông ta có vẻ không còn muốn chờ thêm một chút nào nữa. Chợt ông lão đảo đưa tay ôm lấy đầu:

- Ôi. Sao lại thế này? Anh chỉ mới uống có chút xúu thôi mà tại sao anh cảm thấy xây xẩm cả mặt mày?

Buổi sáng sớm trời trong mây tạnh, ánh nắng ban mai chiếu vào rọi sáng rực rỡ cả căn phòng và ông chợt giật mình thức dậy. Cô đã

đứng tại giường từ bao giờ, miệng nhoẻn cười đưa đồ cho ông mặc. Ông nhìn cô tính nở nụ cười đáp lại, nhưng từ từ cả khuôn mặt ông chột méo mó, nhả lại dúm dó như con quỷ, mắt ông vằn lên những tia đỏ như máu, miệng ông há to hung dữ hét lên:

- Con quỷ cái, mày dám lừa tao.
- Em lừa anh cái gì? - Cô bình thản trả lời.
- Mày đã cho tao uống thuốc mê. Mày dám vuốt râu hùm hả? - Ông đứng dậy vung tay định tát cô.
- Anh à. Xem thử cái này đi? - Cô thả xuống giường một xấp hình.

Ông dừng tay nửa chừng và cúi xuống cầm lên coi, thì thấy những cảnh ông và cô trần truồng cùng ôm nhau đủ mọi tư thế. Thuần lúc này mở cửa bước vào, cười khinh bỉ bật lên cái máy ghi âm, giọng của ông vang lên rõ mồn một:

....

- Em vốn ngu dốt. Anh có gì cứ nói thẳng ra đi.
- Hãy cho...cho anh một đêm với em nhé. Bức tranh đó sẽ là của em.
- Anh nói thật?
- Anh chưa từng xạo ai bao giờ, với lại người đẹp như em ai nữ nào chứ?

Ông tái cả mặt gằm lên như con hổ bị thương:

- Tụi mày muốn cái gì?
- Em chỉ muốn mua bức tranh thôi. Tại anh cố ép em. - Cô ngồi xuống hờ hững cầm lên một tấm hình.
- Bọn mày đừng có hòng. Tao chỉ cần điện một phát là tụi mày chết cả lũ. - Ông quát phun nước miếng như mưa.

- Tôi thách ông đó. Ông cứ gọi đi. - Thuấn cười nhạo.

Ông tức điên lồng lộn, vội vàng lấy cái điện thoại ra tính bấm. Cô và Thuấn lúc này mỉm cười nhìn ông. Tay ông chợt trở nên run rẩy và từ từ ông thả tay xuống, lẩm bẩm như là một thằng điên:

- Mình bị lừa, bị lừa...

- Em chẳng lừa gì của anh cả. Em chỉ muốn mua bức tranh và anh bán thế thôi. Bây giờ anh hãy ra giá đi, em sẽ trả tiền cho anh sòng phẳng.

- Tiền...tiền. Được, nếu lũ mày muốn thế thì 50 ngàn USD. Coi như tao bỏ qua cho tụi mày cái chuyện này, còn nếu không...

- Còn nếu không thì sao? Ở đâu ra 50 ngàn USD? Ăn cướp hả? - Thuấn bực quá liền quát to.

- Nếu tụi mày không có tiền mua tranh thì đừng có phách lối. Được, tao ngửa bài với tụi mày đó. 50 ngàn, ít hơn một cắc tao sẽ lấy tranh về.

- Em mua bức tranh với giá đó. - Cô hờ hững thốt lên.

- Chị... - Thuấn tính can cô.

- Anh về làm xong hồ sơ bức tranh, sau đó mang qua công ty của em lấy tiền. - Cô đứng dậy.

- Còn mấy cái này? - Ông cúi xuống quơ tay chụp xấp hình.

- Ông khỏi lo đi, tụi tôi chỉ giữ để phòng hờ ông nếu lỡ ông chơi xấu bọn tôi thôi. Ông mà bỏ qua thì tụi tôi coi như cũng không có mấy cái này. - Thuấn rút ra một cuộn phim lắc lắc.

Cô mỉm cười đắc thắng, nhìn theo chiếc xe của ông ta đang chạy ra khỏi cổng như một kẻ chạy trốn. Quay trở vào trong phòng, hai chị

em cô nâng niu bức tranh lên để lên bàn và cả hai người cùng đồng quỳ xuống lạy tạ và khấn vái:

- Mẹ linh thiêng ở trên trời chứng giám. Các con của mẹ bây giờ đã thực hiện được lời ước nguyện cuối cùng của mẹ rồi đó.

Cô nhìn vào bức tranh mắt nhoà lệ, hình ảnh của ngày mẹ cô trước khi mất chợt hiện về trong ký ức...

"Ngày xưa khi còn ở Việt Nam, mẹ đã yêu một người Hoa sỹ, tình yêu đầu đời của mẹ thật là đẹp như những bức tranh mà ông ấy vẽ. Nhưng rồi sau khi ông nội các con đi cải tạo về và gia đình được đi Mỹ theo diện HO, ông nội đã cấm hẳn không cho mẹ giao du với ông ấy khi ông nội biết chuyện. Trong những ngày cuối cùng còn ở lại Việt Nam đó, mẹ đã lén đến với người yêu của mẹ trong đau khổ khôn cùng, vì nổi ly biệt có khi sẽ là mãi mãi. Ông ấy cũng rất đau khổ tuy không hề nói ra, nhưng nhìn vào mắt ông ấy, mẹ thấy được sự tuyệt vọng vô bờ bến đến xé lòng. Cuối cùng...cuối cùng mẹ đi đến quyết định trao tấm thân con gái cho ông ấy, trước khi rời quê mẹ để đi đến một phương trời xa lạ. Vào một buổi tối mẹ gõ cửa:

- Anh ơi.

Ông ấy ôm chầm lấy mẹ mà hôn, mẹ như nói qua hơi thở:

- Tối nay chúng mình hãy là của nhau anh nhé.

Ông ấy và mẹ liền điên cuồng cởi đồ của nhau ra, nhưng đến phút cuối, ông ấy chợt dừng lại quay mặt đi và nói:

- Không được, không thể như thế được...

- Sao vậy anh? - Mẹ âu yếm ôm lấy ông và vuốt tóc ông ấy hỏi.

- Tương lai của em...tương lai của em, anh...anh không thể ích kỷ cho anh mà hại cả một đời của em được. - Ông ấy ôm lấy mặt.

- Em bằng lòng chấp nhận mà anh, cho dù mai sau có thể nào đi chẳng nữa thì em cũng sẽ vĩnh viễn không hối tiếc là đã dâng hiến cho anh. - Mẹ gỡ tay ông ấy ra.
- Không em à. Ông trời đã chia đôi chúng mình, đã không cho chúng mình đến được với nhau. Nếu mà có duyên phận thì...thì sau này anh với em sẽ còn gặp lại. Nhưng bây giờ...bây giờ lương tâm của anh không thể cho phép anh làm điều này với em. - Ông ta cương quyết đứng dậy, và sau khi nhìn thân thể mẹ đang trần truồng, đột nhiên ông ta nói với mẹ:
- Hãy khoả thân làm mẫu để anh được vẽ em nhé. Để sau này khi em đã đi rồi, mỗi lần anh nhìn nó anh sẽ luôn luôn thấy em, thấy người con gái mà anh đã yêu hết lòng.

Trong một nỗi đam mê say đắm đến điên cuồng, ông ấy đã vẽ một người con gái khoả thân đang nằm ngửa hai tay vươn cao đỡ lấy chiếc đĩa, một đùi nhếch cao hơn đùi kia thoải so với thân mình. Bằng thủ pháp điêu luyện của một Hoạ sỹ vẽ tranh trừu tượng, ông đã vẽ lên bức tranh mà mới thoát nhìn vào người ta cứ ngỡ như là tranh phong cảnh với mặt trời mọc sau các cành cây, núi non nhấp nhô xếp xen kẽ từ thấp đến cao, có một dòng suối mát uốn lượn chảy quanh dưới chân núi. Chỉ khi quan sát thật kỹ với con mắt đầy chú ý thì mới thấy rõ trong tranh là hình của một người con gái đang nằm khoả thân.

Mong muốn của mẹ là nếu như mẹ chết đi, các con phải cố gặp lại cho được ông ấy và nói lại với ông ấy rằng, người con gái khoả thân năm xưa vĩnh viễn ôm trong tim bóng hình người Hoạ sỹ điên cuồng

cầm bút vẽ trong một đêm đáng nhớ. Sau đó...sau đó các con nói với ông ấy hãy cho tấm tranh được chôn theo cùng với mẹ..."

Bức tranh người đàn bà khoả thân dưới ánh nắng ban mai chiếu vào hình như đang khe khẽ rung động...

Cây phượng và chiếc ghế đá

Có người nói "Tình yêu không phân giàu nghèo...", phải không bạn?

- Này anh, bữa nay chúng ta là hàng xóm nhé. - Cái ghế đá hoan hỉ nói.

- Tôi trước đây vốn ở ngoài công viên, bữa nay trong công viên được trang bị những cái ghế mới của một vài doanh nghiệp hào phóng nào đó, cũng như tôi trước đây cũng vào công viên theo cách như vậy. Người ta coi tôi và mấy đứa bạn nữa dường như thuộc loại đã quá già cỗi, nên vì vậy họ mang chúng tôi đưa tới tặng cho các trường Đại học và may mắn thay tôi được làm hàng xóm với anh. - Cái ghế láu táu giải thích.

- Anh được bao nhiêu tuổi rồi ấy nhỉ? - Cái ghế lại liền thoảng hỏi.

- Tôi chỉ mới được chừng năm năm tuổi thôi, nhưng mà chắc chắn là

tôi sẽ không thọ bằng anh đâu? - Cái ghế vẫn tiếp tục huyền thuyên, mặc dù người hàng xóm mới chẳng ời hời gì hết.

- Anh ở đây đã lâu rồi, có chuyện gì hay hay kể cho tôi nghe với. -

Cái ghế lại vẫn toang toác miệng một mình, hầu như không để ý là này giờ vẫn không có ai trả lời. Cái ghế chọt ra về trầm ngâm khi nó phát hiện ra là người hàng xóm mới, hình như chẳng có chút gì quan tâm đến sự làm quen của nó. Một thoáng im lặng, cái ghế trở nên mơ màng trong tiếng gió xào xạc qua từng tán lá cây, rồi bỗng nhiên nó nghĩ ra được một cách để gọi lên sự tò mò của người bạn mới.

- À. Tôi có một câu chuyện rất là hay. Anh có muốn nghe không?

Câu chuyện này thật là hay lắm đó.

Cái ghế dừng lại hồi hộp chờ đợi. Quả nhiên là có tác dụng, ngay sau đó có tiếng ồ ề của cây Phượng.

- Chuyện đó như thế nào?

- Ái chà. Thế mà tôi cứ tưởng anh lại không muốn nói chuyện chứ? -

Cái ghế mừng rỡ khi cuối cùng người bạn mới cũng đã chịu lên tiếng.

- Kể đi. - Cây Phượng nói cụt lủn.

- Tôi kể cho anh nghe liền đây. Hồi tôi còn ở ngoài công viên, có một anh chàng sinh viên hay đến chỗ tôi ngồi một mình đọc sách. Có khi là hằng ngày, có khi lại là đôi ba ngày, cứ tầm khoảng 4 đến 5h chiều là anh ta bắt đầu ra công viên, ngồi lên tôi và bắt đầu đọc sách. Đến nỗi nếu như có ngày nào đó mà anh ta không ra, tự nhiên tôi lại cảm thấy mình trở nên rất cô đơn. - Cái ghế cười hà hà.

- Xạo quá? - Cái cây vắn mình cười phản đối.

- Thật đấy. Ai xạo anh làm gì? - Cái ghế lại cười khoái chí và kể tiếp:

- Anh ta nhiều lúc cứ hay thăm thì một mình, có lẽ là đang nhớ mong

một người nào đấy và đôi lúc tôi cảm thấy thật buồn dùm cho anh ta, khi mỗi lần tôi nghe anh ta thở dài não ruột. Nhưng rồi tôi bỗng chợt hiểu ra là anh ta đang đọc một quyển sách, khi hôm đó anh ta gấp quyển sách lại và đã gần như hét to lên "Thật là hay quá đi".

- Nghĩa là anh ta thì thào những lời ở trong trang sách? - Cây Phượng hỏi với sự tò mò.

- Đúng vậy đó. Tôi thì ban đầu cứ tưởng là tâm sự của anh ta, cuối cùng thì mới biết hoá ra là anh ta đọc những lời trong sách. Mà không chỉ có mình tôi đâu nhen, còn có một người khác nữa đó?

- Người khác? - Cây Phượng ngạc nhiên.

- Phải. - Cái ghế xác nhận.

- Ai vậy? - Cây Phượng càng lúc càng cảm thấy lý thú.

- Một cô thiếu nữ, có điều cô này là... - Cái ghế dừng lại một chút.

- Là gì? - Cây Phượng không giấu nổi vẻ háo hức.

- Ăn xin. - Cái ghế buông gọn lỏn.

- Ăn xin? - Cây Phượng nhắc lại.

- Phải. Cô ta cũng hay nằm ở trên một người bạn của tôi cách đó không xa lắm. Mỗi khi cô ta không đi xin thì cô ta lại đến lăn lóc nằm nghỉ ngơi ở chỗ đó. - Cái ghế như đang hồi tưởng lại cảnh xưa.

"Lúc đó cô bé giật nẩy cả người lên và tới gần tò mò hỏi anh ta:

- Anh đang đọc sách hả anh?

- Ừ. - Anh sinh viên gật đầu.

- Câu chuyện trong sách hay lắm hả anh? - Cô bé cười khoe hàm răng trắng trên khuôn mặt trông có vẻ dơ dáy.

- Rất hay. - Anh sinh viên nhắc lại lần nữa.

- Câu chuyện như thế nào vậy anh? - Cô bé có vẻ rất tò mò muốn

biết.

- À. Nếu như mà em thích thì anh sẽ đưa cho em đọc. - Anh sinh viên hào phóng đưa cho cô quyển sách.

- Em...em không...không biết chữ. - Cô bước giật lùi lại một bước then thùng.

- Ồ. Ra là vậy. Cho anh xin lỗi. Vậy em có thể ngồi đây để anh đọc cho em nghe nhé. - Anh sinh viên vồ vồ vào chỗ trống ở trên ghế. Cô bé hơi e dè ngồi vào, cách anh ta một khoảng xa và anh ta bắt đầu đọc cho cô bé nghe. Cô bé tập trung nghe rất chăm chú và háo hức, đôi mắt của cô bé trở nên mơ màng nhìn xa xăm, như là cô đang sống trong thế giới truyện mà cô ta đang nghe. Chợt anh ta dừng lại:

- Anh đến giờ phải đi rồi. Hẹn em bữa sau nha cô bé.

Thế là kể từ đó, trên mình của tôi lại trở thành có hai người. Anh sinh viên sau vài lần đọc truyện cho cô bé, đột nhiên lại nảy ra một ý nghĩ thật tốt là làm sao giúp cho cô bé biết đọc. Anh ta hỏi cô bé:

- Em có muốn học chữ không?

- Dạ muốn lắm, nhưng mà...em...em...như vậy, thì làm gì mà học được hở anh? - Cô bé chợt buồn khi nghĩ tới thân phận của mình.

- Nếu...nếu như anh dạy...- Anh ta nắm tay cô bé, cả người anh ta bùng bùng toát ra nhiệt huyết đầy nghĩa khí làm cho tôi...tôi cũng cảm thấy xúc động.

- Anh...nói thật? - Cô bé rút tay về, nhìn anh ta như không tin.

- Ừ. - Anh ta cười đôn hậu và gật đầu.

Anh ta đã giữ lời hứa, rất hăng hái và tận tình chỉ dẫn cho cô bé và cô bé cũng vậy, cũng rất là ham học. Thời gian dần dần trôi, cô bé

mù chữ ngày nào bây giờ cũng đã biết phát âm một cách chậm chậm những từ trong sách mà anh ta đã đưa cho cô."

- Và thế rồi cô bé đã yêu anh chàng sinh viên từ lúc nào chẳng hay. Nhưng cô bé không hề biết rằng anh sinh viên kia, có thể chỉ coi cô gái như em của mình hoặc cũng có thể chỉ đơn thuần là lòng thương người của anh ta trước sự bất hạnh của cô gái, do đó anh ta chẳng hề để ý đến những tâm tình của cô. Dù sao đi chăng nữa thì cô ta cũng chỉ là một người ăn xin thôi, làm sao mà đứa mốc lại dám chòi mâm son chứ? Bác nghĩ có đúng không? - Cái ghế có vẻ triết lý.

- E hèm. - Cây Phượng háng giọng không trả lời.

- Nhưng rồi...- Cái ghế chợt dừng lại một cách cố tình.

- Sao? - Cây Phượng không giấu nổi sự nóng ruột của mình về câu chuyện.

- Có một ngày, anh sinh viên đó đến chỗ tôi không chỉ một mình... - Cái ghế lại như đang nhớ đến ngày xưa.

- Đi với ai? - Cây Phượng trở nên nóng nảy vì kiểu kể chuyện cà giựt của cái ghế.

- Với một cô sinh viên khác. - Cái ghế bỗng nhiên thở hắt ra.

- Hai người đó yêu nhau à? - Cây Phượng phỏng đoán.

- Có lẽ là vậy, vì...vì hai người ôm hôn nhau rất âu yếm. - Cái ghế như lặng đi. Cây Phượng cũng lặng đi, lá cây như rũ xuống buồn bã. "Cô bé ăn xin khi thấy anh sinh viên đi cùng với cô gái đó thì cô chợt hiểu. Những hy vọng tràn đầy thắm ấp ủ trong lòng, những ước mơ bay bổng trong từng đêm ngủ ngoài trời giá lạnh, những ao ước thắm kín của một thiếu nữ mới lớn trong cô đã phút chốc...phút chốc đổ vỡ tất cả. Từ hôm đó, cô không còn tới đây vào lúc chiều, vào cái giờ mà anh sinh viên hay ghé nữa. Nhưng cho đến đêm, cô ấy quay

lại nơi mà anh sinh viên đã ngồi, cô quỳ xuống gục đầu lên mặt ghế, như hồi tưởng lại hơi ấm của người mình thương..."

- Hic. Anh làm cho tôi muốn khóc rồi nè...Kể tiếp đi. - Lá trên cây Phượng xao xác từng hồi.

- Cô thì thầm một mình. Những lời thì thầm chỉ có mình tôi nghe. - Cái ghế cũng gần như thì thầm.

- Thì thầm cái gì? - Cây Phượng lại nóng nảy hỏi.

"- Anh yêu. Em biết rằng em đã ôm một mối tình vô vọng, một mối tình đau khổ mà chẳng thể nào nói ra được với anh. Cuộc đời vốn dĩ đã không may mắn đối với em, nhưng kể từ lúc em gặp anh, em thấy rằng cuộc đời này đã thật sự rất ưu ái đối với em. Những lúc nhìn anh đọc, em như muốn nuốt vào từng lời của anh. Những lúc nhìn đôi mắt rạng ngời của anh, em như muốn mình thành giọt nước tan vào trong đó. Những lúc nhìn khuôn mặt đẹp trai của anh, em ước được một lần có thể đưa hai tay sờ âu yếm. Những lúc nắm lạnh lẽo em ước mong được anh ôm xiết trong lòng... Nhưng rồi em biết rằng...rằng chỉ mãi là...là ảo ảnh mà thôi. Em cầu chúc cho anh có được một người con gái tốt, một người con gái yêu anh hết lòng cũng như em...Em sẽ đi...sẽ đi...sẽ rời khỏi nơi này, rời khỏi anh...mãi mãi...."

- Hic. Rồi sao nữa? - Cây Phượng như đang run rẩy trong gió.

- Bác hãy nhìn xuống tôi đi. - Cái ghế nói tiếp.

- Mắt tôi kém lắm, có thấy gì đâu? - Cây Phượng như cố nghiêng cành xuống thấp.

- Hãy nhìn kỹ đi. Thấy chưa? - Đến phiên cái ghế bây giờ tỏ ra nóng nảy.

- Thấy...thấy rồi. Có những dòng chữ khắc trên đó. E hèm, để xem

nào. "Em yêu anh. Cô gái ăn xin mù chữ đã được anh tận tình dạy cho biết đọc, biết viết. Chúc anh hãy mãi mãi thật hạnh phúc". - Cây Phượng đọc lên, im lặng một chút rồi hỏi.

- Sau đó thế nào?

- Không còn thấy cô gái ăn xin nữa? - Cái ghế khe khẽ đáp.

- Còn anh sinh viên? - Cây Phượng lại hỏi.

- Cũng chỉ thỉnh thoảng ghé qua. Có điều hình như sau này anh ta không còn đi chung với cô gái người yêu nữa. Tôi lại thấy anh ta có vẻ hơi buồn nhưng không có nghe anh ta nói gì?

Có tiếng dép lẹp xẹp đi tới. Chiếc ghế đá đã cảm giác có người đang ngồi lên. Có tiếng lật sách sột soạt rồi bỏ xuống và cái ghế lặn cây Phượng chợt nghe một tiếng than văng vẳng:

- Sao em lại nỡ dối trá với anh? Trời ơi tình yêu của em là thế này sao? Em đã sẵn sàng quên hết tình cảm mặn nồng của hai đứa mình để chạy theo người khác. Vì tiền, vì những cuộc vui trong chốc lát mà em nỡ quên hết rồi sao?

Anh ta ngồi ôm lấy đầu, thở vắn than dài một hồi lâu. Một lát sau anh ta đứng lên và tiếng dép xa dần, chiếc ghế vội lập bập nói với cây Phượng:

- Chính là anh ta.

- Là anh ta ư? - Cây Phượng sửng sốt.

- Phải? Hóa ra là anh ta đang học ở đây. - Cái ghế xác nhận và như nghĩ ra được điều gì liền nói với cây Phượng:

- Bác có thể giúp tôi làm một việc được không?

- Việc gì? - Cây Phượng ngạc nhiên hỏi lại. Chiếc ghế khẽ thì thầm, như là sợ có ai nghe được nhưng lời của nó đang nói.

Một tuần trôi qua, không thấy anh sinh viên ghé lại. Cả chiếc ghế đá và cây Phượng cảm thấy thất vọng. Thỉnh thoảng cũng có người tới, nhưng không phải anh sinh viên đó. Cả hai bây giờ đều đang mong ngóng anh sinh viên quay trở lại một lần nữa.

Vào một buổi chiều trời thật đẹp, gió hiu hiu thổi qua từng tán lá cây, chợt cả hai lại nghe thấy tiếng bước chân quen thuộc lại gần. Cả hai đều mừng rỡ bội phần. Cây Phượng đột nhiên như vẫy mình, lá từ trên cây rơi xuống như mưa phủ đầy lên chiếc ghế đá. Chàng trai bước tới cái ghế, khẽ lấy tay phất đi những chiếc lá vừa rơi trên ghế. Anh ta bỗng nhiên sững sốt dừng lại và cúi xuống chăm chú nhìn. Sự ngạc nhiên gần như tột độ khi nhìn kỹ tên của doanh nghiệp trên thành ghế, miệng anh ta bỗng lẩm bẩm:

- Không lẽ...không lẽ...là cái ghế này...

Anh sinh viên từ từ quỳ xuống và bàn tay anh khẽ âu yếm xoa lên những hàng chữ trên ghế đá. Trong mắt anh như đang hiện ra hình ảnh của cô gái ăn xin hôm nào...

Cha con người xích lô và con nghiện

Có người nói "Tình yêu có thể đem đến điều kỳ diệu", bạn nghĩ sao?

Hắn đứng trong bóng tối nhìn ra ngoài đường, đôi mắt đang chăm chú theo dõi. Con đường vắng ngắt không một bóng người vào lúc khuya khoắt này. Hắn đứng đã lâu nên chân hơi mỏi, sau khi ngáp một cái đến muộn sai cả quai hàm thì hắn từ từ ngồi thụp xuống. Con nghiện đã bắt đầu kéo tới hành hạ hắn. Cả người hắn trở nên bứt rứt, tay chân hắn bỗng run lẩy bẩy, có cảm giác như đang có con gì ngo ngoáy trong xương vừa ngứa ngáy vừa nhột nhột khó chịu vô cùng. Hắn cảm thấy lạnh khi sương đêm đang rơi nhẹ nhẹ, lúc này trong lòng hắn như có lửa đốt bồn chồn không yên.

Hắn vốn là con nhà tử tế được cho học hành堂堂 hoàng. Cha mẹ hắn tuy không khá giả gì cho lắm, nhưng vẫn cố chăm lo vun bồi cho hắn thành tài. Chỉ vì đua đòi theo đám bạn hư hỏng và cố tỏ ra là một tay chịu chơi, hắn đã trở thành con nghiện, sau vài lần thử cảm giác bồng bênh với ma túy. Dần dần thì lượng ma túy hắn xài càng nhiều.

Cha mẹ của hắn bị hắn làm xiếc vài lần lấy sạch hết tiền tiết kiệm, vì cứ nghĩ là lo cho con mình ra đời kinh doanh làm ăn với người ta. Cha hắn nổi điên lên từ bỏ hắn, coi như đã không sinh ra đứa con trai hư hỏng này và vứt hắn vào đời như bỏ đi một cái giẻ rách. Hắn lang thang khắp nơi và gia nhập chung với bọn nghiện cũng giống như hắn. Để có thể kiếm tiền thoả mãn cơn nghiện, hắn buộc phải đi trộm hoặc cướp của người khác. Nhiều lúc tỉnh táo sau những cơn phê thuốc, hắn muốn làm lại cuộc đời. Hắn ước gì thời gian có thể quay trở lại, để cho hắn có thể làm lại từ đầu. Hắn ước gì có một bàn tay yêu thương có thể kéo hắn ra khỏi vũng bùn mà hắn đã tự lao đầu vào. Cứ mỗi một ngày qua thì đám bùn này lại ngày càng kéo hắn xuống sâu hơn.

Bàn tay đó cuối cùng cũng đã xuất hiện. Trong một chiều mưa buồn đường xá vắng tanh, hắn đang ngồi co ro nơi góc hiên của một ngôi nhà đóng cửa không có chủ, với cái bụng đói meo đã hai ngày chưa có gì ăn. Những giọt mưa thỉnh thoảng theo cơn gió tạt vào người hắn, làm cho hắn rét run lên từng chập. Người bình thường rét một thôi thì hắn rét tới mười vì vốn dĩ hắn rất sợ nước. Vào lúc đó hắn bỗng nghe tiếng kéo kẹt của chiếc đòn gánh và bước chân đang vội vã đến gần. Một cô gái bán hàng rong đang khoác trên người chiếc áo mưa, hạ quang gánh xuống trước mặt hắn. Một mùi thơm nức mũi, từ chiếc nồi bún riêu đang nóng sôi trên bếp than hồng đã được che xung quanh một cách khéo léo để tránh mưa, làm bụng hắn muốn nổ tung lên vì đói. Cô gái ngược nhìn trời một cách buồn bã. Trời vẫn cứ mưa đều. Cô ngồi xuống kéo 2 cái gánh xê vào trong và nhìn ra ngoài đường không lý gì đến hắn. Được 1 lúc, hắn chịu không nổi nữa liền khẽ kêu cô gái:

- Bé ơì?

- Gì bé ông? Tui vậy mà bé hả? - Cô gái cau mặt nhìn hấn chĩnh.

- Ờ thì...em ơì. Bán dùm cho anh tô bún đi. - Hấn nhìn thấy đôi mắt cô gái trong veo phẳng phất hình ảnh của một gã đàn ông gầy còm, bệnh hoạn và bần thủ.

- Ông có tiền trả không đó. - Mắt cô gái ánh lên vẻ nghi ngờ, cô lại nói tiếp giọng khinh bỉ:

- Tui biết mấy loại người như ông chỉ có ăn quýt thui, làm gì có tiền để mà trả. Với lại tui chưa có bán mở hàng mà ông không trả tiền là coi như tui ôm nồi bún dzia nhà ăn luôn đó.

Hấn tính nổi nóng nhưng nhìn vẻ mặt buồn của cô gái, hấn bỗng nhiên xiu xuống. Hấn im lặng không nói nữa, nhưng cái bụng hấn cứ réo sôi sùng sục. Được một lát, hấn lại kêu:

- Em ơì...

- Gì? - Cô gái hỏi cộc lốc.

- Em có thể làm phước...- Hấn mở giọng năn nỉ.

- Hông. - Cô gái biết hấn muốn nói gì nên chặn luôn.

- Bữa sau anh có tiền trả em đàng hoàng. - Hấn hứa liều.

Cô gái im lặng nhìn ra đường không trả lời. Cô thừa biết hấn hứa đại nên làm lơ hấn luôn. Hấn tức quá nhưng hấn biết lúc này mà tự ái là không xong. Hấn cố làm ra vẻ thảm thiết:

- Cả hai ngày nay anh chưa có gì vào bụng em ơì. Em bán thiếu cho anh đi. Em còn trẻ sao mà không có lòng từ bi...Giúp cho anh đi em...Anh đói quá...giúp...

Hấn thều thào như sắp hết hơi, mà cũng có lẽ hấn sắp hết hơi thật.

Lòng cô gái bỗng nhiên mềm ra khi hấn nói tới hai chữ "từ bi", làm cô chợt nhớ đến những hôm đi lễ chùa. Cô quay lại nhìn cái dáng thảm

não của hắn hồi lâu rồi chặc lưỡi:

- Thôi được. Coi như là tôi làm phước. Nhớ bữa sau mà có tiền thì trả cho tui đó nghe. Tui cũng nghèo lắm đó.

Hắn như chết đi được sống lại, vớ lấy tô bún cô đưa mà hắn ăn ngheen tới hai ba lần. Chỉ loáng một cái, tô bún hắn vét sạch trơn không chừa cái gì, còn lại ít rau thừa hắn xin cô thêm tý nước và tiếp tục làm sạch. Bụng hắn giờ đã hơi lửng lửng, nhưng hắn vẫn nhìn nồi bún một cách thèm thuồng. Cô gái biết tổng ý của hắn nên nhẹ nhàng nói:

- Thôi ông à. Tui có lời lãi bao nhiêu đâu? Tha dùm cho tui đi ông. Hắn thu ánh mắt về và nhìn cô gái. Hắn tự nhiên thấy cô thật là dễ thương. Hắn nở nụ cười nói:

- Cảm ơn em rất nhiều. Nhất định là anh sẽ trả cho em. Em hay thường bán ở đâu dzậy?

- Tui bán ngay ngã tư trên kia kìa. Từ đây lên đó còn một đoạn nữa. - Cô gái giơ tay chỉ lên phía trên.

Mưa đã ngớt. Lòng đường nước ngập lai láng đầy những chất dơ bẩn. Những tiếng ồn hỗn độn quen thuộc lại vang lên. Tiếng xe chạy, tiếng còi xe, tiếng kêu í ới... báo hiệu sự hoạt động sau cơn mưa đã trở lại bình thường. Cô gái ghé vai gánh nồi bún riêu đi lên trên ngã tư để chuẩn bị bán. Chiếc đòn gánh oằn cong xuống trên vai cô và nảy lên nảy xuống nhịp nhàng sau mỗi bước đi thoăn thoắt của cô. Hắn nhìn theo cô gái lòng bỗng nhiên cảm thấy ấm áp lạ thường... Kể từ hôm đó hắn trở thành mối của cô gái bán bún riêu. Khi có tiền tức là khi đã ăn trộm hoặc trán lột của ai đó, hắn liền trả nợ cho cô sòng phẳng và ngược lại khi hắn không có tiền, cô cũng vui vẻ bán thiếu cho hắn và sau đó nguệch ngoạc ghi nợ của hắn vào một cuốn

sổ lem đầy dầu mỡ.

Có nhiều lúc hắn không đói, nhưng vẫn ghé lại chỗ cô chỉ để thấy và nói chuyện với cô dăm ba câu vu vơ và tự nhiên hắn cảm thấy trở nên yêu đời hơn. Nhưng những cơn ghiền ma túy của hắn lại như đám bùn đen, cứ níu chân hắn không cho hắn thoát ra. Những lúc tỉnh hắn cố quyết tâm lần này sẽ là lần cuối hắn sẽ làm lại từ đầu, nhưng rồi hắn vẫn không có đủ nghị lực để thoát ra. Đêm nay hắn lại lên cơn ghiền và hắn phải kiếm một "con mồi" để thỏa mãn cơn nghiện của hắn. Mãi nghĩ miên man bỗng hắn giật mình khi nghe thấy tiếng động đang từ xa vọng tới...

Ngồi lọt thỏm trong chiếc xích lô cũ kỹ, đưa mắt nhìn những ngôi nhà cao tầng khang trang vừa mới mọc lên, ông nghĩ lan man. Sao cuộc đời của nhiều người sướng thế, cũng cùng là một kiếp người mà kẻ ăn không hết người làm không ra. Ông bà già xưa nói " Không ai giàu ba họ, chẳng ai khó ba đời" có lẽ là chỉ muốn an ủi kiếp người nghèo. Giàu ba họ hay không thì ông chẳng biết, nhưng khó hơn ba đời thì ông thấy quá nhiều rồi. Ngay chính bản thân ông đây, từ đời ông bà cho đến cha mẹ của ông suốt đời vất vả một nắng hai sương, rồi cho đến ông lên thành phố lập nghiệp long đong hơn nửa đời người, cũng chưa có được một mái nhà yên ổn và đến đời con ông cũng thế, quanh năm vất vả chạy ăn hàng ngày.

Ngày còn trẻ, khi ông gom góp tiền được mấy chỉ vàng mua chiếc xích lô, những tưởng chỉ là bước đệm ban đầu trên con đường xây dựng sự nghiệp. Vây mà thấm thoát như chớp mắt đã mấy chục năm

trôi qua, tóc ông nay đã bạc gần hết, con ông nay cũng đã lớn khôn, mà ông vẫn hàng ngày làm lũi kiếm tiền cùng với chiếc xích lô. Nó vừa là bạn ông mỗi khi ông chưa đầy tâm sự, nó vừa là cái giường khi ông mệt mỏi muốn kiếm một giấc ngủ trưa, nó vừa là cái cần câu cơm khi giúp ông kiếm tiền hàng ngày. Theo thời gian thì nó cũng đã quá già cỗi như ông qua mấy lần chấp vá, dù sao thì nó cũng đã cùng ông chia xẻ những vui buồn trong cuộc sống qua bao tháng ngày.

Sức ông đã càng ngày càng yếu đi. Nhiều khi đẩy xích lô chở người lên dốc cầu, người đi xe cũng ái ngại cho ông khi ông cứ ho lên sù sụ và thở hổn hển. Một vài người khách tốt bụng thấy vậy bắt nhẫn xuống xe, còn những kẻ vô tâm thì cười chê lão già sức yếu, chẳng xứng đáng chút nào với đồng tiền họ bỏ ra. Giờ đây, ông còn nghe phong phanh đâu là nay mai nhà nước sẽ cấm chạy cả xích lô, ba gác thì ông chưa biết phải xoay sở sống ra làm sao?

Hôm nay là một ngày ế khách. Nhìn trời thấy đã quá khuya, ông từ từ nhòe dầy mệt mỏi leo lên đạp chiếc xích lô về nghỉ. Chiếc xe xích lô già nua rên lên cọt két không ngừng. Lúc này ông đang chạy trên đường vắng, bỗng dừng một bóng đen bất ngờ nhào ra chặn xe của ông, tưởng là khách cần đi xe nên ông liền thắng nhanh lại. Bóng đen bây giờ đang cầm lăm lăm con dao trong tay, chìa thẳng vào người ông quát:

- Xuống ngay.

Ông giật nẩy mình vội vàng rời khỏi yên xe bước xuống đất, còn chưa hiểu chuyện gì đã xảy ra, thì bóng đen đạp vào bụng ông luôn một đạp, làm cho ông té chúi nhủi trên đường. Hấn vội vàng leo lên xe xích lô của ông đạp thẳng luôn một mạch. Khi ông vừa hoàn hồn

mới hiểu ra là mình bị cướp xe, liền lồm cồm bò dậy thì chiếc xe lúc này đã chạy tới ngã tư đường, bỏ ông một khoảng xa. Ông còn chưa kịp la lên, thì bỗng thấy một chiếc xe máy chạy từ xa lao tới, dừng luôn vào chiếc xích lô vừa chạy ra ngã tư. Chiếc xe máy đổ kênh ra đường, bánh nó xoay tròn vòng vòng trong khi vẫn nổ máy, người trên xe lộn đi mấy vòng và nằm yên bất động trên đường. Lúc đó bóng đen vội nhảy từ trên chiếc xe xích lô xuống, nhìn chiếc xe máy và người đàn ông một chập rồi bất ngờ dựng xe máy lên và rồ ga biến mất.

Ông chợt như nhận ra điều éo le vừa mới xảy ra. Trong một thoáng, trên mặt ông biến diễn nhiều tâm trạng. Ban đầu, là sự căm phẫn khi bị cướp đi phương tiện sinh sống hàng ngày, mà cái bọn chó chết, cái xe có đáng giá bao nhiêu đâu mà nó cũng cướp, tiếp theo, là sự kinh ngạc lúc chứng kiến tai nạn xảy ra, sau đó là sự mừng rỡ khi thấy tên cướp bỏ lại chiếc xích lô và cuối cùng là buồn cười, khi thấy hắn bỗng nhiên vớ được một món bầm từ trên trời rơi xuống.

Ông lại gần thấy người đàn ông bất động nằm trên vũng máu, mắt anh ta nhắm nghiền và cả người bốc lên nồng nặc mùi rượu vẫn còn đang thở thoi thóp. Nhìn tới nhìn lui thấy đường vắng ngắt, ông phân vân không biết phải làm sao? Ông vội lay lay và kêu người đàn ông, nhưng người đàn ông vẫn nằm im bất động không có phản ứng. Ông quay lại xe xích lô tính bỏ đi vì cảm thấy cái vụ này nếu dính vào thì thật là phiền phức, song ông nghĩ tới nghĩ lui, chợt nhớ tới câu "Cứu một mạng người hơn xây mấy cái chùa" chi chi đó ông bèn tắc lưỡi: - Thôi đành làm phước dzậy.

Ông bế người đàn ông lên xe và mau chóng chở anh ta tới bệnh viện.

Đã mấy ngày nay hắn lượn lờ quanh ngã tư, nhưng hắn vẫn không thấy cô gái bán bún riêu đâu hết. Hắn thấy bồn chồn băng khuâng trong dạ, không biết cô gái bị bệnh hay sao mà không thấy. Tay hắn đút trong túi nắm chặt cái hộp tròn nhỏ, trong đó có một vật mà hắn muốn tặng cho cô. Trong một lần nói chuyện vu vơ với cô hắn hỏi:

- Sao thấy tai em có lỗ mà lại không đeo bông tai.
- Ui dào. Lo ăn còn mệt đứ đừ cả người, tiền dư đâu ra mà mua. - Cô nhăn mặt trả lời.

Hắn để câu đó của cô trong lòng.

Chiều nay hắn ăn mặc bảnh bao, lại ra ngã tư để kiếm cô và chợt mừng rỡ khi thấy bóng dáng gánh hàng rong quen thuộc. Nhưng hắn chợt thất vọng náo nê, khi không thấy cô gái mà thấy một phụ nữ tuổi trung niên đang ngồi bán. Hắn ghé lại kêu một tô bún vừa ăn vừa bắt chuyện:

- Bác gái ơi. Cái cô hay bán ở đây đâu rồi nhỉ?
- À. Cháu hỏi con gái bác đó hả? Nó phải đi lo thăm nuôi ba nó trong trại giam. - Giọng người đàn bà chợt buồn.
- Bác nhà bị làm sao vậy bác? - Hắn hỏi giọng tò mò.

Người đàn bà mắt chợt đỏ hoe, đưa tay lấy vạt áo chậm chậm vào mắt rồi từ từ trả lời:

- Người ta nghi ông nhà tui ăn cướp xe của họ, nên họ tạm giam ông để điều tra. Cả đời ông chưa từng táy máy của ai một ngàn, làm sao lại đi làm chuyện tà trời như dzậy được. Trời ơi ngó xuống mà coi! Oan ức quá...- Người đàn bà như được khơi gợi nỗi đau thương liền

khóc sục sùi.

- Bác nhà sao lại bị nghi là ăn cướp vậy bác. - Hấn hỏi về quan tâm.
- Chuyện là như dzậy. Đêm đó ông nhà tui trên đường về, bị một thằng nhảy ra ăn cướp chiếc xích lô. Nó cầm dao dọa ổng rồi đập ổng một đập té lăn chiêng. Nó lái chiếc xích lô lại đựng một thùng say rượu, làm thằng đó té bị thương. Thấy cái xe máy nó liền đổi ý, nó bỏ chiếc xích lô lại và lấy chiếc xe máy. Ông nhà tui tính thương người, chở thằng say đó tới bệnh viện rồi ổng để địa chỉ lại. Mấy hôm sau cánh sát tới nhà, mời ổng lên điều tra về chiếc xe máy. Họ nghi ổng âm mưu cùng đồng bọn cướp chiếc xe máy của người ta. Thiệt là làm phước mà lại mang họa vào thân... - Người đàn bà nước nớc.
Đầu hấn lúng búng khi nhớ lại đêm đó, nhớ lại cảnh hấn đập té người đàn ông già, nhớ lại cảnh khi thấy chiếc xe máy đổ kênh dưới đất còn rú ga...

Hấn nằm trên ghế đá công viên nhìn trời, đầu óc đan đầy ý nghĩ.
Chưa bao giờ nội tâm hấn lại kích động như lần này. Có lúc hấn thấy mình thật ghê tởm, có lúc hấn lại thấy chỉ là chuyện bình thường như bao lần hấn vẫn làm. Hấn chẳng đau xót gì ông già lái chiếc xích lô, nhưng mỗi lần hấn nghĩ tới đôi mắt trong veo của cô gái, hấn lại thấy hấn thật là một con người bỉ ổi, mất nhân cách, độc ác, vô lương tâm. Hấn lại nghĩ tới tô bún trong chiều mưa buồn, nghĩ tới những chữ viết nguyệt bạch ngoạ trên cuốn sổ đầy dầu mỡ, nghĩ tới quyết tâm thoát khỏi đám bùn đen đang níu chân hấn. Hấn chợt cười buồn bã, hấn còn có thể làm lại sao, có thể sao? Hấn lại thò tay vào túi, chiếc hộp tròn nhỏ như nóng lên trong tay hấn. Hấn chợt ngồi dậy cầm chiếc hộp mở ra run run, trong hộp là một đôi bông tai nhỏ xinh xắn, là món quà từ lâu hấn ấp ủ sẽ tặng cho cô gái. Mắt nhìn trân trân vào

đôi bông tai, hấn đang mừng tượng cô gái đang đeo đôi bông tai, đang nhìn hấn mỉm cười...Hấn cắn chặt môi đến tê tái và sau đó một lúc lâu hấn đứng dậy.

- Bác ơi. - Hấn gọi người phụ nữ bán bún riêu và ngập ngừng nói tiếp:

- Bác...bác...đưa cái này dùm cho con gái bác. Bác nói là cái anh hay ăn thiếu gọi cho con.

Người đàn bà đón lấy chiếc hộp tròn và hỏi về nghi ngại:

- Cái gì trong này vậy cháu?

- Không có gì quan trọng đâu bác. Bác cứ đưa dùm cho cháu là được rồi. - Hấn nói giọng van lơn.

Người đàn bà nhìn hấn một lát định hỏi tiếp, nhưng thấy ánh mắt cầu khẩn của hấn, bà gạt đầu bỏ chiếc hộp vào túi.

Hấn quay xung quanh nhìn đường phố, nhìn trời mây bao la thật lâu. Hít một hơi không khí trong lành thật sâu và nhắm hướng đồn cảnh sát, hấn mạnh chân bước tới...

Chiếc điện thoại bị mất cắp

Có người nói "Tiền tài đã làm cho con người trở nên bé nhỏ..." có phải không?

Nơi Hiền ở gần với dãy nhà trọ chuyên cho người nghèo thuê. Khu này lúc nào cũng nhộn nhịp người đến thuê, chủ cũ vừa đi thì chủ mới lại đến. Mặc dù nhà trọ thì dơ dáy, bẩn thỉu, còn ở gần bờ kênh lúc nào cũng bốc lên mùi xú uế nồng nặc nhưng nhờ được cái giá rất mềm, cho nên hầu như lúc nào cũng kín phòng. Nơi đây tụ tập đủ các loại hạng người từ tứ xứ đổ về Thành phố lập nghiệp. Từ chị công nhân của xưởng may gần đó đến anh sinh viên của một trường Đại học, từ một bà gánh hàng rong cho tới một cô gái điếm mặt hạng... Tất cả đều hồi hả hòa chung với nhịp sống hàng ngày, nhưng những khi mỗi chiều về hoặc vào những lúc rảnh rỗi, họ cũng đều nhiệt tình qua lại vui vẻ hỏi thăm lẫn nhau.

Vào một buổi chiều khi Hiền vừa mới đi làm về, có tiếng kêu cô vọng

ra từ một phòng trọ. Hiền dừng xe nhìn vào thì thấy trong phòng lúc này đang có năm ba người đang túm tụm nói chuyện. Cô liền dựng xe ghé vào chơi. Phòng này là của một cô sinh viên mới về đây trọ. Cô có người yêu là một anh chàng làm quản lý cho một công ty lớn. Thịnh thoảng anh này cũng hay ghé đây chơi và cũng có khi nghỉ đêm luôn tại phòng của cô này. Cô sinh viên đang khoe với mọi người về chiếc điện thoại, mà người yêu cô vừa mới tặng cho cô. Chiếc điện thoại mới liếc nhìn qua Hiền đã biết là thuộc loại đắt tiền. Cô sinh viên tươi cười nói với Hiền:

- Vào đây chơi đã chị. Hôm nay em nấu nồi chè "rủa" chiếc điện thoại, em mời chị ăn miếng chè rồi về.

Hiền cũng vui vẻ nhập bọn. Ngoài cô sinh viên và Hiền ra còn có ba người nữa. Một là bà gánh hàng rong chuyên bán xôi ăn sáng, một là cô gái điểm đã trang điểm chuẩn bị để đi làm và cuối cùng là anh sinh viên.

Mọi người chuyền tay nhau xem chiếc điện thoại, trầm trồ và xuýt xoa vẻ đẹp sang trọng của nó xong rồi trả lại cho chủ nhân. Một cách vô tình cô để chiếc điện thoại trên cái kệ gần cửa bước ra ngoài phòng, sau đó cô ra phía ngoài hè nơi nồi chè đang sôi thơm phức và múc chè vào từng chén. Sau khi đã ăn xong mọi người đều lần lượt ra về.

Hiền cũng về nhà. Cô đang thay đồ để chuẩn bị đi tắm, thì bỗng nghe tiếng lao xao ở phía phòng trọ. Cô tò mò vội chạy ra xem thì thấy mọi người bu quanh cô sinh viên đang khóc như mưa như gió. Hiền hỏi

ra mới biết là chiếc điện thoại mới đó của cô đã không cánh mà bay. Hiền chột dạ vội nói:

- Số của em bao nhiêu để chị gọi thử.

Cô gái đọc nhanh số. Hiền lật đật chạy về lấy chiếc điện thoại của mình ra gọi. Điện thoại đã bị tắt nguồn.

Hiền đâm ra thật khó chịu, vì tự dưng vào ăn chén chè lại dính vào chuyện không đâu này. Mọi người đều đã có mặt đông đủ chỉ còn thiếu mỗi cô gái điếm đã đi làm. Hiền nhìn về mặt mọi người, ai cũng xót xa dùm cho cô gái. Hiền nhớ lại, chiếc điện thoại sẽ rất dễ dàng cầm bỏ vào túi khi bước ra cửa, vì nó nằm trên kệ ngay gần sát cửa phòng. Người bước ra nếu có lòng tham muốn lấy thì có thể thuận tay cầm đi luôn nếu chủ nhà không để ý. Nhưng mà là ai vào đây mới được chứ, Hiền vội hỏi cô gái:

- Hồi nãy ai là người về sau cùng?

- Em. - Anh sinh viên nói ngay.

Hiền nhìn anh ta ánh mắt hơi nghi ngờ. Anh ta chợt như hiểu ý của Hiền nói nhanh:

- Em tuy nghèo thật nhưng chả thèm làm mấy chuyện đó đâu.

Hiền lúng túng khi ý nghĩ của mình bị người khác đọc ra. Hiền quay sang nói với cô gái:

- Em kiểm lại trong phòng thử xem, hay là em bỏ quên đâu đó.

Cô gái lắc đầu nói trong tiếng khóc:

- Em để ngay đó thôi mà, phòng bé tí xíu nhìn quanh là thấy liền.

Thật vậy, phòng chỉ có vài mét vuông đặt vừa đủ cái giường với cái bàn, nếu để đâu đó thì có thể nhìn thấy được ngay. Bà gánh hàng rong cũng lên tiếng:

- Thẻ có trời đất làm chứng, tôi mà lấy của cô ra đường cho xe cán tôi đi.

Cuối cùng chỉ còn cách là mời cảnh sát khu vực xuống giải quyết. Hiền cũng phải làm một bản tường trình, từ khi vào ăn chè cho đến lúc về nhà. Anh cảnh sát cũng đi quanh hỏi tới hỏi lui, cũng yêu cầu mọi người khác làm bản tường trình, riêng chỉ có cô gái điểm thì mãi đến ngày hôm sau anh cảnh sát mới gặp được.

Thời gian trôi nhanh, cuộc sống cũng lại trở về bình thường. Anh cảnh sát cũng chẳng phát hiện được gì thêm. Chuyện cô sinh viên mất điện thoại nhanh chóng dần đi vào quên lãng. Cô chẳng phải phiền não lâu vì cũng đã được người yêu cô tặng lại cho cái khác, chỉ có điều là lần này cô không "rửa" như lần trước.

Một bữa sơ ý Hiền làm rơi cái điện thoại vỡ mất cái vỏ ngoài. Trên đường đi làm thuận chân cô ghé qua một tiệm điện thoại để thay cái vỏ mới. Cô đang loay hoay thử cái vỏ thì phía sau lưng cô, nghe thấy một giọng nói quen quen:

- Chị xem dùm em cái điện thoại này, chị lấy được bao nhiêu?
- Cái này hả, nếu em bán thì chị lấy với giá... - Chị bán hàng trả lời.
- Cái này hàng xịn mới toanh mà chị, chưa có xài luôn đó. - Giọng nói đó cất lên.
- Thì hàng bán lại phải vậy mà, nếu em không bán thì thôi vậy. - Chị bán hàng nói.
- Thôi được, chị lấy đi. - Giọng nói đó lại vang lên về tiếc rẻ.

Hiền chờ một lúc lâu mới quay lại nhìn bóng người đi ra. Trong lòng cô dâng lên một cảm giác khó tả. Chiều khi đi làm về ngang qua phòng cô sinh viên, thấy cô đang vui vẻ cầm điện thoại nói chuyện với người yêu. Hiền cười buồn, nhanh chóng dắt xe vô nhà...

Chiếc Nhẫn

Có người nói "Sự thật không như vẻ bề ngoài của nó..." có phải vậy không?

Hiền vào phòng vứt cái túi phịch lên bàn. Cả phòng chỉ có mình Hiền là lên muộn nhất. Tối qua Hiền thức hơi khuya nên sáng nay dậy hơi trễ hơn bình thường. Chị trưởng phòng kêu:

- Đi ăn sáng Hiền ơi.

Cả phòng sau đó liền trực chỉ quán phở quen thuộc. Quán cũng gần nằm phía bên kia đường nên mấy chị em thả bộ tà tà đi qua. Xe cộ trên đường phố cũng đã bắt đầu đông kín. Đưa tay khẽ kéo chiếc ghế ngồi xuống, Hiền đưa tay lên nhẹ vuốt mái tóc. Chợt chị phó phòng nhìn tay Hiền kêu to lên:

- Trời con Hiền mà chưa chồng sao lại đeo nhẫn vào ngón tay đó. Thấy mọi người đổ mắt chú ý nhìn, Hiền đưa cao ngón tay áp út lên.

Trong nắng sớm chiếc nhẫn vàng lóng lánh sáng màu vàng óng thật đẹp. Hiền thả tay xuống rồi bình thản trả lời:

- Nó rất xứng đáng được đeo vào ngón này.

Mọi người nhìn Hiền ngạc nhiên không hiểu. Một chị không nén nổi hỏi:

- Người yêu hay chồng sắp cưới của em tặng?

- Trời đất. Mấy chị cũng biết là em đã có ai đâu mà? – Hiền giã nãy.

- Vậy sao em nói là nó xứng đáng, với lại con gái chưa có chồng mà đeo ngón đó là coi như hết duyên đấy em ơi. – Chị đó nói tiếp.

- Có một câu chuyện buồn liên quan đến nó. Em đeo nó là để nhắc nhở mình luôn nhớ đến vài điều trong cuộc sống. – Hiền băng khuâng đưa mắt nhìn ra xa trả lời.

- Sao em lại đa cảm thế? – Chị Trưởng phòng trách yêu.

Hiền cười không nói gì chỉ im lặng gắp đĩa. Lúc về phòng, mọi người đều tò mò năn nỉ Hiền kể lại câu chuyện liên quan đến cái nhẫn.

Trong khu nhà trọ gần chỗ Hiền ở, có một cô gái điểm hạng rẻ tiền đã sinh sống ở đây cũng đã khá lâu. Chị cũng đã gần bốn mươi.

Nhan sắc của chị cũng đã tàn tạ theo ngày tháng và theo cái nghề chị đang làm. Ban đầu người ta cũng rất ngại tiếp xúc với chị, vì vốn dĩ họ khinh bỉ cái nghề chị đang làm. Chị cũng chẳng hề để chuyện đó vào tâm. Chắc là chị cũng đã quá quen với cung cách mà thiên hạ đối xử với mình.

Nhưng rồi dần dần bằng sự giúp đỡ rất nhiệt tình của mình với hàng xóm, họ cũng đã coi chị như một người bình thường cũng như bao người khác. Đặc biệt hơn nữa, họ lại khám phá ra chị còn là một người chích lễ rất giỏi. Nhiều người trong khu nhà trọ bị cảm gió, đã nhanh chóng khỏi bệnh cũng nhờ chị không quản ngại đêm hôm

khuya khoắt giúp cho họ. Vì thế họ càng quý chị hơn và cũng tránh không bao giờ nhắc đến cái nghề chị đang làm, cho dù rằng hàng đêm chị vẫn phải dựa vào nó để mưu sinh.

Người nghèo mà sinh sống thì lúc nào cũng phải lấy chỗ này để đắp chỗ kia. Do đó nếu khỏe mạnh thì không nói làm gì, nếu lỡ ốm đi vài ba bữa là tiền trôi ra sông ra biển. Vì thế quanh khu nhà trọ lúc nào cũng có sẵn vài người cho vay tiền góp, trong số đó nổi lên một người là bà Tư béo. Hầu hết trong khu này đều là con nợ của bà. Người ít thì vài trăm, người nhiều thì một vài triệu. Bà lấy lãi 20% cứng góp trả hàng ngày.

Thực ra thì kiểu mượn trả góp này lãi thực sự còn hơn 20% rất nhiều, vì vốn của chủ nợ được rút dần dần theo ngày. Do vậy có người nợ bà từ năm này qua năm khác, nhưng cũng không ai dám xù nếu còn muốn ở lại Thành phố làm ăn. Có một lần, một người thợ hồ nợ hơn năm trăm ngàn và trong thời gian thất nghiệp không kiếm được tiền trả cho bà, anh ta lén lút dọn nhà bỏ đi nơi khác. Bà gạch sổ trừ nợ cho anh ta và đồng thời cho người khuyến mãi thêm nhát dao.

Trưa nay Hiền vừa đi làm về, trong lúc đi ngang qua khu nhà trọ Hiền nghe tiếng bà Tư béo tru tréo:

- Cái con đĩ chết băm chết dằm kia. Mà đã hơn 1 tuần nay thất hẹn với bà rồi. Bữa nay mà không chịu trả cho bà, bà sẽ cho người liệng mà xuống kênh bây giờ.

- Chị ráng thư thư thêm cho em ít hôm, mấy hôm nay em bệnh chưa thể đi làm được chị ơi. - Giọng chị gái điểm vang lên yếu ớt trong tiếng ho ngắt quãng.

- Mà đeo vàng sáng rực cả tay sao không chịu bán đi trả cho tao. -

Giọng bà vang lên cay nghiệt.

Nghe tiếng xe của Hiền, chị gái điếm vội vã lao ra chặn Hiền lại:

- Hiền ơi.

Hiền dừng xe. Chị nhìn Hiền vẻ cầu khẩn:

- Hiền giúp cho chị, cho chị mượn đỡ vài trăm.

Lâu nay thỉnh thoảng chị cũng hay vay của Hiền. Lúc ít thì năm ba chục, khi nhiều thì vài trăm. Ít hôm chị làm có tiền, chị cũng thanh toán lại sòng phẳng cho Hiền. Có điều lần gần nhất chị vẫn còn nợ Hiền mấy trăm còn chưa trả, với lại hôm nay tâm trạng của Hiền cũng thật sự không được tốt. Sáng nay khi Hiền đưa phóng sự phản ánh sự tiêu cực ở một đơn vị nợ, sau nhiều ngày công phu thu thập dữ liệu cho anh biên tập. Anh đọc xong nhanh chóng gạt phất:

- Đơn vị này được bảo trợ của ông X, đụng vào ổ kiến lửa không được đâu em ơi.

- Nhưng rõ ràng là đơn vị này có quá nhiều sai phạm...- Hiền phân trần.

Anh biên tập lật đặt vội đóng cửa phòng. Anh lại gần Hiền nói thật nhỏ:

- Em nghe nè, cái gì cũng chỉ có sự tương đối thôi em, không phải là bạ chỗ nào ta cũng đụng được đâu. Tờ báo mình nhỏ chút xíu à, người ta...xin lỗi em, người ta chỉ đánh rắm một cái thôi là thổi bay hết luôn đó.

Hiền thả người rơi phịch trên ghế. Lòng nhiệt tình hun đúc mấy tháng trời của cô, để làm một thiên phóng sự đặc ý nhằm phanh phui những tiêu cực của đơn vị kia ra ánh sáng, đã bị xối một gáo nước lạnh thật phủ phàng.

Hiền nhìn bàn tay của chị gái điếm, nhìn lên chiếc nhẫn vàng óng

trên ngón tay chị, cơn bực bội bây giờ như được xả ra:

- Chị có vàng sao không lấy bán trả nợ đi, em dạo này cũng kẹt lắm.

- Em...- Chị gái điếm nhìn Hiền một thoáng vẻ sững sờ. Trong thâm tâm có lẽ chị cũng không hề nghĩ là Hiền có thể nói với chị như thế. Chị không nói gì nữa lặng lẽ quay vô nhà. Nhìn từ phía sau Hiền có cảm giác vai chị rung rung...

Buổi tối khi Hiền đang ăn cơm thì chị gái điếm bước qua nhà. Thấy Hiền chị kêu:

- Hiền ơi, em ra đây chị nói chút xíu nè.

- Em cho chị gởi số tiền còn thiếu em. - Chị cầm tiền đưa cho Hiền rồi chị nói tiếp:

- Chị cảm ơn em thật nhiều, lâu nay chị làm phiền em nhiều quá.

- Không có gì đâu chị. - Hiền hơi áy náy vì hành động lúc trưa, bất chợt Hiền nhìn tay chị thì không còn thấy chiếc nhẫn đâu nữa.

Ăn cơm xong, Hiền thấy mình cũng hơi quá đáng, nên vội mở tủ lạnh lấy đĩa trái cây qua nhà chị gái điếm. Hiền tính giải thích cho chị biết là lúc trưa, do nhiều tâm sự nên tinh thần của mình không được tốt, mong chị thông cảm dùm cho mình. Đến gần phòng chị, Hiền vừa nghe tiếng ho, vừa nghe tiếng nước nở nhỏ nhỏ của chị. Hiền vội kêu:

- Chị ơi.

Có tiếng dép lẹp xẹp ra mở cửa, chị mời Hiền vào phòng. Nhìn chị, Hiền thấy mắt chị đỏ hoe. Hiền cảm thấy tội nghiệp cho chị nên cất tiếng hỏi đầy thương cảm:

- Sao chị lại khóc?

- Không có gì đâu em. - Chị né câu hỏi của Hiền, nhưng nước mắt lại vẫn cứ trào ra.

Hiền thấy lòng thất lại nhẹ nhàng bước qua ôm chị nói trong sự chia

xẻ:

- Có gì vậy chị, kể cho em nghe đi. Có phải chị đã bán chiếc nhẫn trả nợ cho em phải không?

Chị không nói chỉ lặng lẽ gật đầu. Hiền nói tiếp:

- Chị đừng có lo. Lần sau khi nào chị túng chị cứ nói với em, chỉ tại lúc trưa em có chuyện bận mình nên lỡ...

- Không có sao đâu em. Chị cũng nghĩ thông rồi, nếu chị không bán bây giờ thì chắc đến một lúc nào đó chị cũng...cũng...phải bán nó thôi. Chị khóc vì nhớ lại chuyện xưa...- Cảm thấy hơi lờ lờ, chị đột ngột dừng lại.

- Chị kể cho em nghe đi chị. - Hiền chụp cơ hội không bỏ qua, bệnh nghề nghiệp lại nổi lên.

Nhìn vào ánh mắt cầu khẩn của Hiền, ngập ngừng một lúc rồi chị cũng cời tấm lòng:

- Hơn mười năm trước, trong một lần đón khách đêm khuya, chị đã gặp một người đàn ông còn trẻ. Người này sau khi qua đêm với chị, không ngờ anh lại nảy sinh tình cảm yêu thương chị thật lòng. Sau đêm đó thì đêm nào anh ta cũng ghé, nhưng cũng chỉ để gặp chị hỏi han vài ba câu hoặc thỉnh thoảng tặng chị vài món quà nho nhỏ. Mặc dù tim chị đã thật sự chai sạn trước những gã đàn ông, những kẻ chỉ đến với chị để làm cái chuyện đó, nhưng rồi chị đã xúc động trước tấm chân tình của anh. Chị nghĩ trong tâm khó mà có thể kiếm được người đàn ông thứ hai trên đời như thế, nên cuối cùng chị đã theo về sống chung với anh. - Chị ngừng lại giây lát ho sù sụ, rồi kể tiếp:

- Anh cũng nghèo khổ, cũng lang bạt ở đất phồn hoa đã lâu. Anh chỉ có sức khỏe là cái vốn quý nhất của người nghèo. Việc gì anh cũng chịu khó làm miễn là có người thuê. Từ ngày chị về sống chung với

anh, tuy rằng anh không nói nhưng chị đã không còn đi làm nữa, chấp nhận ở nhà làm người nội trợ hiền thực. Dù cho cuộc sống còn thiếu thốn tứ bề, nhưng thực sự đó là quãng đời hạnh phúc nhất của chị. - Mắt chị bỗng sáng rực lên khi nghĩ về ngày xưa, khuôn mặt trở nên rạng ngời làm chị như trẻ lại đi vài tuổi. Chị lại tiếp tục giọng buồn buồn:

- Nhưng rồi vào một chiều lạnh lùng, người ta báo hung tin cho chị là anh ngã từ trên giàn giáo trên cao xuống đất. Chị hoảng hồn lật đật chạy vào bệnh viện. Lúc anh tỉnh lại lần cuối nhìn chị không chớp mắt đầy sự tiếc nuối và yêu thương nồng thắm. Anh đột nhiên trở nên tỉnh táo hơn, cố đưa tay vào người lấy ra chiếc nhẫn. Chiếc nhẫn có khắc lòng hai chữ H là những chữ đầu tiên tên của anh và chị trong hình một trái tim và...chầm chậm bằng hết sức tàn của mình đeo vào tay cho chị rồi...rồi vĩnh viễn ra đi...

Hiền bật khóc nức nở. Cô thật không ngờ chiếc nhẫn kia lại mang trong nó một chuyện tình bi thảm đến nát lòng như thế. Rồi khỏi nhà chị gái điểm Hiền tự hứa với mình phải làm được một việc.

- Rồi sao em? - Chị trưởng phòng phá tan im lặng hỏi.

- Chiếc nhẫn...nó...đã được bán cho người khác khi em đến hỏi chủ tiệm. Em liền đặt luôn chủ tiệm làm một cái y hệt như thế nhưng...-

Hiền cảm thấy ngẹn lời.

- Nhưng sao? - Mọi người nhao nhao hỏi.

- Vài hôm sau đó, chị ấy đã bỏ đi không một lời từ biệt. - Hiền thở dài.

Căn phòng im ắng, thỉnh thoảng lại lóe lên ánh sáng của chiếc nhẫn vàng trên tay của Hiền...

Chức thư và tờ thông báo

Tiền có thể làm ra. Tình mất đi rồi thì kiếm ở đâu đây?

Dòng họ Phan vốn là một dòng họ rất nổi tiếng ở xứ này về sự giàu có. Trải bao thăng trầm cùng với thời gian, cho đến đời của cụ Phan Tứ thì ngày càng suy vi. Những người chung quanh vùng khi nhắc đến dòng họ Phan, cũng đều ngậm ngùi mà tiếc nuối cho một thời vàng son của dòng họ này. Lẽ tất nhiên sự đời vốn dĩ là thế. Đã có thịnh thì tất phải có suy. Sự vật thì luôn luôn biến đổi không ngừng và ngay cả con người cũng không là ngoại lệ. Nếu như anh là người không có tài thì chắc chắn rồi dần dần anh sẽ bị chìm xuống đáy xã hội.

Ngày hôm nay là ngày cụ Phan rời thế gian đầy phiền não để về trời. Đám tang của cụ lẽ dĩ nhiên là một sự kiện lớn trong vùng. Mặc dù đã không còn giàu có đình đám như thời xưa, nhưng danh tiếng về dòng họ Phan thì hãy còn. Chính vì thế bà con lân cận quanh vùng đều tới chia buồn và đưa đám thật là đông.

Cụ Phan có hai người vợ. Người vợ đầu đã sinh cho ông bốn đứa

con, trong đó có hai trai và hai gái. Người vợ sau thì sinh cho ông chỉ hai đứa trong đó có một nam và một nữ. Cả hai bà cũng đều bỏ ông mà đi trước vào cõi vĩnh hằng. Hôm nay là ngày gần hai năm sau ngày lễ thượng thọ, ông cũng giã từ cuộc sống để về với hai bà. Cả sáu người con đều đã có gia đình. Chỉ có điều người anh cả thì cũng đã bước vào tuổi thọ tóc bạc gần hết còn người con út thì mới hơn hai mươi. Nếu mà hai người cùng nhau đi ra đường gặp người không quen, thì họ đổ mà biết được đó là hai anh em ruột. Trong sáu anh em thì chỉ có vợ chồng người con út là ở gần với cụ Phan, năm gia đình còn lại, vì kế sinh nhai đã tứ tán bốn phương từ lâu.

Trong ngày hôm nay cả sáu gia đình đều tập hợp đông đủ, để cùng nhau đưa cha về nơi an nghỉ cuối cùng. Máy bà chị mặc khăn tang áo xô khóc lên khóc xuống, làm cho mấy đứa nhỏ mũi lòng mà khóc theo. Riêng giới đàn ông thì cứng rắn hơn một chút nhưng mắt họ cũng đỏ hoe. Có điều trong thâm tâm họ lúc này thật ra cũng không đau khổ gì cho lắm. Vấn đề cụ Phan ra đi chỉ là sớm hay muộn mà thôi. Thậm chí trong lòng họ bây giờ lại đang nghĩ đến một việc khác. Họ đang nghĩ đến chiếc hộp đang đặt trên bàn thờ tổ, sau 49 ngày sẽ được mở ra.

Tài sản mà cụ Phan để lại duy nhất bây giờ, là khu đất rộng tầm một mẫu. Khu đất này lại với giáp ranh mặt đường Quốc lộ. Do đó đây là tài sản tương đối khá lớn ở thời điểm hiện tại, nếu như nó được chuyển thành đất thổ cư, thì đúng là tắc đất tắc vàng.

Ngày đó rồi cũng đã tới. Sau lễ mở cửa mả thì cả sáu gia đình đã tụ họp đông đủ tại nhà từ đường. Ông chú Năm thắp cây nhang lên bàn

thờ tổ và lầm rầm khẩn vái xin phép anh linh của anh mình là cụ Phan. Ông chậm chậm đưa hai tay kính cẩn lấy chiếc hộp xuống. Trên chiếc hộp bụi bặm bám đầy, chứng tỏ rằng đã lâu ngày chưa có ai đụng đến nó. Ông thò tay vào trong túi lấy ra chiếc chìa khóa đen thui và từ từ mở hộp. Trong hộp chỉ có duy nhất một tờ giấy xếp làm tư. Ông đeo mắt kiếng vào trịnh trọng cầm tờ giấy lên và mở nó ra, mắt ông thoáng nhìn xuống đám con cháu đang ngồi phía trước rồi chậm rãi đọc :

- Ngày...Tháng...Năm...Tôi là Phan Tứ hiện ở...nay tôi làm di chúc này để lại tài sản cho con như sau : Chia đều cho 5 đứa con khu đất ruộng diện tích ... giáp đường Quốc lộ ... Di chúc này được làm trước sự làm chứng của hai đứa em tôi...

Ông dừng lại nhìn tới nhìn lui tờ giấy rồi lật qua mặt phía sau và bỗng nhiên ông thấy chưng hửng. Nhìn xuống phía dưới đám cháu, ông cũng thấy mọi người cũng đều chưng hửng như ông. Ông nhìn kỹ lại lần nữa. Thậm chí ông còn tháo kiếng ra chùi đeo vô nhìn lại, nhưng rồi ông bỏ tờ giấy xuống mặt ngơ ngác. Mọi người sau giây phút kinh ngạc liền bàn tán xôn xao:

- Sao kỳ quá zậy trời...
- Sao ba lại chỉ chia cho 5 người là thế nào?
- Chú Năm xem kỹ lại thử...
- Chú Năm đưa cho tụi con xem...

...

Ông chú Năm cầm đưa tờ di chúc cho mọi người cùng xem. Tất cả mọi người đều tranh nhau sẫm soi tờ di chúc. Họ lúc thì đưa tờ di chúc ra xa, lúc thì đưa lại gần để nhìn. Lúc thì họ hướng tờ di chúc xuôi, lúc thì quay ngược theo ánh sáng mặt trời. Người nào có kính

cũng đều đeo hết vào để xem. Chú út nhanh trí liền hét đứa con chạy mau về nhà lấy cái kính lúp. Khi kính lúp được mang qua, mọi người tíu tít tranh nhau cầm soi lên tờ di chúc. Cả đầu xanh và đầu bạc đều chụm lại xung quanh tờ giấy. Kết quả vẫn là con số 5 to tướng.

Anh Hai là người lớn nhất trong sáu anh em cất tiếng hỏi ông chú Năm:

- Hôm đó hai chú ký vào không thấy gì lạ sao?

- Mà biết rồi đó. Tính của ba mày, ổng mà quyết cái gì đó ai mà dám cãi. ổng biên di chúc từ hồi nào hồi nào rồi kêu hai thằng tao tới ký vô làm chứng. Tụi tao nghe ổng bảo ký thì ký luôn thôi. Hồng tin thì mày hỏi chú Bảy mày đi. - Ông chú trả lời và đồng thời tay chỉ vào người đàn ông ngồi trong góc. Từ nãy giờ ông vẫn ngồi yên lặng theo dõi mọi người. Nghe ông chú Năm nói tới ông mới tăng hắng trả lời:

- Đúng dzậy đó. Ba tụi bây bảo ký thì hai anh em tụi tao ký thôi. Mà với lại tài sản của ba tụi bây thì để cho tụi bây, chứ ai đâu chui vô đây. Tao thấy tụi bây cũng lạ thiệt đó, cho dù là 5 hay 6 thì cũng chỉ có anh em tụi bây. Tụi bây cứ việc chia đều ra là xong chứ gì.

Mọi người bỗng yên lặng. Chú Bảy nói cũng có lý, chỉ việc chia đều ra là xong. Chợt chị Ba lên tiếng:

- Chú nói dzậy tôi thấy không được. Di chúc thì vẫn là di chúc. Ba cháu viết như dzậy thì chắc chắn là có ý chỉ chia cho 5 người thôi.

Còn lý do làm sao mà chỉ chia cho 5 người thì cháu hồng biết.

Mọi người lại yên lặng. Chị Ba nói cũng có lý. Chắc ông cụ Phan có dụng ý gì đây? Không gian chợt trầm xuống khi mỗi người theo đuổi suy nghĩ riêng của mình. Chị Ba lúc này bỗng phá vỡ bầu không khí đang yên lặng:

- Tui hiểu rồi... Chắc chắn ý của ba là nếu có ai giàu quá...thì...thì nhường lại cho người khác.

Mọi người như chợt bừng tỉnh cùng ồ lên. Không ai bảo lấy ai đều cùng nhìn chăm chăm về phía gia đình chị Tư. Trong sáu anh em thì gia đình chị Tư là khá giả nhất. Gia đình chị Tư hiện là sở hữu một hãng xe khách uy tín trên 10 đầu xe chuyên xuôi ngược tuyến Bắc Nam. Chồng chị Tư lúng túng chưa kịp nói thì Chị Tư phản đối:

- Giàu cái gì mà giàu. Tụi tui ngó vậy thôi chứ có phải vậy đâu. Bây giờ thời buổi làm ăn cạnh tranh khốc liệt. Vợ chồng tui đang còn nợ ngân hàng cả đống còn chưa biết xoay xở ra làm sao đây? Với lại ba đâu có nói là không chia cho vợ chồng tui. Chị Ba ác vừa vừa thôi chứ.

- Tao ác cái gì mà. Tao nghĩ tụi mày đã khá giả rồi thì nhường lại cho anh em trong nhà, tụi tao đũa nào cũng khổ đâu có của ăn của để như tụi mày? - Chị Ba to giọng cãi.

- Chị nói dễ nghe thiệt đó. Chị cũng đâu có nghèo so với mấy người kia sao chị không nhường cho họ đi.- Chị Tư lúc này cũng bắt đầu to tiếng cãi lại.

- Mày... - Chị Ba hét lớn.

Tình hình bỗng nhiên trở nên căng như sợi dây đàn. Hai chị em bắt đầu lôi những chuyện từ xa xưa ra cãi nhau. Chú Bảy lúc này phải hét lên :

- Tụi bay có im đi không? Trước vong linh của ba tụi bây ở đây, mà tụi mày lại cãi nhau như cái chợ dzậy. Chồng con Ba, chồng con Tư đâu không biết dạy vợ hả?

Hai chị em liền im lặng, nhưng vẫn nhìn nhau hậm hực. Vợ anh Năm nãy giờ yên lặng đột nhiên cất tiếng nói :

- Hay là...hay là có ai làm cho ba giận nên...

Mọi người lại đổ dồn mắt nhìn về phía chị Sáu. Chị Sáu phẫn vốn long đong. Gia đình chị Sáu là nghèo nhất trong các anh em. Ngày xưa vì theo tiếng gọi của trái tim, chị đã bỏ nhà đi theo người đàn ông là chồng chị bây giờ, mặc cho ba chị phản đối kịch liệt. Ông phản đối chỉ vì một lý do là chồng chị nghèo rớt mồng tơi. Ông già chị giận đến nỗi trong suốt một thời gian dài cấm không cho gia đình chị về thăm ông. Ngó thấy mọi người nhìn mình chăm chăm, chị Sáu bực mình nói:

- Chuyện ba giận tui thì ba tha thứ cho tui lâu rồi. Mấy người nhìn cái gì? Ba có nói là không cho tui đâu?

Mọi người cùng bàn tới rồi bàn lui, rốt cuộc là vẫn chưa nghĩ ra tại sao ông cụ Phan lại chia đất cho 5 người? Giữa lúc đó chị Ba lẩm nhẩm :

- Hay là, hay là...

Mọi người tò mò liên tục giục chị nói. Chị Ba lại cứ ngập ngừng :

- Tui cảm thấy nó vô lý làm sao ấy? Mà thôi chắc là không có chuyện đó đâu.

Mọi người nghe thế càng tò mò hơn, càng thúc giục chị Ba nói ra. Chị Ba lúc đầu không chịu nói, sau thấy mọi người thúc quá đành phải nói :

- Hay là...trong nhà mình chỉ...chỉ có...5 người mang dòng máu họ Phan.

Mọi người đều trơ ra kinh ngạc. Lúc này trời có sập xuống chắc là họ cũng không chạy. Chú Bảy run run giọng hỏi:

- Mà mà cũng nói được như vậy sao hả Ba?

- Thì...thì mấy người ép tui phải nói mà. - Chị Ba bình tĩnh trả lời. Khẽ

hắng giọng, chị nói tiếp:

- Chú không nhớ sao? Lúc Dì Ba về mang theo con Sáu và...với cái bụng bầu. Ai mà biết đâu đấy...

Dì Ba là bà thứ hai vợ của cụ Phan Tứ. Khi ông ượng bà hai thì bà vợ cả ghen nhất quyết không cho ông dẫn về nhà. Ông buộc lòng đành phải mượn nhà cho bà hai ở riêng. Sau này khi bà cả qui tiên. Cụ Phan Tứ mới cho đón bà hai về.

Bỗng một giọng thét đầy căm phẫn vang lên. Mọi người nhìn lại thì hóa ra là anh Út. Anh Út thiếu điều muốn hụt hơi:

- Chị...chị...sỉ nhục tui. Trước vong linh của ba mà chị...chị dám đặt điều...- Anh tức quá không nói được nữa, ngồi khóc tồ tồ.

Vợ anh Út thấy xót xa dùm cho chồng liền máng chị Ba :

- Chị thất đức vừa thui chứ? Ai mà lại đi đặt điều như thế? Sao chị dựng chuyện lên nói mà cũng nghe được dzậy?

- Tao thất đức cái gì? Tao thấy sao thì tao nói vậy thui. - Chị Ba cũng bắt đầu to tiếng.

Thế là người thì bệnh chị Ba, người thì bệnh chú Út cãi nhau loạn xạ. Ông chú Năm phải khàn cả hơi mới ngăn được mọi người. Chờ khi mọi người tạm thời yên lặng, anh Hai bây giờ mới nói:

- Bây giờ con Ba đã nói như vậy thì để giải oan cho thằng Út và cũng để rõ trắng đen, anh em sau này không được nói xấu nhau, tui đề nghị mọi người đi...thử máu.

- Thử làm sao và thử ở đâu? - Mọi người nhao nhao.

- Tui cũng có đưa sắp nhỏ đi thử máu, xét nghiệm bệnh cho nó nên cũng biết sơ sơ. Nếu mà chung huyết thống thì anh em sẽ cùng chung một nhóm máu. Mà nghe nói cái này cũng chỉ gần chính xác thôi à ghen. Chỗ để thử là ở bệnh viện huyết học Thành phố...

Vài tháng sau mấy anh em cùng dắt díu nhau ra tòa. Giờ đây, đứng trước quan tòa giữa họ hầu như không còn thềm nhìn mặt nhau. Quan toà nhìn xuống dưới thấy một vài người tóc đã bạc, ông vừa xót xa vừa buồn cười. Những con người này rốt cuộc lại chỉ vì mối lợi lớn trước mắt, mà bỏ cả nghĩa tình anh em sâu đậm do một sơ suất của người đã chết. Ông tuyên án:

- Theo luật pháp hiện hành thì tài sản sẽ được chia đều cho các người con. Riêng về tờ di chúc mặc dù có sự làm chứng của hai người em, nhưng có thể lúc viết di chúc người viết đã mất đi sự tỉnh táo cần phải có do tuổi đã cao. Do đó, phán quyết của tòa là có hiệu lực cuối cùng.

Ngày hôm nay, các anh em lại tập trung nhau tại nhà tù đường, để chuẩn bị cùng nhau đi phân lộ giới trên tài sản thừa kế. Chợt có tiếng của ông trưởng thôn vọng vào:

- Mọi người ra nhận thông báo thu hồi đất nè. Đất của ông Phan Tứ, nằm trong khu qui hoạch dự án...

Con gấu bông

Có người nói "Tuổi thơ là tuổi hồn nhiên" có phải vậy không?

Đêm chủ nhật mọi người từ các nơi ùa vào trung tâm Thành phố. Trên đường đèn điện sáng ngời, các cửa hàng bằng hiệu nhấp nháy, xe cộ nhộn nhịp, từng đoàn, từng đoàn người đi xe nối đuôi nhau chặt cứng như nêm. Ai cũng vui vẻ phấn khích chuẩn bị đón một đêm nghỉ ngơi và vui chơi an lành.

Hiền và mấy người bạn kiếm một chỗ gửi xe để đi bộ thong dong, ngắm các cửa hàng và người qua lại. Các cô vừa đi vừa tán chuyện nhau cười nói vang cả phố. Hiền chợt dừng lại trước một cửa hàng bán đồ chơi trẻ em, khi cô thấy một đứa bé gái khoảng mười một, mười hai tuổi dơ dáy bận bộ đồ rách rưới, với cái áo màu xanh và chiếc quần đen, cứ đứng nhìn mãi con gấu bông đang trưng bày trong tủ kính. Con gấu bông cao khoảng nửa thước màu nâu nhìn rất đẹp.

Một cô chắc là người phụ bán hàng thấy đứa bé liền xua đuổi:

- Ê, đi đi mày, đứng lảng vảng đó sao người ta bán hả?

Nó liền lảng đi ra chỗ khác, mặc dù thỉnh thoảng ngoái lại nhìn con gấu vẻ thèm muốn. Lúc đó mấy cô bạn quay sang Hiền:

- Ghé vô đây ăn chè Hiền ơi.

Hiền cùng mấy đứa bạn vào quán chè kể đó, vừa ăn chè vừa nhìn ra ngoài đường ngắm sự nhộn nhịp của phố xá. Hiền vừa đưa muỗng chè vào miệng, chợt nhìn thấy đứa bé gái hồi nãy, giờ đang đứng lơ ngơ trước quán chè. Vừa lúc đó có hai vợ chồng trẻ với một đứa con đi ngang, tay người vợ trẻ thì đang dắt đứa bé khoảng sáu, bảy tuổi. Đứa bé thì trong tay đang ôm một con gấu bông màu nâu rất đẹp,

giống con gấu bông trưng bày trong tủ kính, chắc là vừa mới mua trong cửa hàng ra.

Đứa bé gái liền nhanh chóng đi theo sau hai vợ chồng đó và một cách bất ngờ chụp nhanh con gấu bông trong tay đứa bé rồi bỏ chạy. Đứa bé giật mình khóc văng lên, mẹ đứa bé nhìn lại thấy cô bé đang ôm con gấu bông bỏ chạy liền hô to:

- Ăn cắp...ăn cắp...

Người chồng liền vội vã đuổi theo, Hiền cũng tò mò chạy ra xem. Mặc dù nhanh, nhưng cô bé chạy không kịp bước chân người lớn, nên chẳng mấy chốc người chồng đã kịp túm lấy cô bé. Anh ta thẳng tay tát cô bé một cái rõ mạnh, làm cho cô bé mắt đờ ngả chúi nhủi xuống đất. Con gấu bông rời khỏi tay cô bé lăn xuống bên cạnh, nhưng cô bé chẳng quan chi đau đớn, vươn tay ôm con gấu bông vào lòng. Người chồng bước lại giật con gấu ra nhưng cô bé vẫn ôm thật chặt, anh ta bực mình giằng mạnh thì cái thân con gấu bông rời ra trong tay anh ta, còn cái đầu của nó thì trong người cô bé. Nổi khùng anh ta giơ chân định đạp vào người cô bé thì Hiền kêu lên:

- Đừng đánh nữa anh ơi...

Nhưng anh ta chẳng để ý đến lời nói của Hiền, đạp luôn cho cô bé mấy đạp làm cô bé đau đớn quằn quại dưới đất. Lúc này có vài người đã bu quanh và can anh ta ra, Hiền chạy lại đỡ cô bé dậy thì thấy miệng em ứa máu chắc do cú tát lúc đầu. Hiền nói với người chồng:

- Nó còn bé lắm anh ơi, tha cho nó đi anh.

- Đánh cho nó chữa, cho nó bỏ cái thói đi ăn cắp... - Anh ta tức giận nói tiếp:

- Giờ nó còn làm hư đồ chơi của con tui nữa.

Người vợ lúc này cũng đã tới, chị ta thấy vậy cũng rửa:

- Đồ chó chết, mới tý tuổi đầu đã bày đặt đi cướp giật của người khác, đánh nó nữa đi anh.

Hiền lặng người nhìn đứa bé trong tay chị ta, đứa bé mà trí óc non nớt của nó, chứng kiến cảnh hung dữ như hung thần của cha mẹ nó như thế đối với một đứa bé khác. Hiền đứng lên nhẹ nhàng nói:

- Chuyện cũng đã lỡ rồi anh chị à...

- Không được, lỗi nó đến cảnh sát. - Người vợ nói.

- Chuyện nhỏ thôi mà chị, có đáng... - Hiền cố khuyên.

- Cô là ai mà xía dzô, cái bọn này cho nó đi tù nó mới chừa. - Người vợ chỉ tay vào cô bé.

- Vậy...vậy chị mua hết bao nhiêu để em đèn dùm cho nó, anh chị mở lòng mà tha cho nó một lần đi. - Hiền chợt quyết định.

- Thế à, con gấu này tui mua hết...- Người vợ nhìn Hiền nói.

Hiền rút tiền trong ví ra đưa cho người vợ, cầm lấy cái thân con gấu từ tay người chồng dúi vào lòng cô bé nói:

- Em cầm lấy đi, lần sau đừng có đi ăn cắp nữa em nhé. Ông bà ta dạy "Đói cho sạch, rách cho thơm", thôi em đi đi.

Cô bé nhìn Hiền, trong đôi mắt ráo hoảnh dù bị đánh đau nãy giờ chợt đỏ hoe. Cô bé lẳng lặng đứng lên rồi bước đi, được mấy bước cô bé bỗng ngoái lại nói với Hiền:

- Cám ơn chị.

Chiều hôm sau, trên đường đi làm về, Hiền thấy mọi người xúm đông ở trên cầu nhìn xuống dưới, tò mò Hiền dừng xe hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

Một người trả lời Hiền:

- Có người chết dưới cầu.

Hiền lại thành cầu nhìn xuống xem. Dưới chân cầu, nơi mà dòng nước đầy ô nhiễm bốc mùi hôi thúi nghẹt cả mũi chảy qua, có một đứa bé trai ốm yếu gầy gơ xương, đang nằm ngửa trên một vạt đất như đang ngủ bình yên. Hai tay nó đang ôm một con gấu bông màu nâu đang trước ngực, bên phải nó là một cô bé bận cái áo màu xanh rách rưới đang ngồi lặng lẽ...

Đứa bé đánh giày và cọc tiền đánh rơi

Có người nói "Có những người tuy lớn nhưng nhân cách bé, có những người nhỏ nhưng tấm lòng bao la".

Công viên vào một buổi chiều nắng đẹp. Trên con đường vòng chạy quanh ngoằn nghèo trong công viên, từng tốp, từng tốp người đi hoặc chạy bộ. Từng đợt gió thổi mơn man, lay nhẹ những cành liễu rung rinh, đang toả bóng xuống mặt hồ. Rải rác xung quanh hồ, trên các ghế đá là các cặp tình nhân đang ngồi tâm sự với nhau. Thi thoảng đâu đó lại phát ra tiếng cười vui vẻ, làm khuấy động không gian vốn đã yên tĩnh ở bên hồ.

Tại một góc khuất trong công viên, có một đám thanh niên choai choai đang tụ tập. Nhìn vào chúng là người ta biết ngay là loại thanh thiếu niên hư hỏng, lêu lổng, mà ta hay gọi là dân bụi đời. Đứa thì đang nằm, đứa thì ngồi chuyền tay nhau điếu tài mà. Đứa thì lim dim tận hưởng khoái lạc của ma túy, đứa thì đột nhiên đứng dậy tay chân muá máy như động kinh, đứa thì bắt thần hét lên như thấy quỷ... Một đứa có vẻ là đại ca của cả nhóm, đầu tóc cắt theo kiểu bờm ngựa, áo nó không cài nút phanh bộ ngực lộ ra hình xăm là 1 cái đầu hổ, tay đang vung vẩy sợi dây xích bằng sắt, cất tiếng hỏi cả nhóm:

- Sáng giờ có đứa nào thấy thằng Hùng không?
- Dạ không thấy đại ca.- Một thằng đang nằm dưới đất nhồm đầu dậy trả lời.
- Ơm...Bữa nay mà nó không kiếm được gì là chết với tao. - Thằng đại ca văng ra 1 tiếng chửi tục, vụt mạnh sợi dây xuống đất dội lên một tiếng đánh "Bộp".

Thằng Hùng mà cả bọn đang nói tới, là một thằng bé nhất trong đám. Mặc dù còn nhỏ tuổi, nhưng kinh nghiệm của nó trong việc móc túi mà người ta hay gọi là "nghề hai ngón", đã lên tới hàng siêu đẳng. Chỉ cần liếc mắt nhìn qua người khác, là nó biết tiền người ta để ở chỗ nào trên người, lấy được là dễ hay là khó. Nhìn bề ngoài, nó ăn mặc thật lịch sự lại còn bé, nên ít ai để ý, nhưng chỉ cần nó lướt qua người họ, thì tiền trong túi người ta đã nhẹ nhàng qua tay nó. Chỉ có điều mấy hôm nay, nó vẫn chưa kiếm được ai để trở "tài". Hôm nay, nhất quyết nó phải "săn" được "hàng", nếu không thì chiều nay sẽ ồm đòn với thằng đại ca. Nghĩ tới những trận đòn của thằng đại ca đối với nó, nó bỗng cảm thấy người rét run dù trời đang nóng.

Giờ này nó đang lòng vòng gần bệnh viện, cả người nó căng ra đang chú tâm để tìm "con mồi". Bỗng mắt nó chột sáng lên, khi nó thấy một người đàn bà vừa xuất hiện từ xa. Người đàn bà đầu đội nón lá, mặc bộ đồ bà ba màu đen, chân đi dép nhựa, hai tay chị ôm khư khư túi xách trước ngực đang đi vào bệnh viện. Thăng Hùng đưa tay vào túi, trong túi của nó lưỡi dao lam như đang ngọ nguậy...

Tú đang cầm cái khăn, hai tay nó xát đi xát lại đôi giày một lần nữa. Đôi giày đã trở nên đen bóng, lấp loáng dưới ánh nắng mặt trời. Gật gù tỏ ra vừa ý, từ từ sắp xếp hết dụng cụ đánh giày vào hộp đồ nghề, nó cầm đôi giày vào quán đưa cho khách. Trên đường nó vừa đi vừa huýt sáo. Từ sáng đến giờ kiếm cũng được kha khá, nếu ngày nào cũng được như thế này thì đỡ biết mấy, vừa đi nó vừa nghĩ bụng. Chột nó thấy phía trước lao xao, một đám đông người đang bu quanh một phụ nữ. Chị đang bận bộ đồ bà ba đen đang ngồi khóc sướt mướt dưới đất. Nó tò mò chen vào hỏi thăm một chị bên cạnh, mới hay chị phụ nữ kia bị rách giỏ móc túi, bị mất hết tiền mang từ dưới quê lên, để lo cho đứa con bị bệnh nằm trong bệnh viện. - Số tiền bị mất cũng khá lớn, khoảng chục triệu. Đúng thật là tội ác ôn, người ta đã nghèo đi nuôi con bệnh nặng, mà chúng nó nhẫn tâm lấy hết tiền của người ta. Đồ cái quân trời đánh thánh vật. - Chị này rửa.

Lúc này trong một góc khuất ở công viên, thăng Hùng mặt mày đắc

ý, chìa chiến lợi phẩm cho đại ca của nó. Cả đám thanh thiếu niên liền nhanh chóng bu lại xung quanh thằng đại ca, thằng nào mắt cũng sáng rỡ thém thường nhìn vào chiến lợi phẩm, được bọc trong chiếc khăn mùi xoa ca rô màu xanh da trời. Thằng đại ca từ từ mở ra chiếc khăn mùi xoa, cả đám không hện mà cùng ồ lên một lượt. Trong chiếc khăn là một xấp tiền dày cộm, nhìn sơ qua cũng có thể thấy trị giá của nó cũng trên dưới chục triệu. Đột nhiên lúc đó trong bọn có thằng thét lên :

- Đại ca, bọn thằng Phúc kia.

Từ xa, xuất hiện một đám thanh thiếu niên khác, dẫn đầu là một thằng đầu trọc mặt mày hung dữ. Thằng này tên là Phúc, là đại ca của nhóm thanh thiếu niên này. Băng của thằng Phúc đang đi kiếm băng của thằng Hùng để hỏi tội, tại sao bữa nay băng của thằng Hùng lại dám đi xâm lấn địa bàn làm ăn của tụi nó. Biết là chuyện không lành, đại ca của thằng Hùng liền hô cả bọn chạy. Cả băng thằng Hùng liền nhanh chóng tản ra các hướng. Bọn thằng Phúc cũng vội chia ra để đuổi theo, riêng thằng Phúc thì rút ra từ sau lưng một cây mã tấu dài sáng loá, rượt theo thằng đại ca của thằng Hùng. Trong khi đang gấp rút chạy, đại ca của thằng Hùng vô tình vấp phải một cái rễ cây, làm cho nó lộn đi mấy vòng. Từ trong người nó rớt ra một cục màu xanh, lăn chầm chậm xuống dưới một chiếc ghế đá, chạm phải một cái thùng đồ nghề đánh giày và dừng lại. Không để ý đến điều đó, đại ca của thằng Hùng vội vã bật dậy, chạy trốn chết để tránh kẻ thù truy đuổi phía sau...

Màn đêm đã buông xuống. Dưới các ngọn đèn đường, từng đám,

từng đám con thiêu thân lao đầu vào ánh sáng. Trời đã trở nên se lạnh. Trên một chiếc ghế đá, Tú mở mắt nhìn trời, từng ngôi sao nhấp nháy lung linh, lâu lâu lại có một vệt sáng dài vạch ngang qua bầu trời rồi biến mất. Nó vươn tay ngồi dậy, chân nó đung vào thùng đồ nghề đánh giày, là vật mà vừa là người bạn, vừa là lẽ sống của nó đã năm năm nay.

Từ ngày đến thành phố, khi nó theo một anh bạn sau một trận đòn gần chết của người chú bắt nạt. Nhiều đêm nó mơ thấy cha hiện ra trong giấc ngủ, đang dẫn nó đi chơi hoa viên. Ông tươi cười vẫy tay gọi nó, nó chạy mãi chạy mãi nhưng không nắm được tay ông, giật mình tỉnh dậy thì nước mắt đã giàn giụa đầy trên mặt. Nó không biết mặt mẹ, vì mẹ đã bỏ cha con nó khi nó vừa được sinh ra. Cha của nó sau đó gởi con lại cho em mình, ra tận ngoài Miền Trung, theo các anh em vào bãi vàng. Một chiều mưa như trút nước, người ta báo tin ông đã chết vì sập hầm. Năm năm ở Thành phố là năm năm cơ cực, để nó có thể hiểu được khoảng cách giữa giàu và nghèo, để nó có thể hiểu trong cuộc sống này mạnh được yếu thua, để nó có thể thấy những thủ đoạn đối xử với nhau giữa người và người.

Nó chậm chậm cúi người xuống cầm lấy thùng đồ nghề, để chuẩn bị cho một đêm làm việc. Vừa dợm chân định bước đi, bỗng nó quay lại lượm từ dưới đất lên một cục tròn tròn màu xanh. Nó ngồi xuống, nhẹ nhẹ mở chiếc khăn mùi xoa, cả người nó bỗng cứng đờ nhìn chăm chăm vào những tờ giấy bạc...

Chị như người mất hồn, bước đi lang thang vô định. Nước mắt chị cứ trào ra nhòa lệ, không nghe gì không thấy gì. Trong đầu chị chỉ hiện lên hình ảnh đứa con, đầu nó quấn băng trắng toát vô cảm giác. Ngày mai nó phải mổ thì mới hy vọng cứu sống, mà bây giờ trong tay chị không còn một đồng. Chị còn nhớ nét mặt vô cảm của ông bác sỹ khi chị trình bày hoàn cảnh của mình :

- Không đóng tiền thì chúng tôi chịu thôi.

Lời ông bác sỹ vang vang "chịu thôi, chịu thôi.." làm chị quy xuống, không ngó gì đến chị, tay bác sỹ móc chiếc điện thoại ra trả lời bạn vừa gọi tới và nhanh chóng bỏ đi.

Chị đi mãi đến khi có một cơn gió lạnh thổi qua mang theo mùi bùn làm chị tỉnh táo đôi chút. Trước mặt chị bây giờ là hồ nước trong công viên, chị ngồi thụp xuống và lặng lẽ khóc. Mấy thằng mất dạy uống rượu say đã tông thằng bé con của chị, trên đường nó đi học về rồi tụi mất dạy bỏ chạy mất. Người ta báo tin cho chị khi chị đang cấy lúa ngoài ruộng. Khi biết rằng con mình bị chấn thương sọ não phải mổ mới cứu được, tài sản đáng giá trong nhà chị chỉ còn đôi bò cày, chị liền kêu người bán rẻ để lo cho con. Ai dè chị vừa lên, chưa kịp đóng tiền cho con, thì đã bị bọn bắt lương rạch túi lấy đi mất. Càng nghĩ càng xót xa trong lòng, chị khóc rưng rức, làm sao đây? Làm sao đây? Chị càng nghĩ càng quẩn trí, trong cơn mê hoảng loạn chị ngửa mặt lên trời hét lên :

- Trời ơi, ngó xuống mà coi, sao con lại khổ thế này ?

Bầu trời đen thăm thẳm im lặng, chỉ có gió đưa tiếng khóc của chị đi xa...

Cả người Tú như lên cơn sốt, chốc chốc nó lại sờ tay vào túi quần để chắc chắn là cọc tiền vẫn đang ở đó. Vận may đến quá bất ngờ làm nó choáng váng. Đầu óc nó quay cuồng bao nhiêu là ý tưởng, khi nó nghĩ đến việc xài số tiền này.

Nhiều đêm nằm mơ nó cũng thấy mình kiếm được thật nhiều tiền. Nó sẽ đường hoàng bước vào quán, kêu ra những món ăn mà ngày thường nó chỉ được ngửi mùi thơm khi đi ngang. Nó sẽ mua một ngôi nhà mới chú nó lên chơi, để xem sự thành đạt vươn lên của nó. Nó sẽ mời tất cả bạn bè đánh giày đến chơi, để nhìn thấy sự ngưỡng mộ của chúng. Nó sẽ mở một cửa hàng bán xe và thuê người làm, như các cửa hàng trên đường nó thấy những lúc đi ngang hàng ngày...

Số tiền này tuy không đủ thực hiện những ước mơ lớn lao của nó, nhưng chắc chắn là nó sẽ sung sướng hơn trong những ngày sắp tới. Chợt nó nghe văng vẳng như có tiếng người đang khóc. Nó định bỏ đi, nhưng sau đó hình như nó nghe một tiếng than văng vẳng nghe não ruột. Tò mò nó bước lại gần, thì thấy một người đàn bà bận bộ đồ bà ba màu đen, đang ngồi khóc cạnh hồ. Nhìn thấy người đàn bà có dáng quen quen, nó sực nhớ tới hình ảnh người đàn bà bị mất tiền hồi chiều. Tự nhiên trong lòng nó bỗng trào dâng nỗi thương cảm đồng loại. Trong túi nó các tờ giấy bạc đang sột soạt. Trong tích tắc nó quyết định chia xẻ cái may mắn của nó một ít, cho người đàn bà đang ngồi kia. Nghĩ vậy, nó liền cất tiếng kêu :

- Cô ơi...

Người đàn bà giật nảy mình, ngược đôi mắt đăm lệ nhìn lên. Trước mặt chị là một thằng bé khoảng 14-15 tuổi ốm yếu, đen đui, bận bộ đồ rách vá năm ba chỗ. Tay nó cầm thùng đồ nghề đánh giày, đang cúi xuống kêu chị. Chị không hiểu nó kêu mình để làm gì, nhưng cũng khẽ trả lời :

- Có việc gì không cháu?

- Có phải cô hồi chiều bị móc túi mất tiền phải không? - Nó hỏi.

Như chạm vào nỗi đau xé lòng, người đàn bà lại khóc ti tỉ và kể lể cho nó nghe trong nước mắt :

- Uh. Con cô bị xe tông chấn thương sọ não phải mổ mới cứu được nó. Cô đã phải bán bò là tài sản đáng giá trong nhà, để lấy tiền lên lo cho nó. Cô bọc tiền trong chiếc khăn mùi xoa màu xanh, bỏ vô ngăn trong cửa túi xách, vậy mà...vậy mà túi nó đã nhẫn tâm rách túi lấy đi của cô. Ngày mai con cô phải mổ rồi...

Người đàn bà lại nức lên trong tiếng khóc. Chị không thấy để ý tới sự thay đổi của thằng bé đứng trước mặt. Nó sưng người há hốc miệng khi nghe chị nói tới chiếc khăn mùi xoa màu xanh. Sao lại có thể như thế được? Tú lập cập hỏi :

- Vậy...vậy cô mất...nhiều ít.

- Khoảng chừng chín triệu sáu. - Chị nói tiếp - Toàn tờ năm trăm ngàn...

Nó bàng hoàng thật sự không thể tin nổi sự bất hạnh của chị, lại là sự may mắn của mình. Sao lại như thế nhỉ? Tiền của chị bị lấy cắp, lại...lại nằm dưới chiếc ghế đá nó ngủ hồi chiều. Trong lòng nó lúc này giằng xé bao nhiêu là ý nghĩ. Từng tiếng nói đan xen vang lên

trong đầu nó :

- Thôi đi đi, số tiền lớn như thế biết bao giờ mới kiếm được. Mình có lấy cắp của ai đâu...

- Không được, người ta khổ thế mà. Con người ta ngày mai phải mổ...

- Hay đưa lại cho bà ta một ít. Làm sao bà ta biết được...

...

Trong một phút mà tưởng đâu lâu như cả đời người. Cuối cùng lương tâm, nhân cách của một đứa bé lăn lộn giữa chợ đời ô trọc suốt năm năm trời đã chiến thắng. Nó nhẹ nhẹ lôi cục tiền bọc trong chiếc khăn màu xanh ra từ từ đưa cho chị.

- Cô ơi, cái...này cháu...lạm được cô ...xem có phải của cô không? - Nó ngập ngừng nói một cách tiếc rẻ.

Chị như vồ lấy cục tiền trong tay nó. Tay chị run run, lật đặt mở chiếc khăn mùi xoa. Chị như không tin vào mắt mình. Trời cao quả thật có mắt. Chị nắm hai tay thằng bé vừa khóc vừa nói :

- Cháu ơi, cô...cô...- Giọng chị nghẹn lại. - Cháu đã cứu cả hai mẹ con cô...- Như chợt nhớ ra điều gì chị cầm lấy hai tờ năm trăm ngàn dúi vào tay nó.

- Cháu cầm lấy, đây là lòng biết ơn của hai mẹ con cô đối với cháu.

- Cháu không lấy đâu.- Nó khẳng khái đáp, bước giật lùi và bỏ đi như chạy.

Trong bóng tối, từ nãy giờ có một cặp mắt đang theo dõi câu chuyện giữa hai cô cháu. Mắt hần đột nhiên ánh lên một tia nhìn gian xảo.

Khi chị vừa bước ra cổng công viên. Đột nhiên chị nghe tiếng kêu :

- Chị kia đứng lại.

Nhìn sang phải chị thấy tay bảo vệ công viên đang cầm chiếc dùi cui chỉ chỉ vào chị. Ngay sau đó một tay bảo vệ khác liền kéo tay chị vào phòng bảo vệ. Chị hoảng sợ la lên :

- Tôi có làm gì đâu mà các anh kéo tôi vào đây.

- Chúng tôi nghi ngờ chị ăn cắp. Chúng tôi thấy chị và thằng bé bụi đời chia nhau tiền.- Tay bảo vệ cầm dùi cui nói.

- Nó đâu phải bụi đời, nó lụm được tiền của tôi bị móc túi hồi chiều, nó trả lại cho tui...- Đột nhiên chị cảm thấy lời nói của mình có vẻ không được ổn.

- Bà đang kể chuyện cổ tích đó hả? - Tay bảo vệ cầm dùi cui cười hắc hắc. Hắn lôi cọc tiền từ trong người chị ra, mắt hắn sáng lên khi đếm cọc tiền. Hắn tách cọc tiền ra làm đôi, một nửa hắn rút túi còn một nửa hắn thả lại cho chị.

- Coi như là bọn tui tha cho bà...

Hoa dâm bụi

Có người nói "Hoa dâm bụt tượng trưng cho sự thủy chung", phải không bạn?

Hơi xoắn người chống đôi bàn tay xuống giường, một cách thật yếu ớt nhẹ lấy đà ưỡn người ngồi thẳng lên và để tấm lưng thoải mái dựa vào cái gối ép vào thành giường, nàng kéo chiếc máy tính lại gần một cách hờ hững lật từ từ màn hình chiếc Laptop ra trên đùi và khẽ đưa ngón tay xanh xao hơi run run bật nguồn lên. Bỗng nhiên nàng vội nhăn mặt một cách đầy thống khổ, cơn đau lại xồng xộc kéo tới bùng nổ làm cho cả người nàng phải run rẩy tái xanh tái xám mặt

mày. Đẩy chiếc máy tính trở lại xuống giường nàng xoay nghiêng người xuống giường thở dốc phì phì, trên trán nàng rịn lấm tấm những giọt mồ hôi đau đớn. Phải mất một lúc rất lâu chìm trong cơn bão đau xé người lướt chậm chậm từng chút một trôi qua, nàng mới có thể nhẹ nhàng trở về tư thế cũ và nhắc máy tính trườn lên lại trên người.

Nàng nhìn màn hình đang sáng lên từ từ, sau khi nó đã ở chế độ tự tắt quá hai mươi phút không sử dụng. Nàng cười một mình buồn bã, thời gian nàng đau bây giờ đã hơn hai mươi phút rồi ư, có lẽ cơn đau đã ngày càng tăng theo thời gian kể từ khi nó sống chung với nàng. Nàng chậm chậm rê con chuột tới biểu tượng trình duyệt tính mở trình duyệt ra nhưng rồi đột nhiên nàng dừng lại. Mở ra để làm gì đây? Coi báo ư? Nàng cần coi báo để làm gì? Hay là vào Blog? Nàng có còn muốn viết gì nữa đâu? Tay nàng kéo con chuột sang góc phải của màn hình nơi có biểu tượng Yahoo Messenger, hay là Chat? Tâm hồn của nàng đã héo hắt chết từ lâu lắm rồi, kể từ lúc mà anh đã không còn điện thoại cho nàng nữa, sau khi đã lạnh lùng xé nát tim nàng ra từng mảnh bằng những lời nói thẳng thừng tàn nhẫn với nàng là không còn yêu nàng? Cũng đã lâu lắm rồi tai của nàng không còn được nghe thấy giọng nói ấm áp của anh mỗi lúc đêm về "Chúc em ngủ ngon", đã từng làm cho nàng hạnh phúc trước khi vào giấc mơ xanh rong chơi muôn nẻo với anh. Mắt nàng chột đỏ lên và từ từ rưng rưng hai hàng nước mắt. Ông trời đã bạc bẽo đối với nàng hay là do lòng người bạc bẽo? Nàng còn mong muốn, còn vui vẻ, còn háo hức gì để nói chuyện với ai khác ngoài anh ra trong những lúc này nữa đâu chứ?

Sao anh lại nỡ nhẫn tâm với nàng đến như vậy? Sao anh lại phũ phàng với tình yêu của nàng đến như thế? Nàng đã thật sự yêu anh còn hơn yêu cả chính bản thân của mình. Sao vậy hở anh ơi? Sao anh lại mau chóng một cách thật vô tình quên đi tình yêu mặn nồng một thời của hai chúng mình? Sao anh nỡ ngoảnh mặt quay lưng không hề hối tiếc? Lúc mà em cần anh nhất thì anh lại có thể bỏ em mà đi, không còn một chút lưu luyến một thưở si cuồng vì yêu? Sao anh lại không thể cứ giả vờ đi, sao anh lại không thể cứ dối trá với em đi, sao anh lại không thể chờ đợi một thời gian ngắn ngủi nữa thôi anh ơi? Sao anh đành đoạn xé nát lòng em, để em phải bơ vơ những lúc này? Nàng tự nhiên trào lên nỗi tức giận làm mặt nàng đỏ phừng phừng, bàn tay nàng bóp chặt lấy con chuột như muốn bóp nát nó ra từng mảnh, nhưng lúc đó cơn đau lại nổi lên làm nàng phải oằn cong cả người xuống. Vừa đau đớn trong thể xác, vừa đau đớn cả tâm hồn nàng bật khóc to nức nở. Trong nhà lập tức có tiếng chân chạy rầm rập vào phòng nàng. Mẹ nàng tới trước tiên ôm nhanh lấy nàng khóc theo:

- Đau lắm hả con gái? Tội nghiệp cho con tôi! Ông trời sao lại quá nghiệt ngã với gia đình mình thế này...

Nàng cắn môi trong đau đớn tốt cùng cố gắng đưa bàn tay lên nắm lấy tay mẹ nàng. Ba nàng cũng vừa khóc vừa vội vàng run rẩy tách ra nửa viên thuốc giảm đau trong vỉ và cầm ly nước đưa cho nàng:

- Uống đi con. Ráng lên con ơi...

Nàng nhìn ba mẹ lòng dâng lên nỗi chua xót. Sao ông trời lại làm thế đối với nàng? Mới hôm nào đây nàng còn cảm thấy hạnh phúc biết bao mà giờ đây...giờ đây...Nàng lại ôm mặt khóc thổn thức trong đau

đón...

Đến khi ba mẹ đã rời phòng để lại yên tĩnh cho nàng, nàng lại đưa tay kéo chiếc Lap top để lên lại ngay ngắn trên đùi. Đưa mắt nhìn vào danh sách bạn bè trên Yahoo Messenger đang online, nàng nở một nụ cười đầy đau khổ chơi vơi. Lúc này đây nàng mới cảm thấy một nỗi cô đơn lạnh lẽo đang gặm nhấm trái tim khô héo của nàng, giờ này chắc là tụi nó đang vui vẻ hào hứng vào trong các phòng chat, đang tâm sự hoặc tán tỉnh hoặc chia sẻ tâm trạng với ai đó trong thích thú, có thể là bạn bè, có thể là người yêu, cũng có thể là một người xa lạ để rồi kết thân...

Liếc nhìn vào các lời nhắn của tụi bạn để lại cho nàng, nàng cảm thấy thật sự chán nản. Ừ thì nào là chia sẻ, ừ thì nào là cảm thông, ừ thì nào là thương cảm...chỉ đến như thế rồi thôi. Ngày nào cũng nhìn thấy sự thương hại của tụi nó dành cho nàng, làm cho nàng trở nên thấy phát ngán đến tận cổ. Trong những lời nói đó ai là thật tình với nàng, ai là chỉ xã giao khách sáo...Ngay cả người mà nàng vốn yêu thương nhất cũng đã vội vàng bỏ đi như chạy trốn khi hay tin nàng như thế này. Nàng cảm thấy căm ghét cái sự thương hại và giận lây cho cả chính mình. Nàng chợt đưa tay ra nắm thật mạnh vào chỗ đau, một cơn đau lại bộc phát dữ dội làm cho nàng như muốn ngất đi. Nhưng lần này nàng cắn răng không khóc, nàng động đậy đôi môi nở nụ cười nhạt, cười cho một số phận hẩm hiu mà ông trời vốn ghét nên bỏ rơi nàng.

Màn hình chợt nhấp nháy, có mấy đứa bạn vừa nhận biết nàng đang

online nên chào nàng. Nàng chẳng buồn để ý trả lời, một cách không ý thức nàng vào đại một phòng chat khác, và rồi cứ thế nàng nhảy vào lung tung tất cả các phòng. Nhiều người thấy nick đẹp của nàng liền chào nàng xin làm quen liên tục. Nàng cười một cách đầy khinh bỉ, nếu mấy người mà biết rõ nàng thì chắc là chạy nhanh rút cả dép...cũng như anh vậy mà thôi. Nghĩ đến anh tự nhiên nàng thấy buồn nảo ruột chẳng còn muốn làm gì nữa, đưa tay khẽ gập màn hình lại.

Chợt đúng lúc đó nàng thấy hiện lên những dòng chữ to ùng chạy liên tục trong phòng chat:

- Chán đời quá, tất cả đã kết thúc rồi. Tối nay tôi sẽ ra đi vào thế giới khác. Chúc các bạn ở lại hạnh phúc mãi mãi. Vĩnh biệt mọi người. Nàng bật cười dù đang buồn nhão cả ruột gan, chắc lại là một anh chàng nào tính trò chơi trội đây mà. Tính trẻ con của nàng chợt nổi lên nàng gõ liên tục:

- Thì cứ chết đi cho đỡ chật đất.

Nhưng rồi mãi một lúc lâu sau nàng cũng vẫn chỉ thấy những dòng kia cứ lặp lại liên tục, hình như là chủ nhân của nó chẳng để ý gì đến những câu nàng gõ. Tò mò nổi lên, nàng xin xem webcam, nhưng rồi xin mãi mà người đó vẫn cứ từ chối, những dòng chữ của người đó vẫn cứ loang loáng trôi trên màn hình to chiếm đầy cả phòng Chat.

Bực mình nàng cũng gõ phóng to liên tục:

- Đồ hèn.

- Ai hèn? - Người đó thành linh trả lời.

- Bạn chứ ai? - Nàng cảm thấy thật thỏa mãn khi đã mắng người đó và anh ta đã chịu trả lời nàng.

- Sao lại hèn? - Anh ta thắc mắc.
- Kẻ rút đầu trong bóng tối chẳng hèn là gì? - Nàng cảm thấy khoái trá.
- Bóng tối và ánh sáng gì ở đây? - Anh ta vẫn cùng nàng đối đáp bằng câu hỏi.
- Có giỏi thì chường cái mặt mọt ra xem nào? Chắc là thuộc dạng ma chê quỷ hờn nên chán đời thì quá đúng rồi. - Nàng cảm thấy hơi vui vui khi chửi người đó và cố chọc tức.

Một thoáng im lặng từ phía bên kia. Nàng lại nhấp yêu cầu xem webcam, lần này trên webcam lại hiện lên hình ảnh một chàng thanh niên nhìn không đẹp trai nhưng có vẻ rất thông minh với vàng trán khá cao. Nàng gõ:

- Nhìn cũng tạm được đấy.
- Thế nào là tạm được? - Anh ta có vẻ tò mò.
- Thì...nói chung là cũng không đến nỗi tệ lắm. Nhưng mà có lẽ hơi bị điên điên... - Nàng cười.
- Tôi điên? - Anh ta lấy làm lạ.
- Đúng. - Nàng khẳng định.
- Vì sao bạn lại nói thế? - Anh ta ngạc nhiên.
- Chứ ông mắc mớ cái chi mà cứ gõ chán đời đời chết hoài vậy? - Nàng giải thích.
- Thì tôi vốn muốn chết mà. - Anh ta lạnh lùng.
- Vậy cứ lặng lẽ mà đi chết đi, sao ông phải loan báo um sùm với thiên hạ. - Nàng cười và khích.
- Bạn tưởng rằng tôi nói đùa à? - Anh ta hỏi với vẻ mặt giận dữ nàng thấy qua webcam.

- Không lẽ là thật sao? Khùng quá trời đi ông. - Nàng nói móc anh ta.
- Nếu thật thì sao? - Anh ta thản nhiên.
- Trời đất mèn đét ời! Chuyện chết chứ đâu phải là chuyện đùa, mà với lại khi con người ta muốn chết ai lại đi hét với cả làng là tôi sẽ chết đây? Muốn tự lẳng xê cho mình nổi tiếng hả ông? - Nàng cười vì nghĩ rằng mình nói đúng tim đen anh ta.
- Bạn muốn nghĩ thế nào cũng được, nhưng ngày mai chắc chắn tôi sẽ không còn ở trên đời này nữa rồi. - Anh ta có vẻ muốn chấm dứt câu chuyện ngả người ra dựa trên ghế.
- Thôi đi ông bạn khủng ời. Tôi thấy câu chuyện sao giống cái lương quá, chiêu này xưa rồi, muốn làm cho mọi người phải để ý đến ông chứ gì? - Nàng cố tình chọc tức.
- Chẳng qua là tôi đang nghĩ mình nên chết bằng cách nào? - Một lát sau anh ta mới mệt mỏi trả lời
- Đúng là điên khủng hết chỗ nói. - Nàng bĩu môi.
- Thấy gì đây không? - Anh ta đưa một sợi dây cho nàng thấy.
- Dây. Thì sao? - Nàng bỗng thấy hơi tiêu tếu.
- Treo cổ. - Anh ta đưa tay vòng sợi dây quanh cổ.
- Khùng nặng. - Nàng phá ra cười.
- Thấy gì đây không? - Anh ta với tay qua một bên và đưa ra trước mặt nàng một cái lọ thuốc.
- Thì cái lọ chứ gì? - Nàng thấy khôi hài.
- Lọ này đầy thuốc ngủ. - Anh ta lắc lắc cái lọ.
- Thì làm sao? - Nàng cười rũ ra.
- Uống. - Anh ta trả lời cụt lủn.
- Đẹp trò khỉ đi ông ời, có khi đó lại là lọ kẹo chưa biết chừng. - Nàng chọc anh ta một cách thích thú.

- Thấy cái gì đây không? - Anh ta giơ ra một con dao sắc lẹm.

- Dao. Thì sao? - Nàng lại thấy buồn cười.

Một cách bất ngờ chàng thanh niên cắt thật mạnh luôn vào cổ tay trái, máu phun thành vòi nhanh chóng túa ra đỏ thắm cả cổ tay và chảy từng giọt xuống bàn. Anh ta hé môi cười với nàng lạnh lùng:

- Thế nào?

- Tin...tin rồi, mau...mau cầm máu lại đi. - Nàng chột giật nảy mình.

- Cần gì cầm, cứ để cho nó chảy hết. - Anh ta gõ bằng một tay và tay trái cứ giơ lên cho nàng thấy.

- Trời ơi. Cho tôi năn nỉ đó... - Nàng gõ vội.

- Việc gì bạn phải năn nỉ? - Anh ta vẫn một tay gõ, tay trái anh ta lúc này máu đã loang xuống tận khuỷu tay.

- Thì...thì ít ra tôi cũng phải biết vì sao ông lại chán đời chứ. - Nàng gõ tắt nhanh đến nỗi chữ dính cả lại.

- Bị bồ đá. - Anh ta đáp bình thản.

- Tôi van xin ông đó. Tôi cũng là người bị bồ đá nè mà tôi có muốn chết đâu? - Nàng van vỉ anh ta, vô tình gọi lại nỗi đau của nàng.

- Bởi vì chắc bạn không biết yêu? - Anh ta trả lời chắc nịch.

- Trời đất ơi! Xin hãy vì tôi mà bằng lại có được không? Tôi...cầu xin bạn đó, tôi khóc rồi nè... - Nàng cuống quýt đến độ hai tay nàng cứng cả lại khi thấy máu trào ra ngày càng nhiều.

- Bạn thật sự là nữ? - Anh ta hỏi.

- Ừ. Xin bạn đó, hãy vì...vì tôi có được không? - Nàng gõ muốn huyệt hơi.

- Thôi được. Chết chậm một chút cũng là chết, tôi không muốn người khác phải mũi lòng thương hại mình. - Anh ta cởi cái áo sơ mi đang mặc và quấn vào chỗ bị thương, máu thấm ướt ra cả ngoài cái áo

đang quán.

- Bạn cũng bị bồ đá thật à? - Anh ta có vẻ hơi quan tâm.

- Ủ. - Nàng xác nhận.

- Buồn nhiều không? - Anh ta hỏi tiếp.

- Tất nhiên. - Nàng gõ nhanh.

- Có muốn chết không? - Anh ta có vẻ mỉm một nụ cười.

- Không? - Nàng phản đối.

- Bạn có yêu thật lòng? - Anh ta hơi nghi ngờ.

- Hỏi khủng quá. - Nàng giờ mới trấn tĩnh lại.

- Còn tôi thì sao tôi chỉ muốn chết mà thôi. Nàng đã đến và cho tôi hạnh phúc thật nhiều nhưng rồi nàng đã lấy đi hết. Tôi chẳng còn gì để lưu luyến cõi đời này, khi không những nàng phản bội tôi mà còn lừa gạt hết cả tiền bạc của tôi nữa. Thôi tán chuyện tầm phào với bạn như vậy đủ rồi, coi như là tôi với bạn có duyên bạn bè vào ngày cuối cùng của cuộc đời tôi, vĩnh biệt bạn. - Anh ta có vẻ tính kết thúc câu chuyện.

- Khoan. - Nàng chặn ngay lại.

- Sao? Đừng có khuyên tôi vô ích, lòng tôi đã quyết rồi. - Anh ta lạnh lùng đầy quyết tâm.

- Tôi không khuyên nhưng...nhưng...có một câu chuyện thật của tôi muốn kể cho bạn nghe. Tôi chỉ xin bạn hãy nghe xong câu chuyện này đã, có được không? - Nàng chột nghĩ ra một cách và cố van nài anh ta.

Người thanh niên im lặng thật lâu và nhìn vào màn hình chăm chăm không chớp mắt như đang cố hình dung ra chân dung của người đối diện. Một lát sau anh ta mới gõ:

- Được. Bạn hãy kể đi.

Bỗng cơn đau lại bất ngờ kéo tới làm cho nàng vã hết cả mồ hôi. Cố gắng một cách khó nhọc nàng gõ:

- Bạn...có thể chờ...đến tối mai được không?
- Tại sao? - Anh ta ngạc nhiên đầy sửng sốt.
- Tôi...tôi...thật sự...mệt quá. Tôi...xin...bạn một ngày có được không? Tôi...thật tình xin bạn đó. - Nàng cố gắng trong đau đớn.
- Bạn bị gì à? - Anh ta chợt quan tâm đến nàng.
- Bạn...hãy chờ tôi...đến...tối mai nha, tôi chưa cầu xin ai bao giờ, hãy chờ....- Nàng đau quá không gõ nổi nữa.

Nàng cố nén đau vịn tay nóng ruột chờ đợi khi thấy anh ta ngồi suy nghĩ một lúc thật lâu. Sau đó anh ta nhìn sững vào tay trái đang đầy máu của mình rồi anh ta mới chậm chậm gõ:

- Được. Tôi chờ bạn 7h tối mai. Dù sao thì chậm một ngày cũng thể thôi. Nhớ là 7h tối mai. Cho dù tôi có bị bạn lừa đi chăng nữa thì...nói thật, bạn quả đúng là một người con gái tốt.

Suốt cả ngày hôm sau nàng vội vã đánh vi tính câu chuyện, vì sợ rằng khi cơn đau bất chợt lại đến nàng sẽ dang dở không thể kể được hết câu chuyện và chàng trai kia mất kiên nhẫn thì sẽ làm điều dại dột trước khi câu chuyện kết thúc. Nàng chợt le lói hy vọng là sẽ qua đó thăm dò hỏi thăm được tin tức của anh ta và nếu có thể được, thì nàng sẽ cố gắng báo cho cơ quan chức năng để ngăn chặn việc tự tử điên rồ của anh ta. Khi đã gõ xong nàng lại nôn nao chờ tới 7h, y hệt như ngày xưa nàng đã từng chờ đến giờ gặp được anh.

Màn đêm đã buông, gần tới 7h mà nick của anh ta trên yahoo vẫn chưa báo online. Nàng thấp thỏm như đang ngồi trên lửa lo lắng,

không biết là anh ta có chịu giữ lời hay không? Mà sao nàng lại dễ tin người đến thế, lỡ như...lỡ như anh ta nói cho yên lòng nàng thì sao? Lỡ như anh ta tự tử thật thì nàng quả thật ân hận vô cùng. Nàng nhìn đồng hồ trên trên, lòng hồi hộp đến nỗi mồ hôi cả hai bàn tay nàng rịn ướt. 7h đã trôi qua mà nàng vẫn chưa thấy dấu hiệu của anh ta, nàng chợt run lên cả người khi nghĩ đến có khi nào anh ta... thì lúc đó anh ta online. Nàng mừng rỡ hét to:

- Đến rồi.

Và nàng gõ:

- Bạn quả thật là người giữ đúng lời.

- Có gì đâu mà khen. Chẳng qua tôi cũng tò mò muốn biết câu chuyện thật của bạn như thế nào thôi. - Anh ta vẫn lạnh lùng.

- Bạn tò mò có nghĩa là bạn vẫn còn hy vọng vào ngày mai đúng không? - Nàng có vẻ hơi mừng.

- Thôi đừng có vớ vẩn nữa, kể nhanh đi. Tự nhiên không hiểu sao tôi lại phải đi nghe mấy lời dấm dớ này? - Anh ta có vẻ bức tức.

- Tôi đã viết sẵn rồi, bạn đọc email tôi gửi qua cho bạn. - Nàng gửi câu chuyện qua email cho anh ta.

Nàng nhìn vào webcam, thấy anh ta hôm nay có vẻ xanh xao nhợt nhạt, chắc là do đã mất quá nhiều máu. Nàng thấy anh ta chăm chú đọc, lòng nàng bỗng trở nên run rẩy lạ thường. Nàng đang nghĩ xem cách nào để có thể xin số điện thoại hay là địa chỉ của anh ta.

Anh ta hình như cũng đã đọc xong, thả người ra dựa vào ghế anh ta có vẻ suy nghĩ rất mông lung. Nàng lo lắng theo dõi mọi cử chỉ của anh ta. Anh ta bỗng nhiên xoay webcam đi chỗ khác. Nàng hoảng hốt

gỗ:

- Sao vậy bạn?

Không có hồi âm. Nàng lo sợ gỗ liên tục:

- Bạn ơi, đừng có đại dột....

- Đời còn dài mà bạn ơi...

- Đừng...Đừng bạn ơi...

Nàng khóc thành tiếng, mắt nhỏ lệ rơi xuống ướt cả bàn phím:

- Đừng chết mà bạn ơi....

Một sự im lặng khủng khiếp làm nàng như đổ gục xuống giường.

Chiếc Laptop cũng rời khỏi mình nàng ngã nghiêng xuống một bên cạnh. Nàng khóc cay đắng. Sao vậy hờ trời? Sao lại tự nhiên mang thêm oan nghiệt đến cho con vậy? Nàng khóc thật lâu và khi mở mắt nàng nhìn thấy trên màn hình đã hiện lại hình chàng trai. Hình như anh ta cũng đã khóc khi nàng thấy đôi mắt anh ta đỏ hoe. Nàng vội lật máy tính lại và thấy anh ta trả lời với thái độ thật thân thiện:

- Cảm ơn bạn. Tôi chỉ không muốn cho bạn thấy là tôi đang khóc.

Câu chuyện tình thật bi thảm quá. Bạn thật là một người con gái tuyệt vời. Tôi nhận thấy mình...trở nên vô cùng bé nhỏ so với bạn. Cảm ơn bạn thật nhiều.

- Như vậy...như vậy bạn không nghĩ đến tự tử nữa chứ... - Nàng không ngờ câu chuyện nàng kể có tác động sâu sắc đến anh ta.

- Có lẽ...không. Chỉ có điều là tôi biết bạn...quá muộn. - Anh ta có vẻ hơi tiếc.

- Không muộn đâu. Dù gì thì mình vẫn có thể là bạn tốt của nhau mà.

- Nàng mỉm cười hạnh phúc.

- Ừ. Mình là X, còn bạn.

Trời mùa thu xanh thẫm không một gợn mây, nắng vàng đuổi gió rải đều khắp không gian, gió mát vi vu lay nhẹ từng cơn đang đùa với từng chiếc lá vàng đang lặng lẽ rơi rơi về gốc cội. Trong không gian tĩnh lặng chợt bị phá vỡ bởi tiếng xe máy đang chạy vào con đường nhỏ dẫn vào nghĩa trang. Trên chiếc xe là một gia đình nhỏ trông có vẻ rất hạnh phúc. Đứa bé cầm món đồ chơi đang ngồi trong lòng mẹ cười nói bi bô.

Ba người cùng dừng lại trước một ngôi mộ mới xây còn phảng phất mùi nước vôi mới quét. Người đàn ông đứng trước ngôi mộ lúc này đang ôm một bó hoa dâm bụt. Trên mộ trước đó cũng đã có một vài bó hoa dâm bụt đã héo úa từ lâu. Nhẹ nhàng đặt bó hoa xuống trước tấm bia của ngôi mộ người đàn ông khe khẽ nói như để cho mình nghe:

- Hôm nay là đúng ba năm ngày tôi đã may mắn gặp được bạn. Bạn đã mang lại cho tôi một cuộc đời mới sau cha mẹ là người đã sinh thành ra tôi. Gia đình của tôi bữa nay đông đủ đến thăm bạn đây, con của tôi giờ đã lớn chừng này rồi, bạn có nhìn thấy không? - Người đàn ông ôm đứa bé lên đưa lại gần tấm bia. Trên tấm bia có hình bán thân một cô gái xinh đẹp đang mỉm cười.

Những bông hoa dâm bụt ánh lên sắc đỏ tươi dưới ánh nắng mặt trời. Trong tiếng gió thổi rì rào, người đàn ông chìm đắm trong hồi tưởng như vừa mới ngày hôm qua, hồi tưởng về câu chuyện tình bi thảm của một cô gái mà định mệnh đã tình cờ sắp đặt cho anh đọc được trong cái ngày quyết định tự tử.

"- ...Tuổi học trò ngày xưa thật là ngây thơ trong trắng và êm đềm. Lần đầu tiên trái tim nhỏ bé của em đã rung lên khi em quen anh ấy ở bên một hàng rào cây dâm bụt, anh ấy đã tinh nghịch nhưng làm em cảm động tận đáy lòng khi hái hoa dâm bụt cài vào mái tóc em, một loài hoa nhìn thật đơn sơ và mộc mạc không được cao quý như hoa hồng, nhưng nó lại mang một nét đẹp dịu dàng của sự thủy chung...

...

- ...Em biết rằng chẳng thể còn sống được bao lâu nữa, nhưng anh ấy đã vội thay lòng đổi dạ quên em khi biết được rằng em đã mang trọng bệnh không còn cách nào có thể cứu chữa được. Những ngày còn lại trên đời, mỗi khi sáng mai thức dậy em vẫn cứ háo hức chờ đợi một bó hoa dâm bụt của anh ấy, dù cho em biết rằng sẽ mãi mãi là không có nữa...

..."

Người đàn ông chợt rưng rưng những giọt nước mắt chảy lăn dài xuống má, trong mắt của anh chợt những bông hoa dâm bụt hình như đang đỏ thắm hơn...

Kỳ Vương

Người xưa nói "Trên đời có những thứ không thể mua bằng tiền...", có phải vậy không?

Kỳ vương Lại Anh Tùng đang thông thả nhưng không kém phần tỉ mỉ, tỉa gọt các củ trong các chậu hoa Thủy Tiên đặt trên bờ tường cao ngang bụng trước hiên nhà. Cái loài hoa khó tính này, nếu mà không biết cách tỉa cho nó thì hoa sẽ không ra theo đúng thời gian và ý muốn của người chơi hoa. Loại hoa mà ngày xưa chỉ có những nhà giàu có mới dám chơi, vì nó không những đòi hỏi có chút công phu của người chơi hoa mà còn quý hiếm và đắt. Hoa Thủy Tiên nở rộ vào mùa xuân về, tiến chân một năm cũ vào dĩ vãng, là loại cây thuộc loại thân hành, với những chiếc lá mịn màng mọc thẳng và những đóa hoa sáu cánh trắng như tuyết, nhị hoa thì tròn dài như một cái ly màu vàng ở giữa, chung quanh mép lại viền một vòng đỏ thẫm, hương thơm rất nồng nàn và huyền ảo làm cho người thưởng thức khi nhắm mắt lại cảm thấy mình như đang mơ màng ở động tiên.

Kỳ vương cả râu và tóc đều đã bạc phơ, lưng ông cũng đã bắt đầu hơi khòm theo sức nặng của thời gian. Mặc dù vậy, nhìn vào đôi mắt vẫn còn sắc như chim ưng của ông, người đối diện có thể bắt giác ngằm kính phục khi thấy hiển hiện trong đó tràn trề một sức mạnh trí tuệ vô biên, một bộ óc thông minh tuyệt đỉnh của vua cờ một thời lừng danh đất Việt.

Kỳ vương là một danh hiệu cao quý mà làng cờ đã sùng bái tặng cho ông, dù cho ông đã không còn thi đấu và cũng như không tham dự bất kỳ một giải cờ nào trong vòng mười năm trở lại đây, kể từ ngày người bạn đường thân thương của ông đã sớm rời bỏ ông đi xa vào thiên thu mãi mãi. Ông bỗng trở nên trầm lặng và thu mình lại trong thế giới riêng của mình. Nhìn lại quãng đường đã đi, ông bây giờ cảm thấy cuộc đời quả thật là phù du, danh lợi kia rồi cũng như khói mây, tan thành hư vô khi mà một ngày nào đó ông già biệt cuộc đời này. Niềm vui đối với ông bây giờ chỉ còn lại hai thứ, một là đứa con gái cưng của ông và hai là những cháu Thuỷ Tiên mà ông đang chăm sóc.

- Vào ăn cơm ba ơ. - Tiếng cô con gái vang lên đằng sau lưng ông. Hai vợ chồng ông lấy nhau bao nhiêu năm, chỉ được có mỗi một mụn con gái. Thời trẻ ông lang bạt khắp chốn cho đến hơn bốn mươi tuổi đầu ông mới lập gia đình khi gặp bà. Vì thế, bạn bè quen biết hay vui đùa chọc ông:

- Cha già con muộn chơì vơì
Cha làm thấy tổ con chơì tối ngày.

Ông nghe rồi chỉ cười khà khà đáp lại. Mình sinh con ra thì phải cố

gắng mà lo cho nó khôn lớn nên người, cũng như cha mẹ mình đã nuôi mình, chứ ai lại mong sau này nó khôn quay lại đáp đền công ơn của mình chứ, rồi đến lượt nó cũng sẽ phải cố gắng mà lo nuôi dạy con cái của nó cho nên người. Một vòng quay cuộc đời của kiếp nhân sinh. Ông bây giờ chỉ mong cho nó có tấm chồng đang hoàng là ông thấy mãn nguyện rồi.

Rửa tay bước vào nhà, nhẹ nhàng ngồi xuống trước mâm cơm còn bốc khói, ông âu yếm tràn đầy yêu thương nhìn đứa con gái ngoan. Nó thật là giống mẹ như đúc, một khuôn mặt trái xoan với cái mũi dọc dừa xinh xinh còn lấm tẩm mồ hôi khi làm bếp. Khi bà ra đi, ông lui hui xoay đủ thứ nghề, gà trống một mình nuôi con khôn lớn và nên người. Hiện giờ nó đã có công ăn việc làm ổn định, là nhân viên ở một đơn vị kinh doanh của nhà nước, cũng đã có thể tự lo chăm sóc cho bản thân của nó, làm cho ông cảm thấy nhẹ nhàng đi đôi chút khi mà tuổi già đã sông sộc kéo tới. Cô đang gấp miếng cá bỏ vào trong chén của ông:

- Ăn đi ba, loại cá này béo lắm đó.

Ông mỉm cười, cầm đũa khẽ và miếng cơm lẫn cá vào miệng, trong lòng thầm cảm ơn trời đất đã ban cho ông một đứa con gái xinh đẹp và hiếu thảo. Đôi mắt ông chợt nhìn qua chén cơm vun đầy trên chiếc ghế trống, là chén cơm dành cho bà, tự nhiên ông cảm thấy chạnh lòng khi nhớ tới vợ. Bà đã bỏ cha con ông mà đi vào một chiều đông giá lạnh, khi mà hai kẻ say chạy như điên đã tông thẳng vào bà làm cho bà ngã đập đầu xuống đường. Lúc hay tin, ông như chết nửa thân người, vội vàng vào tới bệnh viện, chỉ còn kịp nhìn ánh

mắt tiếc nuối của bà lần cuối, như một lời gởi gắm lại cho ông cố gắng nuôi dạy đứa con gái. Mắt ông chột rưng rưng, ông thả nhẹ chén cơm xuống rồi nhìn xa vắng. Cô con gái thấy ông như vậy cũng buông đũa:

- Ba à. Lại nhớ mẹ nữa rồi sao?

Ông chột giật mình cười gượng như hồi lỗi, và ông lảng qua chuyện khác sợ làm cho con gái buồn theo.

- Ăn đi con. Ba già rồi nên nhiều lúc cứ hay nghĩ đâu đâu. À. Công việc của con dạo này thế nào? Với lại chưa có anh nào lọt vào mắt xanh con gái của ba hả?

- Ba ơi. Ba không sợ con lấy chồng rồi thì lấy ai mà săn sóc cho ba sao? - Cô gái cười.

- Con lo cái gì chứ? Con gái lớn thì phải lấy chồng, con mà không lo sớm kéo rồi ở giá một mình bây giờ. - Ông dọa con gái.

- Hì hì. Con còn chưa nghĩ tới chuyện đó đâu ba, mà con nếu có ưng ai thì cũng phải bắt anh ta ở rể con mới chịu. - Cô cười khúc khích.

- Sao lại bắt anh ta ở rể? - Ông cũng cười giả bộ thắc mắc nhưng lòng cảm thấy êm ái.

- Ba này. Ba đã biết rồi mà còn hỏi?

Có tiếng xe máy chạy vô nhà, cô con gái lật đật bỏ chén xuống, vội chạy ra sân xem khách nào tới. Ông vẫn ngồi yên lặng và từ từ ăn hết chén cơm. Cô gái lúc này chạy xuống nhà bếp nói với ông:

- Bác Chủ tịch Hội cò tướng.

Ông hơi mừng rỡ khi nghe tin báo của con gái, đã lâu rồi ông Chủ tịch Hội chưa ghé thăm ông, hai người vốn dĩ là bạn thân với nhau. Sau khi bắt tay thăm hỏi xã giao, ông Chủ tịch Hội vào thẳng vấn đề:

- Anh có còn nhớ Thẩm Tự Thành không?
- Ai? - Ông chợt giật mình.
- Thẩm Tự Thành, biệt danh Long Đại ca, đứng đầu trong nhóm Ngũ Hồ Tướng của Trung Quốc. - Ông chủ Hội nhắc lại lần nữa.
- Thật tình là tôi không nhớ? - Ông lắc đầu một cách vô ý thức, nhưng mà trong đầu ông lúc này lại hiện ra hình ảnh một thanh niên đáng gầy gò, đẹp trai, đeo một cặp kính cận dày cộp của hơn hai mươi năm về trước.
- Thẩm Tự Thành bây giờ coi như là một trong những ông vua cờ hiện nay của Trung Quốc, cùng với bốn người nữa được thiên hạ thành kính suy tôn là Ngũ Hồ Tướng của nước bạn. Qua Việt Nam lần này, ông ta đi cùng với một đoàn văn nghệ sỹ của nước bạn sang giao lưu văn hoá với nước ta. Thẩm Tự Thành lấy tư cách cá nhân đã gửi một bức thư đến Hội, chỉ đích danh anh xin được cùng bàn luận học hỏi về cờ tướng. - Ông chủ Hội vừa nói vừa theo dõi thái độ của Kỳ Vương.
- Khiêu chiến thì đúng hơn. - Ông buột miệng, trong đầu thoáng nhớ lại trận đấu ngày xưa, trận đấu mà đã đưa tên tuổi của ông vào lịch sử cờ tướng nước nhà.
- Đúng vậy. Đúng là khiêu chiến. - Ông chủ Hội cũng gật đầu đồng ý và đưa mắt nhìn ông như ngầm hỏi:
- Anh tính thế nào?
- Còn thế nào nữa? Dù đã lâu rồi tôi không còn đụng đến cờ, nhưng mà không thể không nhận lời. - Ông nhìn ông chủ Hội mắt chợt lóe sáng đầy ý nghĩa.
- Phải thắng. - Mắt ông chủ Hội cũng lóe sáng.
- Cũng chưa thể biết được? Ngày xưa với bây giờ đã hoàn toàn khác

nhau xa, nhưng...tôi...tôi sẽ cố gắng hết sức mình. - Ông hơi trầm ngâm nhưng sau đó vươn vai đáp lại một cách đầy mạnh mẽ. Nhìn ông lúc này, ông chủ Hội liên tưởng đến con chim ưng sau giấc ngủ dài đã thức dậy và đang sẵn sàng tung cánh...

Tin Kỳ vương tái xuất làng cờ để thi đấu với người đứng đầu Ngũ Hồ Tướng của nước bạn nhanh chóng lan truyền khắp hang cùng ngõ hẻm. Giới mê cờ thì thôi khỏi phải nói làm gì? Ngay cả những người còn chưa biết mặt mũi của con Tướng tròn hay méo, vốn lâu nay còn bận xuôi ngược bon chen lo kiếm tiền, cũng sôi nổi hồ hởi bàn luận mỗi khi họ gặp nhau. Tinh thần thượng võ và tự hào dân tộc bỗng bừng bừng trỗi dậy, mọi người giờ đây đã tạm gác những chuyện thù hằn riêng tư, những ích kỷ nhỏ nhen đổ kỵ hàng ngày để cùng nhau đoàn kết một lòng đứng sau lưng cổ võ cho Kỳ Vương.

Giới truyền thông cũng nhanh chóng lao vào cuộc. Hàng ngày tin tức liên tục được cập nhật và thông báo tỉ mỉ cho mọi người về nhất cử nhất động của hai vị Đại cao thủ. Ngay cả cái hắt hơi của vị khách nước bạn cũng không bỏ sót, với lý do là vì không quen thủy thổ, trời ban đêm hơi lạnh, bụi bặm hơi nhiều...do làm đường, nên đã làm cho vị khách quý phải...ngứa mũi phát hắt xì hơi.

Trận thi đấu được long trọng tổ chức trong nhà thi đấu của Thành phố. Vé bán ra đã nhanh chóng được đẩy lên giá cao ngất ngưởng, mà vẫn cháy không còn vé để bán, trong khi người mua cứ ùn ùn đổ

về. Ban tổ chức đành phải tính toán kê thêm ghế súp và cho bán thêm cả vé đứng, nhưng rồi cũng vẫn hết vé. Mấy ông bầu sô ca nhạc khi hay tin phải lắc đầu than thào, giá như...giá như...Kỳ Vương...cũng biết hát thì hay biết mấy?

Giới cá độ cũng đánh hơi ráo riết nhập cuộc một cách không e dè. Một tỷ lệ chấp được đưa ra dựa vào những thông tin nóng hổi xoay quanh hai Đại nhân vật này là 4:6, nghĩa là đặt cho khách sáu đồng thì thắng 4 và ngược lại. Tất nhiên là...hầu như mọi người đều đặt cửa cho Kỳ Vương thắng.

Cuối cùng rồi thì ngày đó cũng tới, giữa sân nhà thi đấu được bố trí một bàn cờ khổng lồ lớn và to gấp ba lần bàn bóng bàn, những quân cờ thì to như một cái nồi cơm điện. Ngoài ra, ở góc xa trên tường bố trí một bàn cờ phẳng treo đứng, mọi người ngồi ở xa có thể nhìn vào bàn cờ này thay vì phải nhìn xuống bàn cờ hai đối thủ đang thi đấu. Ở ngoài sân nhà thi đấu bố trí một màn hình truyền hình trực tiếp, cho những người không có vé có thể đứng ngoài được xem. Lẽ tất nhiên là trận thi đấu cũng được truyền hình trực tiếp lên ti vi trên cả nước.

Cả hai Đại cao thủ tiến vào sân thi đấu trong tiếng reo hò cổ vũ rầm trời của khán giả. Kỳ Vương ăn bận giản dị với áo sơ mi trắng đóng thùng, giơ hai tay chào khán giả. Còn vị khách quý thì to béo bệ vệ trong bộ comple sang trọng, trên khuôn mặt béo tốt đầy tự mãn của ông ta, ánh mắt loang loáng sau cặp kính cận, đảo nhìn quanh sân thi đấu và vừa giơ tay chào khán giả ông vừa nở một nụ cười nhạt.

Kỳ Vương tiến tới lịch sự bắt tay đối thủ, ông nở một nụ cười đầm đạm:

- Đã lâu rồi nhỉ?

- Ừ. Đã lâu rồi. - Đối thủ của ông đáp lại. Thẩm Tự Thành lắc lắc tay ông một cách cởi mở rồi nói tiếp:

- Kỳ Vương vẫn khỏe chứ.

- Khỏe. Nhưng tay chân cũng bắt đầu run rẩy rồi, còn Long Đại ca cũng khỏe cả chứ. - Ông nheo mắt cười.

- Tất nhiên rồi. Cũng như anh thôi, cũng đã không còn minh mẫn được như xưa. Nhưng ngày nào còn sống thì tôi vẫn còn ước ao được một lần đấu lại với anh, dù có chết cũng thỏa lòng. - Giọng ông ta vang lên một cách trịnh trọng.

- Ấy. Anh đừng có nói gở chứ, chỉ là đánh cờ như giải trí thôi mà. - Ông hoảng hồn vội thốt ngăn lại.

- Nhưng trong cuộc đời tôi, chỉ có anh mới thật sự xứng đáng được tôi coi là đối thủ của mình. - Ông ta nhấn mạnh từng chữ.

- Anh lại quá đề cao tôi rồi. Thôi, xin mời anh. - Ông chìa tay về phía trước.

Ván thứ nhất bắt đầu trong sự hò reo phấn khích của khán giả. Ông trọng tài phải nhắc nhở mọi người trong nhà thi đấu không được làm ồn trong khi hai người thi đấu và cảnh báo sẽ cho người mời ra khỏi nhà thi đấu nếu còn tái phạm. Mặc dù vậy, mọi người vẫn tiếp tục hò reo cho đến khi hai người đi vài nước đầu tiên mới trở về im lặng chăm chú theo dõi. Chẳng mấy chốc, cả hai bên đã qua hơn mười nước cờ khai cuộc. Hai bên ngồi trên ghế cao chỉ có việc hô nước đi của quân cờ, đã có hai người ở hai bên cầm sẵn cây móc vào những

quân cờ để đi cho họ.

- Bình phong Mã. - Kỳ Vương bỗng trầm ngâm, thể khai cuộc của đối phương hoàn toàn bình thường, nhưng ngầm ẩn trong đó sức mạnh vô biên kín kẽ. Đối thủ của ông đã có những tiến bộ đáng kể kể từ khi gặp ông lần cuối cách đây hai mươi năm. Dĩ vãng như một cuộn phim quay chậm hiện lại từ từ trong mắt ông như mới ngày hôm qua...

Giải cờ năm đó qui tụ gần như hầu hết các danh cờ khắp cả đất nước. Tuy giá trị của giải thì không cao nhưng lại là lần đầu tiên, sau bao năm đất nước bị chia cắt đã nối liền một dải, các danh cờ từ khắp nơi có dịp cùng nhau hội tụ về so tài. Ông khi đó hãy còn vô danh nhưng đã lần lượt hạ tâm phục khẩu phục từng người một để tiến vào trận chung kết. Trận chung kết diễn ra giữa ông và một thanh niên gốc Hoa, dáng người gầy gò nhưng đẹp trai với cặp kính cận càng tôn thêm vẻ trí thức, càng vào sâu trong giải càng đánh hay, loại những tay cờ sừng sỏ một thời, nên đã được mọi người đánh giá rất cao là sẽ đoạt ngôi quán quân với những nước cờ thông minh và hiểm hóc. Nhưng bằng vào trực giác và kinh nghiệm, ông biết đối thủ của mình có vẻ nôn nóng trong những nước cờ để hạ gục đối phương, vì thế ông khôn khéo dằng dai đưa về những thế cờ tàn vốn là điểm mạnh của ông và cuối cùng ông đã chiến thắng dù rất chật vật. Người thanh niên đó chính là Thẩm Tự Thành...

- Chiếu. - Tiếng trọng tài hô vang làm ông giật mình. Cũng đã lâu lắm rồi ông không còn nghe cái tiếng gọi vừa lạnh lùng vừa gần gũi với người chơi cờ này. Nếu đúng như ông tính thì sau khoảng mười lăm

nước đi nữa thì ông sẽ hoàn toàn mất lợi thế, và ván cờ đầu tiên ông có khả năng thất bại, nhưng nếu đúng là như thế thì ông đã nắm được lối chơi của đối phương sau bao năm trời gặp mặt. Thế thì đành phải hy sinh ván đầu vậy. Trong đầu ông lại hiện lên hình ảnh một cô gái có khuôn mặt trái xoan xinh đẹp và cái mũi dọc dừa thẳng thanh thanh. Vẻ đẹp mang sắc thái đầy u buồn của cô, đã làm cho ông xao xuyến tận tâm can ngay khi lần đầu mới gặp mặt. Cô rất xúc động khi ông không quản ngại giúp đỡ cho cô, nhưng trái tim của cô thì lạnh băng như nước đá. Sau này cảm vì nghĩa nên cô đã kết đôi với ông, nhưng ông phải chờ đến ba năm sau cái ngày ông gặp cô mới có được cái cảm giác cùng cô chung một mái nhà. Nhiều lúc ông đau đớn khi chợt nhận ra, ông không hoàn toàn nằm trong trái tim của cô khi ông thấy cô thỉnh thoảng nâng niu một vật, nhưng ông không hề oán trách và để lộ tâm tư ra ngoài cho đến một ngày cô lìa bỏ hai cha con ông ra đi...

- Ván đầu Thẩm Tự Thành thắng. Hai bên nghỉ 15 phút trước khi bắt đầu ván thứ hai. - Giọng ông trọng tài vang lên, đám đông yên lặng nãy giờ chợt trở nên ồn ào.

- Kỳ Vương cố lên...

- Cố lên...

- Chúng tôi ở phía sau Kỳ Vương...

- Chiến thắng...

...

Ván thứ hai đang bước vào thế cờ tàn. Ông nhận thấy đối phương đã có tiến bộ rất nhiều. Điều này không nằm ngoài dự liệu của ông,

chính ông muốn đối phương hiểu ý ông dẫn vào thế cờ tàn, vì ông biết chắc rằng trận thua năm đó đã ảnh hưởng rất nhiều đến đối thủ. Vì thế, chắc chắn đối thủ của ông sẽ cố gắng bổ sung thêm cho mình những thế trận cờ tàn hiểm hóc. Do đó đối phương sẽ lợi là cảnh giác, khi ông sáng tạo ra những nước đánh khác với những thế cờ mà lẽ ra ông sẽ đánh và đồng thời đối phương cũng đã biết. Điều này giống như binh pháp, thực mà hư, hư mà thực. Nếu một kẻ khi đánh cờ cố nghĩ quẩn quanh với chiêu thức quen thuộc sẽ rối trí với kiểu đánh này của ông, và khi hấn ta mất sự kiên nhẫn thì sẽ vô tình để lộ ra sơ hở. "Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời", ngày xưa ông thắng được hấn cũng bởi vì sự nóng nảy của hấn thì bây giờ ông cũng sẽ thắng được hấn nếu như hấn vẫn không giữ được bình tĩnh.

- Ván thứ hai, Kỳ Vương thắng. - Hai bên nghỉ nửa tiếng trước khi bước vào trận cuối cùng. - Giọng ông trọng tài vang lên. Cả đám đông chợt òa vỡ ra trong niềm phấn khích tột độ.

Ngồi trong phòng dành riêng cho các đối thủ, khi ông đang uống ly nước thì ông chủ Hội đột ngột xuất hiện. Vẻ mặt của ông ta nhìn méo mó rất khổ sở. Ông xin phép ông trọng tài được nói chuyện riêng với ông.

- Có việc gì vậy anh?

- Anh hãy tha lỗi cho tôi. Ván...ván cuối anh... - Ông chủ Hội đưa hai bàn tay nắm chặt lấy tay ông.

- Sao? - Ông ngạc nhiên tột độ.

- Ván cuối anh...anh...hãy để cho khách thắng... - Ông chủ Hội buông từng tiếng thật khó nhọc như vừa chạy qua một quãng đường dài.

- Tại sao vậy? - Ông như trên trời rơi xuống.

- Vì...vì...Anh hãy đọc cái này đi. - Ông lấy trong tay một mảnh giấy đưa cho ông.

Ông vội mở tờ giấy ra, trên tờ giấy ghi nửa như cầu xin, nửa như đe dọa:

"- Chúng tôi sẽ biếu Kỳ Vương 200 Triệu nếu như ván cuối Kỳ vương lơ tay, tiền bọn tui đã đưa sẵn một nửa cho ông chủ Hội, sau trận đấu bọn tôi sẽ đưa hết. Còn nếu Kỳ vương tuyệt tình thì có một bí mật của Kỳ Vương...e là chỉ nội trong ngày mai thiên hạ sẽ biết hết."

Ông chột tái xanh cả mặt mày, thả rơi tờ giấy, sau đó mặt ông đỏ dần lên phừng phừng và tức giận nắm lấy cổ áo ông chủ Hội hét lên:

- Anh bán đứng tôi.

- Anh...anh đừng có nóng. Tôi...tôi cũng chỉ là bất đắc dĩ thôi. Cả đời của tôi chẳng có nổi một mái nhà, bây giờ người ta ra đề nghị...cho tôi 100 triệu, phần anh 200 triệu, có còn cơ hội nào nữa đâu chứ.

Anh lơ tay thì có ai chết đâu, mà chúng ta lại còn có tiền bỏ túi rủng rỉnh. Tôi cầu xin anh đó. - Ông ta gần như quỳ thụp xuống.

- Thật không ngờ anh lại có thể nói ra những lời như vậy? - Ông thẫn thờ nhìn ông ta, chột ông kéo ông ta ra cửa chỉ ra ngoài đám đông trong nhà thi đấu nói gần như hét:

- Anh nhìn đi, anh nhìn xem những con người kia vì cái gì mà họ phải đến đây? Trước tiên đó là vì một trận đấu trung thực, sau đó là lòng tự hào dân tộc, anh biết chưa? Vì nó mà tôi phải ở đây? Sao anh lại có thể nỡ bán rẻ nó đi như thế?

- Tùy anh. Tôi chẳng quan tâm tự hào gì gì đó, nếu bản thân tôi còn chẳng có nhà để mà ở. - Ông ta bỗng đổi thái độ.

Ông thả người ngồi phịch xuống, lòng ông chột đón đau như dao

cắt. Ông nhìn người bạn lâu năm của mình với con mắt toé lửa. Ông chủ Hội co rúm người và cặp mắt quay nhìn đi nơi khác. Mắt ông bỗng dịu lại và chợt trào lên lòng thương hại pha lẫn sự khinh bỉ người bạn lâu năm. Ông rất thấu hiểu hoàn cảnh của ông ta, và càng thấu hiểu bao nhiêu thì ông căm giận cái lũ người đã đưa ra cái đề nghị kia. Họ đã sẵn sàng vì đồng tiền mà bán hết tất cả, chẳng nghĩ gì cốt chỉ để thỏa mãn cái lợi riêng của mình. Cái bí mật mà ông đã chôn dấu tận sâu thẳm đáy lòng, dự định đến khi nào chuẩn bị về với tổ tiên thì ông mới nói ra. Ngoài ông và vợ ông ra thì chỉ có ông chủ Hội là người thứ ba biết chuyện, giờ đây ông ta...ông ta cũng đã bán luôn bạn của mình.

Đã hết giờ giải lao, ông bước ra sàn đấu nói nhỏ với trọng tài. Trọng tài liền thông báo với đám đông:

- Kỳ Vương xin thêm thời gian ba mươi phút, vì có việc riêng cần giải quyết. Mọi người thông cảm chờ cho một lát.

Trong căn phòng nhỏ trong nhà thi đấu, bây giờ hiện diện năm người. Kỳ Vương và con gái của ông, ông trọng tài, ông chủ Hội và Thẩm Tự Thành. Kỳ Vương nắm chặt tay một cách cả quyết và từ từ đứng dậy nói:

- Tôi có một câu chuyện mà lẽ ra tôi chỉ nói trước khi chết, nhưng hôm nay vì một sự cố ngoài ý muốn nên tôi buộc lòng phải nói ra ngay tại đây. - Ông đưa mắt nhìn ông chủ Hội, ông ta đầu cúi gằm xuống đất. Ông cười nhạt quay sang Thẩm Tự Thành nói tiếp:

- Anh có còn nhớ cái này. - Ông móc trong túi quần ra một cái túi thêu gấm nhỏ, trên cái túi đó có thêu hình một đôi chim uyên ương bằng chỉ vàng rất đẹp. Ông lấy từ trong cái túi ra một miếng ngọc nhỏ màu xanh có khắc chữ. Vừa nhìn thấy miếng ngọc, Thẩm Tự Thành chột hét lên sửng sốt:

- Huyền Linh.

- Phải. Huyền Linh. - Ông nhẹ nhẹ gật đầu.

- Sao...sao anh lại có nó? - Thẩm Tự Thành lắp bắp.

Không để ý đến lời hỏi của ông ta, ông xoay xoay miếng ngọc trong tay và trước sự kinh ngạc của mọi người, bằng một giọng buồn buồn ông kể:

- Vào những năm mà một số người Hoa buộc lòng phải quay trở về nước mẹ. Trong số đó có một chàng thanh niên đã sinh ra và lớn lên ở đất Việt, anh ta vốn là một chàng thanh niên đẹp trai và dễ mến, ngoài ra anh ta còn là một tay cờ tài danh. Có một cô gái xinh đẹp đã đem lòng thương anh ta, nhưng vì thời cuộc anh ta đành phải rời bỏ cô theo cha mẹ về bên kia biên giới. Riêng cô gái thì trước đó đã...trót trao thân gởi phận cho anh ta, cái thai trong bụng cô mỗi ngày mỗi lớn...

- Huyền Linh có thai? - Thẩm Tự Thành như bị sét đánh gục trên ghế.

- Phải. Vừa thương nhớ người yêu, vừa bị gia đình la rầy ruồng bỏ, nên trong một đêm suy nghĩ không đến nơi đến chốn cô ấy đã lao mình xuống sông... - Ông chột nhỏ giọng như thì thầm.

- Cô ấy chết vì tôi ư? - Thẩm Tự Thành giọng lạc hẳn đi.

- Đúng vậy. Lúc đó tôi và một người bạn đi ngang...- Ông đưa mắt nhìn sang ông chủ Hội, ông ta đầu vẫn cúi gằm xuống đất. Ông nở

một nụ cười héo hắt và kể tiếp:

- Nhìn thấy cô ấy sắp chìm, nên tôi và bạn tôi đã vội vàng nhảy xuống sông và đã kịp đưa cô ấy lên bờ.

- Vậy là anh đã cứu cô ấy? - Thẩm Tự Thành hỏi như cái máy.

- Hai người. Tôi và anh ấy, phải không anh? - Ông đưa tay chỉ ông chủ Hội, ông chủ Hội vẫn không nhìn lên và khe khẽ gật đầu. Ông thở ra một hơi dài nói tiếp:

- Không những thế. Ngay từ lần đầu gặp mặt tôi đã...thương thầm cô ấy, sau đó tôi đã thuê nhà cho cô ấy ở và săn sóc cho cô ấy cho đến khi mẹ tròn con vuông. - Ông đưa mắt lướt nhìn qua cô con gái.

Trong mắt cô gái ánh lên những tia kinh ngạc nhưng cô vẫn im lặng.

- Vậy là tôi...tôi có một đứa con. - Thẩm Tự Thành bây giờ mới đưa mắt nhìn kỹ sang cô gái.

- Ừ. Nó...nó đang ở trước mặt ông đó. - Ông bước tới nắm lấy tay con gái và kéo sang phía Thẩm Tự Thành:

- Con qua đây, qua gặp cha ruột của con...

Cô bất ngờ vùng vằng giựt tay ra khỏi tay ông và khóc nức nở:

- Ba. Sao...sao ba nói gì kỳ cục dzậy?

- Ba...ba chỉ là...cha nuôi của con mà thôi. - Ông rũ cả người xuống, mắt như mờ đi khi nói ra cái sự thật phũ phàng. Nước mắt đã trào ra trên mi mắt rưng rưng, ông nghẹn ngào nhìn cô con gái nói:

- Đây...đây mới chính là...cha ruột của con. Mẹ của con sau khi sanh con rồi, đã chờ đợi cha của con suốt ba năm liền nhưng không có tăm tích, cuối cùng vì cảm cái nghĩa của ba nên đã đồng ý nhận lời làm vợ của ba. Vì ngày đó lúc sanh con thiếu thốn tứ bề, nên mẹ con có lẽ đã bị ảnh hưởng, do đó..do đó mẹ con mỗi lần thụ thai sau này đều bị hư...không sinh cho ba thêm được đứa nào nữa...- Ông đã

khóc.

Tất thấy mọi người lúc này thấy ông khóc cũng đều rơi lệ. Thẩm Tự Thành tháo vội cặp kiếng xuống, mắt ông cũng đã rơi những giọt lệ nghẹn ngào. Ông chồm tới quỳ xuống dưới chân Kỳ Vương:

- Cảm ơn ân sâu của anh, không thể...không thể bằng lời nói mà nói hết ân nghĩa của anh đối với cha con chúng tôi. Anh là một...Đại anh hùng, Đại ân nhân. Bây giờ đối với tôi, anh quả đúng là một Kỳ Vương chân chính...một Kỳ Vương chân chính...

- Ván thứ ba bắt đầu. - Giọng ông trọng tài lạnh lùng vang lên. Những quân cờ trên bàn cờ bỗng như long lanh và có hồn dưới ánh sáng của các ngọn đèn...

Người đàn bà ăn xin và tấm vé số độc đắc

Người xưa thường nói "Hổ báo lang sói không sợ mà chỉ sợ lòng người".

Bầu trời xanh thăm thẳm không một gợn mây. Nắng gay gắt. Trong không gian, hơi nóng toả ra hầm hập, như đang trong một lò nung. Trong nhà hàng, tiếng cười nói rôm rả, tiếng cụng ly lộp bộp của những kẻ lăm tiền, chốc chốc vang ra ngoài, qua hai tấm cửa kiếng đi vào nhà hàng khi có người bước ra. Chị ngồi đó, mắt bỗng như sáng lên, khi thấy có ai đó vừa rời khỏi nhà hàng. Chià bàn tay đen nhẻm, dơ dáy, chị thì thào như để nói cho mình nghe :

- Anh ơi, xin rủ lòng thương...

- Tránh ra. Đồ lười biếng, không chịu đi làm...

Người đàn ông rút chiếc khăn mùi xoa trong túi áo ra che mũi và nhanh chóng khua chân chui vào xe. Tiếng sập cửa xe đánh "rầm" vang lên, kèm theo đó là một câu chửi thề cộng với nụ cười đầy thỏa mãn của kẻ may mắn. Hắn đưa tay xoa bụng bảo anh tài xế :

- Kiểm chỗ nghỉ trưa nha chú mày.

Hắn lim dim mắt, mơ màng trong những giây phút sắp tới...

Chị khẽ cúi mặt, cắn chặt hàm răng cố gắng hết mức nén lại những giọt nước mắt tủi hờn chuẩn bị trào ra. Đột nhiên, chị cảm thấy tức ngực và bật lên vài tiếng ho khan, cơn ho càng lúc càng dữ dội. Chị phải gập cong cả người lại, sau đó chị nhổ ra ngoài một bãi đờm đầy máu.

Không khí chợt như dịu lại. Lác đác có một vài đám mây trắng, đang lững lờ trôi trên nền trời xanh thẫm. Một cơn gió nhẹ thổi qua, ve vuốt đôi bờ má hốc hác, như ngậm an ủi nỗi đau đớn của chị. Chị từ

từ ngẩng đầu lên và vào đúng lúc đó một tờ giấy, theo cơn gió bay thẳng vào mặt che ngang cặp mắt của chị. Một cách chậm rãi, chị nhấc bàn tay gầy guộc và đen nhẻm càu đầy bụi đất, gỡ lấy tờ giấy trên mặt định vứt bỏ đi. Bỗng chị nheo mắt nhìn lại tờ giấy, hoá ra đó là tấm vé số chiều xổ, đang bốc lên một mùi thơm nhè nhẹ. Chị ngấm ngấm giây lát, rồi nhẹ nhàng cất tấm vé số vào túi.

Đêm đã về khuya, trên cầu thi thoảng có tiếng xe chạy qua. Dưới gầm cầu, nơi đang bốc lên một mùi hôi thối nồng nặc của dòng sông đen kịt bị ô nhiễm. Hàng mấy chục con người, đang nằm vạ vật lẫn lóc cho qua một đêm. Chị đang nằm cách xa mọi người trong 1 chiếc bao bố, chốc chốc cơn ho làm chị phải bật cả người ngồi dậy. Trăng đã mọc tròn vành vạnh lưng chừng trời, soi bóng chị kéo dài ra bên bờ sông. Chị nằm quay nghiêng ngắm trăng và ký ức từ xa xưa lại cuộn cuộn kéo về như mới vừa ngày hôm qua.

Ngày còn bé vào những đêm sáng trăng, chị cùng với lũ trẻ trong làng nô đùa chạy nhảy không biết mệt là gì. Đến khi quá khuya, người lớn cầm roi ra dọa thì mới chịu chia tay về nhà ngủ. Lớn thêm một tí, vào những đêm trăng, chị đã biết buồn khi cha chị không còn trên đời nữa. Ông đã mãi mãi ra đi, khi một chiếc xe khách giành đường đã tông thẳng vào xe đạp của ông. Lớn thêm một chút, mẹ đã trả chị về cho nội, theo chồng mới đi làm ăn nơi xa. Từ đó, chị không bao giờ còn nhận được tin tức của bà. Lúc chị bước vào tuổi trưởng thành thì nội mất. Mấy ông bác tranh nhau nhà của nội, mong chị đi nhanh chừng nào càng tốt chừng đó. Rồi bỏ làng quê, nơi sanh ra và nuôi dưỡng chị lớn lên, nhưng đối với chị đã hoàn toàn ghẻ lạnh, chị

vào thành phố.

Nhờ một người quen cùng quê giới thiệu, chị vào làm Ôsin cho một gia đình giàu có. Được đâu khoảng nửa năm, chị bỗng phát hiện ra ông chủ lại có cái nhìn khác lạ, mỗi khi ông ta nhác thấy bóng dáng của chị. Vào một đêm trăng, ông chủ đã nổi cơn thú tính cưỡng hiếp lấy đi đời con gái trong lúc chị đang mơ màng ngủ. Sợ bị mất việc, chị đã cắn răng lặng im, không dám hé môi với ai. Ông chủ thấy vậy càng được thể, lâu lâu lại tiếp tục mò vào phòng chị giở trò đồi bại. Rồi cho đến một ngày, bà chủ cũng phát hiện được chuyện dâm dăng của chồng và đã thẳng tay đuổi chị ra khỏi nhà.

Mang nỗi đau đớn và uất hận, chị đi trên đường phố như người mộng du. Chị đã lên ngay chiếc xe đầu tiên, khi gã thanh niên ngỏ lời chở chị về nhà. Gã đã chở chị tới một ngôi nhà sang trọng, mà sau này chị mới biết đó là động mại dâm. Kể từ đó cả ngày lẫn đêm, chị phải tiếp hàng tá ông khách thừa tiền rủng mủ. Chị ngày càng trở nên khô héo như cây thiếu nước và cho đến một ngày, chị bắt đầu ho và những cơn ho của chị càng lúc càng dữ dội theo thời gian. Khủng khiếp hơn nữa, là trong đờm của chị máu càng ngày lại càng nhiều.

Tiếng xe chạy rầm rập trên cầu, tiếng gọi nhau í ới dưới cầu, đã làm chị thức giấc. Một ngày mới lại bắt đầu, một ngày mới với nhịp sống hối hả mưu sinh. Một ngày mà chị sẽ nhớ mãi cho đến khi chết. Chị uể oải ngồi dậy, chợt oằn cả người vì cơn ho chợt tới. Há miệng

phun ra đất một bãi đầm lầy máu, chị nằm vật ra thở hổn hển đầy đau đớn.

Cố lê người tới đầu cầu, chị cảm thấy đầu vầng mắt hoa. Càng ngày, chị càng thấy mình càng thêm yếu dần. Nhiều lúc trong tâm tưởng chị nghĩ chỉ cần lặn ra sông, là sẽ giữ bỏ hết tất cả những đau đớn ê chề, của kiếp sống làm người, nhưng rồi chị lại tìm được ý nghĩ tiêu cực thoáng qua đó.

Tự sâu trong tận đáy lòng, chị vẫn thầm nuôi một hy vọng mơ hồ về ngày mai, dù chẳng biết nó là gì, có tốt đẹp hơn hiện tại không, sau bao nỗi đắng cay ê chề đã đến với chị. Dù sao thì chị cũng vẫn nuôi hy vọng, như hàng ngày chị vẫn mong chờ, vẫn trông mong vào lòng tốt của đồng loại để duy trì sự sống tàn tạ này.

Một em bé gái đang mời người qua đường mua xổ số. Chị nhìn em bé với cái nhìn đầy thương cảm, rồi tự hỏi trong lòng sau này lớn lên nó có hết khổ không? Chị lắc lắc đầu như xua đi những ký ức đầy u ám của mình. Chị đang tính đi tiếp, chợt như sực nhớ ra điều gì, chị liền cất tiếng kêu:

- Bé ơi.

- Chị kêu em hả ? - Cô bé quay lại, nụ cười cầu tài vừa mở đã tắt ngấm khi thấy chị.

- Uh, em dò dùm chị tấm vé số... - Chị chợt buồn hiu, lúc thấy cái mặt bí xị của cô bé quay lại và nhìn thấy khách hàng mà nó không hề mong đợi.

- Thôi được đưa đây em dò dùm cho. - Cô bé chợt trở nên sốt sắng,

giống như đã cảm thấy mình có lỗi.

- Tr...ú...ng rồi. - Cô bé đột nhiên hét toáng lên.

- Bà con ơi, có người trúng số nè, có người trúng đặc biệt nè... - Cô bé vừa nhảy, vừa hét to như chính cô mới là người trúng số.

Mọi người xung quanh lập tức túa lại để xem. Bắt đầu từ anh thợ vá xe gần đó, cho tới chị bán xôi đang bán cho khách bên kia đường, cũng quăng gánh chạy qua. Chẳng mấy chốc đã chật kín người, bao quanh chị và em bé gái bán vé số.

Họ nâng niu tờ vé số, hết nhìn vào cuốn sổ dò số của cô bé, lại nhìn vào tấm vé số, hân hoan như chính họ là người trúng số vậy. Sau những giây phút sững sờ qua đi, họ mới quay nhìn lại chủ nhân của tấm vé số, thì thấy chị ngồi như ngây như dại. Trên má của chị đang chảy những dòng lệ, mà cả khi đau khổ nhất, chị cũng ráng cắn răng ngậm vào lòng. Chị bỗng thấy trên đời này, quả thật có hai chữ công bằng. Tia hy vọng nhỏ nhoi ấp ủ trong lòng chị bao lâu nay, giờ đã trở thành hiện thực. Cổ họng chị cảm thấy như nghẹn lại, một cơn ho bỗng chợt ập tới làm chị phải cong cả người.

Một đoàn người rồng rắn, kéo nhau thẳng tới Đại lý xổ số. Chị như đang bước đi trong mơ. Chị cảm thấy thật sự yêu mến tất cả bọn họ. Trong lòng chị nhắm tính sẽ cho họ một ít lộc trời cho. Chị sẽ kiếm 1 căn nhà rẻ tiền và cho những người bạn, lâu nay cùng ở dưới gầm cầu với chị về ở chung. Chị cũng sẽ đi học nghề, như uốn tóc chẳng hạn. Chị rồi sẽ có những đứa con kháu khỉnh, với người chồng biết yêu thương mình...

- Đồ ăn cấp, bắt lấy nó. - Có tiếng thét man dại cất lên, cắt ngang dòng suy nghĩ của chị, kéo chị trở về với thực tại.

Chị giật nảy cả người khi nhìn thấy hai cảnh sát mặc quân phục đứng trước mặt. Họ mặt lạnh như băng, chầm chậm nhón với chị từng chữ một:

- Mời cô đi theo chúng tôi ngay lập tức, có người tố cáo cô là kẻ ăn cắp.

Chị run bắn người vì nhìn thấy thấp thoáng phía sau hai cảnh sát, hình ảnh người đàn ông hôm qua ra khỏi nhà hàng. Miệng hấn lúc này há to đang la lớn, trong khi tay cứ chỉ chỉ về phía chị. Chị từ từ quỵ xuống.

Hai tháng sau đó, chị đứng trong phiên tòa với tư cách là bị cáo. Nguyên cáo là gã đàn ông, mà chị gặp lúc hấn ra khỏi nhà hàng, cầm chiếc khăn mùi xoa che mũi lúc leo lên xe. Hấn ngồi một cách bệ vệ đầy tự mãn, ưỡn cái bụng to đùng được nuôi dưỡng hàng ngày từ các nhà hàng, quán ăn. Hấn liếc mắt nhìn về phía chị, ánh mắt loé lên một tia nhìn gian ác, âm hiểm như mắt rắn. Miệng hấn lại nở một nụ cười thoả mãn, nhìn thật đều giả trên khuôn mặt bóng lưỡng đỏ hồng. Hơi hơi ngả người ra sau dựa vào ghế, hấn lim dim mắt nhớ lại :

- Ngày mai mày với hai thằng kia bao tao đi Thái chơi nha mày. Đúng là mày giàu còn giàu thêm.- Tiếng cười phấn khích nổi lên trong điện thoại.

- Mày khùng hả - Hấn hét lên trong điện thoại, đầu óc lơ ngơ như từ cung trăng rớt xuống trái đất.

- Không có khùng đâu, ngày mai mày không dẫn anh em đi thì tao

bye mày luôn đó. - Tiếng cười kéo dài trong điện thoại và bạn hấn tắt máy.

Hấn thiếu điều muốn nhảy dựng lên, sao lại có chuyện gì kỳ lạ vậy? Mà hấn biết bạn hấn không nói chơi bao giờ. Con của Sếp lớn nói vậy, chắc chắn là có lý do. Hấn liền lật đật điện thoại cho một trong hai thằng bạn của hấn. Cuối cùng hấn vỡ lẽ, vì sao con của Sếp lớn lại điện cho hấn nói như thế. Nguyên do là hồi chiều trong bàn nhậu lúc đang cao hứng, hấn đã mua hết vé số của người bán vé số.

Trong 15 xấp vé, chỉ có 1 xấp còn lại 3 vé. Hấn đưa 14 xấp cho con Sếp lớn để chứng tỏ lòng nhiệt thành. Còn lại 3 vé lẻ, hấn lấy 1 và chia cho 2 thằng bạn kia mỗi thằng 1 vé. Chủ yếu là hấn muốn chứng tỏ lòng trung thành với Sếp, chứ chẳng trông mong gì vào mấy cái xổ số. Vì thật ra so với cái tài sản kếch sù của hấn, 100 vé đặc biệt có thấm vào đâu. Hấn vào trong phòng lục túi và đột nhiên thần thờ. Hấn lục đi lục lại vẫn không thấy, thiếu điều hấn muốn xé nát cả bộ quần áo.

Sáng nay thức dậy, hấn cảm thấy nổi khó chịu càng lúc càng dâng cao. Đáng lẽ ra hấn được một khoản tiền trên trời rơi xuống chiều đãi con Sếp lớn, tự nhiên bây giờ hấn phải bỏ tiền túi, thế là tự nhiên thành mất hai khoản tiền. Càng nghĩ hấn càng bức đến xì khói, trong lúc gọi điện đặt vé máy bay đi Thái chơi, mà mặt hấn dài ra như đi đưa đám ma.

Ngồi trong xe ra sân bay, hấn tự xỉ vả cái tội đoảng của mình không

biết bao nhiêu lần. Xe từ từ dừng lại khi tới ngã tư đèn đỏ. Một cách lơ đãng, hắn nhìn qua phía bên kia đường, thấy một đoàn người rờn rần đang kéo tới Đại lý xổ số. Trong mắt hắn chợt thoáng qua hình ảnh người đàn bà đáng thương, hôm qua ngựa tay xin tiền hắn. Hắn đã không những không cho, mà còn rút chiếc khăn mùi xoa từ trong túi ra ghê tởm che mũi.

- Chiếc khăn mùi xoa nơi túi áo, vé số cũng trong túi áo . - Mắt hắn bỗng loé sáng.

Quan toà nhìn xuống vành móng ngựa quan sát bị cáo. Trong mắt ông hiện ra hình ảnh người đàn bà đáng thương, đáng vẻ cam chịu, người héo uá như lá mùa thu, nhìn quặt quẹo như cây non sau cơn bão, thi thoảng lại gập người xuống ho vật vã. Ông cảm thấy hơi bất nhẫn trong lòng, nhưng với phong bì đã lót tay, còn cảm thấy hơi ấm của nó ở dưới móng ông đang lan toả, lại nghĩ tới buổi chiều đái sau phiên toà, ông thấy lòng mình cứng lại.

Uh thì nhân chứng, vật chứng đầy đủ. Tám vé số còn vương mùi nước hoa đất tiền của chủ nhân nó, ông còn gì mà băn khoăn nữa chứ, nhưng mà ông vẫn cảm thấy có một cái gì đó không ổn. Chỉ vài phút nữa thôi, dưới sự phán quyết của ông, người đàn bà này phải chịu sự trừng phạt của pháp luật cho tội lỗi của mình và suốt cuộc đời còn lại, phải mang tội danh là đã đi ăn cắp. Ông lắc lắc đầu, như thể xua đi những ý nghĩ đang nảy sinh trong lòng. Cuối cùng, như đã cứng lòng quyết định, ông nhìn về phía chị và nói :

- Bị cáo được nói lời cuối cùng trước khi tuyên án.

Chị ngẩng đầu từ từ, ngược cặp mắt vô hồn nhìn quan toà. Sau đó dờ dẫm, nhìn vào cái cân công lý rồi chị chậm rãi nói :

- Cám ơn quan toà.

Ông cảm thấy chấn động mãnh liệt, gương mặt ông thay đổi liên tục lúc trắng lúc xanh, phải một lúc thật lâu sau mới trầm ổn trở lại. Cầm bản tuyên án trong tay, ông run run cố đọc cho nhanh và kết thúc phiên toà. Ông đi vội vàng như chạy, biến mất sau cánh cửa mà từ đó hồi nãy ông đi ra.

Hắn đứng dậy nhìn về phía chị, định nở một nụ cười đều giả đắc thắng, nhưng nụ cười còn chưa kịp thành hình, hắn đột nhiên như bị một cú đánh trời giáng. Lần đầu tiên trong đời, hắn mới biết thế nào là lạnh xương sống. Hắn nhìn thấy trong mắt của chị lúc này, không phải là lòng hận thù ai oán, mà lại là một sự khinh bỉ và đầy ghê tởm của một con người đang nhìn một con quái vật xấu xí, méo mó, độc ác đầy tội lỗi.

Hai người cảnh sát còng tay chị, dẫn ra chiếc xe tù bịt bùng đang chờ sẵn. Từ phía ngoài sân toà, bỗng nhiên ồn ào ủa vào một đám người rách rưới dơ dáy và hôi hám. Người thì dúm vào tay chị ổ bánh mì, người thì đưa cho chị cái áo, người thì miệng tíu tít thăm hỏi...Mắt chị sáng bừng lên, long lanh trong hạnh phúc, đôi dòng lệ lại từ từ trào ra. Chiếc xe từ từ lăn bánh, đưa chị về trại giam, nhưng trong tâm hồn của chị lúc này, đã thực sự hoàn toàn được thanh thản...

Nhà thơ, tên trộm và đại gia

Người ta nói "Số phận nằm trong tay ta do ta quyết định", có phải vậy không?

Đêm se lạnh. Những ngọn đèn đường hắt ánh sáng vàng vọt xuống hè phố. Trong một góc tối, nơi ánh sáng bị bỏ lại ngoài xa, một bóng đen đang lặng lẽ theo dõi căn nhà nhỏ vẫn còn sáng đèn. Chẳng biết, hắn đã trở thành thằng ăn trộm từ khi nào.

Ngày mới lên thành phố, hắn mang trong lòng nhiều mơ ước. Hắn nghĩ một cách đơn giản rằng chỉ cần chịu khó, với sức trẻ thì chẳng mấy chốc, hắn sẽ tạo dựng được cho mình một tương lai vững chắc. Nhưng sự đời, mấy khi chiều lòng người, việc nào hắn cũng làm, chẳng nề hà đó là việc nặng hay việc nhẹ. Thời gian thì cứ nhanh chóng trôi qua, mà hắn thì cứ cố làm mãi, nhưng cũng vẫn chẳng thấy dư dả ra được đồng nào.

Cho đến 1 ngày, ngồi trong quán cà phê hắn thấy người ta kiếm tiền thật dễ dàng, qua trò chơi cá độ bóng đá. Hắn cũng bắt đầu tập tành chơi, dù tên cầu thủ hắn chẳng còn biết phát âm cho đúng. Lúc mới

tham gia, có lẽ vận may mỉm cười với hắn, nên hắn thắng độ liên tục. Đêm nằm ngủ hắn mơ thấy mình đang nằm trên đồng tiền, chỉ cần quơ tay ra là tiền ngoan ngoãn chui vào túi. Hắn lại mơ thấy mình trở thành đại gia, có nhiều kẻ hầu người hạ, hắn thấy mình vét hết sạch tiền thiên hạ khi cá độ bóng đá...Nhưng rồi cuối cùng vận rủi cũng ghé thăm hắn và trong một buổi chiều lang thang nghĩ cách kiếm tiền trả nợ, hắn chợt khám phá ra một nghề, cũng rất nhàn hạ để kiếm tiền. Đó là nghề ăn trộm.

Trong căn nhà nhỏ, ánh đèn yếu ớt, chiếu lên mặt người đàn ông hãy còn trẻ, đang nằm vắt tay lên trán trên giường. Chung quanh phòng bừa bộn, như đã lâu ngày thiếu đi bàn tay đàn bà chăm sóc. Trong căn phòng, sát tường là một kệ sách chất đầy, chứng tỏ là chủ nhân của nó là một người ham đọc sách. Giữa phòng là bộ bàn ghế mây sứt mẻ năm ba chỗ, giấy, sách và vài thứ linh tinh nữa vứt lăn lóc trên nền gạch. Đối diện với kệ sách là cái giường nhàu bần mà chủ nhân đang nằm thở dài.

Anh vốn yêu thơ từ bé. Những vần thơ trữ tình lãng mạn của các nhà thơ nổi tiếng đã làm anh mê mẩn. Anh thả hồn theo gió, khi đọc thơ Xuân Diệu. Anh bồi hồi ngấm trắng, khi ngâm thơ Hàn Mặc Tử. Anh thao thức trăn trở, khi đọc thơ Giang Nam. Anh nghiền răng cảm hờn, khi đọc thơ Tố Hữu...Rồi dần dần, anh cũng tập làm thơ. Anh cảm thấy thơ mình làm cũng hay, cũng trữ tình, sâu lắng, êm dịu, gào thét...như thơ của tiền nhân.

Rồi cũng chẳng biết từ lúc nào, ai ai cũng gọi anh là nhà thơ. Anh lấy vợ cũng nhờ thơ. Vào lúc mới yêu anh, vợ anh cũng thỏn thức, mơ màng trong những vần thơ anh sáng tác. Nàng nói với anh, nàng thật

hạnh phúc vì yêu một nhà thơ và gặt đầu một cái rụp, khi anh run run hỏi cưới nàng. Nhưng cuộc vui ngắn chẳng tày gang, tình yêu và hôn nhân là hai vấn đề hoàn toàn khác nhau. Đến lúc này anh chợt phát hiện ra, không thể ngâm thơ mà sống được. Anh phải kiếm ra tiền, nhưng mà hồi giờ anh chỉ biết làm thơ. Nghe lời bạn bè mách bảo, anh cũng ráng gom góp vay mượn để xuất bản những vần thơ. Anh nghĩ rằng thơ mình hay thế, chẳng mấy chốc sẽ nổi tiếng, tiền vào như nước.

Đêm nằm anh mơ, anh đang ngâm thơ trong hội trường, khán giả vỗ tay ầm ầm, nhiều cô sục sùi khóc, ánh đèn Flash chớp liên tục, trên các mặt báo tràn ngập hình của anh... Nhưng than ôi, thời buổi cơm áo gạo tiền, thơ anh nằm mốc meo trên kệ chẳng ai thèm để ý. Rồi sách mới về, người ta trả lại cho anh để lấy chỗ cho sách mới. Đôi ba lần như thế, vợ anh chán, bỏ anh mà đi. Đêm nay nằm buồn, anh lại muốn làm thơ. Trần trọc mãi mà nàng thơ vẫn chưa tới, anh nhồm dậy và trong lòng chợt quyết định ngày mai phải tạm gác thơ thân lại, anh sẽ cố gắng đi kiếm việc gì đó trước mắt đã. Gói kỹ những tập thơ vào một cái bọc, anh lẩm nhẩm :

- Đây là tài sản quý nhất của mình.

Tiếng của anh theo cơn gió lọt vào tai tên trộm. Mắt hắn bỗng sáng lên, khẽ mỉm cười.

Trong căn phòng hoa lệ của một nhà hàng sang trọng, ông ngồi nhìn mọi người xung quanh bàn. Họ là những con người nổi tiếng và dù ít hay nhiều đều chịu ân huệ của ông. Hôm nay là ngày nghỉ, bọn họ cố mời ông đến đây để tỏ chút lòng thành. Ông cảm thấy mệt mỏi muốn từ chối, nhưng trước sự nhiệt thành thái quá của họ, cuối cùng ông

đành phải nhận lời.

Từ ngày Lãnh đạo giao việc mới cho ông, chuyển qua quản lý một công ty chuyên về văn hóa, ông cảm thấy bận đến bù đầu. Ông thích làm việc hành chánh hơn, công việc thì nhẹ nhàng, chẳng phải suy nghĩ gì nhiều mà lộc trời thì vẫn cứ đều đều, chỉ cần ký vài chữ là tiền cứ vào như nước. Bây giờ làm kinh doanh, phải quảng cáo, phải ký hợp đồng, phải... Ông cảm thấy thật mệt muốn chết đi được. Ông than với họ là mình nhức đầu và cáo lỗi xin về trước. Ngồi thoải mái trên xe, ông lim dim mắt cố tranh thủ ngủ một giấc. Xe đang ngon trớn chạy bon bon trên đường vắng, bỗng nhiên phanh kít lại làm cả người ông đổ về phía trước. Ông giật mình định máng tay tài xế, thì tay tài xế quay lại nhìn ông mặt xanh mét như tàu lá chuối:

- Chết rồi chú ơi, tai nạn rồi...

- Mà mau mau ra coi nó có bị gì không? - Ông hét to. Ông cảm thấy bức cả mình. Hôm nay sao lại xúi quẩy đến thế? Chắc là phải tốn tiền cho những việc chẳng ra làm sao?

Mở cánh cửa xe, ông từ từ bước xuống. Anh tài xế lúc này đang kéo một người đàn ông vào hè đường. Người đàn ông chân đi khập khiễng, miệng thì rên rỉ vì đau. Ông cất tiếng hỏi tay tài xế:

- Nó có bị làm sao không?

- Dạ thưa chú, may là cháu đã phanh kịp thời. Chắc là chỉ bị sơ sơ thôi. - Tay tài xế trả lời giọng mừng rỡ.

Người đàn ông vẫn tiếp tục rên rỉ. Ông nhìn hấn với vẻ khinh bỉ. Móc bóp thấy cho hấn tờ 100 ngàn, ông nói như ra lệnh:

- Chú mày cầm đồ mua thuốc... - Chợt ông nhìn thấy một vài cuốn sách rớt ra từ trong bọc vải trước đầu xe. Ông quay lại hỏi hấn:

- Sách của chú mày hả?

- Dạ...- Hấn trả lời với vẻ mặt sững sờ, khi mắt hấn nhìn thấy cái bọc vỡ ra bên trong chỉ toàn là sách.

Ông nhìn thấy cái bìa hơi đẹp, tò mò thò tay cầm một cuốn lên xem.

Hóa ra đây là một tập thơ. Ông hỏi hấn giọng hơi dịu lại :

- Chú mày đi bán sách ah?

- Dạ...- Hấn trả lời giọng vẫn chưa hết thẩn thờ.

Ông cảm thấy ngạc nhiên vô cùng. Thời buổi này mà có người ôm cả đống tập thơ đi bán. Chắc chắn đây là loại sách đang bán chạy. Máu kinh doanh trong người nổi lên, ông nói :

- Cho chú 1 cuốn nha.

- Dạ. - Hấn trả lời như mộng du.

Tại phòng kinh doanh của một công ty văn hóa, tay trưởng phòng đang nôn nóng, đi đi lại lại. Anh đang rất sốt ruột ngóng chờ điện thoại của nhân viên. Đã mấy ngày nay, nhân viên của anh lùng sục khắp nơi, mục đích để kiếm tác giả của tập thơ mà Sếp đưa cho anh. Nhớ lại hôm đó, Sếp kêu anh lên rồi thả cho anh tập thơ và bảo anh nghiên cứu xem thử. Nghiên cứu cái gì nữa trời? Từ tay của Sếp đưa ra, chắc chắn là phải có dây mơ rễ má gì đó với sếp. Bụng của Sếp đã ưà rồi thì còn gì mà bàn nữa, cứ thế mà làm thôi. Chuông điện thoại bỗng vang lên:

- Alô, bọn em tìm được nhà hấn rồi. - Giọng nói vang lên mừng rỡ.

Chỉ trong một thời gian ngắn, tên tuổi của nhà thơ mới, nổi lên như cồn trên văn đàn nước Việt. Hình ảnh nhà thơ với hai ngón tay giơ lên trời theo hình chữ V tràn ngập khắp các mặt báo. Người ta thấy đứng cạnh anh là một quan chức, nghe đâu là vì do ông hay đọc thơ, nên tình cờ phát hiện ra tài năng của anh. Thật là may mắn vô cùng

cho thơ Việt, nếu không thì không chừng anh nhà thơ đi cá độ bóng đá và giới ăn trộm cũng có thể, lại có thêm một đồng nghiệp.

Đêm nay trước ngôi nhà hai tầng khang trang của nhà thơ, vẫn đứng trong bóng tối hắn nhìn về phía cửa sổ hãy còn sáng đèn chờ đợi.

Từ trong đó vọng ra tiếng cười vui vẻ của đàn bà, giọng người đàn bà vang lên:

- Thôi đừng đếm nữa đi, lại đây với em nào...

- Yên nào, để anh kiểm lại một lần nữa. Đối với anh bây giờ, đếm tiền là sướng khoái nhất...

Mắt hắn trong bóng tối lại loé sáng. Hắn mỉm cười...

Vàng

Người xưa nói "Tham thì Thâm" đúng không bạn?

- Vàng...

- Vàng đây rồi...ha ha ha...

...

Một ông lão râu tóc bạc phơ bận một bộ đồ rách nát, người ngòm thật bần thủ, mồm mép nhều đầy nước dãi từ trên miệng kéo dài thành hàng xuống tới bộ râu, đang rớt từng giọt, từng giọt xuống đất. Ông đang ngồi bệt trên nền đất dơ dáy, đôi mắt ông man dại nhìn sững vào chiếc lá vàng trong tay, mồm thì lại hét lên đầy vui sướng. Bỗng ông thả chiếc lá xuống rồi cặm cụi nhìn tìm kiếm xung quanh, tay ông vội vã cào cào xuống đất và bốc lên một nắm đất ẩm, miệng ông lại hét lên cười man dại:

- Vàng...
- Vàng đây rồi...ha ha ha...
- ...

Xung quanh ông có vài đứa trẻ nít đang nhìn ông có vẻ khoái chí, đứa thì thỉnh thoảng cầm cái cây chọt vào người ông, đứa thì cầm tờ giấy dí dí đằng trước mặt ông:

- Vàng đây nè, vàng của ông đây nè.
- Ông bỗng bất ngờ nhồm người và vồ lấy tờ giấy của đứa bé miệng lại la lên đầy phấn khích:
- Vàng...
 - Vàng đây rồi...ha ha ha...

...

Một cô gái trẻ ăn bận rách rưới xuất hiện, thấy cảnh đó cô chạy vội lại xua đám trẻ con mất dạy và nhẹ nhàng kéo ông lão lên:

- Ba ơi về ăn cơm...
- Ông lão vùng vằng:
- Vàng, vàng đây nè...
- Cô gái cười méo mó đầy đau khổ trong khi tay vẫn kéo ông già đi:
- Vàng của ba ở đây nè, đi theo con nhanh nào.
- Ông lão hớn hờ:
- Đi, đi nào, Vàng...ha ha ha...

Hai cha con đi tới một góc hiên nhà khuất trong một ngõ vắng, nhà này đóng cửa im ỉm có lẽ là vắng chủ. Trước hiên nhà là một tấm chiếu rách dăm ba chỗ, trên chiếc chiếu là một bọc đồ cũ kỹ có lẽ dùng làm gối khi nằm. Xung quanh bừa bộn túi ni lông và chai lọ, một bà lão tóc bạc nhìn cũng bần thỉu, dơ dáy đang lui cui lựa từng món cho vào bao. Phía đầu trên hơi xa chiếc chiếu được kê 3 hòn đá làm bếp, từ trên bếp một nồi cháo đang sôi ùng ục, bốc lên mùi thơm dễ chịu của gạo được nấu nhừ. Mùi thơm này lại bị lấn át bởi mùi xú uế, được bốc ra từ đám rác xung quanh mà bà lão đang nhặt nong nặc cả không gian.

Cô gái dìu ông lão từ từ vào góc chiếu và đi lại một góc xa của hiên nhà, nơi đựng vài cái bát mẻ để lỏng chỏng. Cô lấy ra một cái bát đến mức cháo, sau đó cô từ từ vừa thổi vừa đút vào miệng ông lão

đầy sự trù mến.

Đứng chứng kiến từ hồi nãy giờ, từ lúc thấy ông lão đến khi theo vào tới đây, Hiền không khỏi rung mình cho kiếp sống của những con người này. Hôm nay, cô được phân công đi lấy tư liệu về thành tích hoàn thành kế hoạch vượt mức của một đơn vị sản xuất, để chuẩn bị cho lên báo ngày mai. Trong khi đi trên đường ngang qua ông lão, máu nghề nghiệp nổi lên, Hiền tò mò đứng xem và rồi cuối cùng theo vào đến tận đây.

Cả ba người dường như đã biết sự có mặt của Hiền nhưng họ chẳng hề để ý chút nào đến cô, có lẽ họ đã quá quen với việc có người hiếu kỳ nào đó hiện diện tại nơi này. Ông lão miệng thì đang húp cháo nhưng thỉnh thoảng lại đưa tay quờ lung tung xung quanh nhặt lên vật gì đó lại hét lên:

-Vàng...

-Vàng đây rồi...ha ha ha...

...

Cháo và nước dãi từ miệng của ông phun ra tùm lum, lên cả mặt cô gái đang ngồi đút cho ông. Cô chẳng hề phản ứng gì, có lẽ là chuyện này thường xảy ra hàng bữa, cô chỉ lặng lẽ đút từng muỗng tiếp tục vào miệng ông lão. Hiền cũng kiếm một chỗ hơi xa xa ngồi, để cổ né đi mùi xú uế chốc chốc bay thẳng vào mũi cô làm cô nhờn nhợn muốn ới hết tô phở vừa ăn sáng nay. Bà lão cũng đã ngưng công việc đang làm và đi lại lấy bát mức cháo ra ăn.

Cả bốn người ngồi trong im lặng thỉnh thoảng bị phá vỡ bởi tiếng la của ông lão. Hiền kiên nhẫn chờ cho đến khi cô gái ăn xong mới lựa lời nhẹ nhàng hỏi cô gái:

- Bác nhà hình như có vấn đề về thần kinh phải không em?

- Dạ, ba em ổng bị điên. - Cô gái lạnh lùng trả lời và hỏi lại:

- Chị là ai mà sao quan tâm đến ba em.

- Chị...chị chỉ là người qua đường thôi...- Hiền hơi lúng túng.

- Chị sao không đi đi, nhiều người rảnh quá dzậy không biết. - Cô gái đuổi Hiền và làm bầm chửi.

- Chị...chị thấy nếu ba em bị...bị như thế sao không đưa ổng vô bệnh viện...- Hiền nói vẻ quan tâm.

- Chị khùng hờ, tiền đâu, lo cái ăn hàng ngày còn chưa nổi nữa là...- Cô gái nhăn mặt trả lời và nghi ngờ hỏi lại:

- Sao chị lại ra vẻ lo lắng đến gia đình em dzậy.
- Chị...chị thấy ba em tội quá. - Hiền thuận miệng trả lời và hỏi tiếp:
- Nguyên nhân là thế nào vậy em? Vì sao ba em cứ hay la lên nhắc đến vàng?
- Sao người nào cứ nghe nói đến vàng là cũng tò mò hết dzậy, chị không biết là người thứ bao nhiêu hỏi câu đó rồi đó. - Cô gái trả lời và bằng giọng cay độc cô nói tiếp:
- Cũng vì vàng mà giờ đây gia đình em phải như thế này. Thôi chị nên đi đi, em còn phải làm. - Cô gái đuổi Hiền lần nữa.
Hiền thở dài trước sự cương quyết của cô gái, cô từ từ đứng dậy, cảm cảnh thương tâm nên móc bóp ra tờ 50 ngàn đưa cho cô gái:
- Thôi chị đi, em cảm tạ...
- Em không phải người ăn xin, chị giữ lấy tiền đi. - Cô gái cương quyết từ chối.
Ông lão thấy tờ tiền trong tay Hiền vội chụp lấy:
-Vàng...
-Vàng đây rồi...ha ha ha...
...

Bà lão nãy giờ im lặng nghe cuộc nói chuyện của hai người, thấy ông lão chụp lấy tờ tiền vội nhanh chóng giật lại trên tay ông và nhét vội vào túi rồi quay sang phía Hiền nói:
- Nếu cô thích nghe thì cô lại đây tôi kể cho cô nghe. - Bà nói với giọng buồn bã.
Hiền cảm thấy ghê ghê khi xích lại gần bà lão, nhưng cô cố tỏ ra bình thường vì sợ bà đổi ý. Sau khi dằn hắng, bằng một giọng nói trầm buồn bà bắt đầu kể:

"Cách đây dăm năm, gia đình chúng tôi cũng có một ngôi nhà đang hoang ở ven sông. Ông làm nghề đánh bắt cá, còn tôi thì ở nhà chờ ông về là mang ra chợ bán. Cuộc sống tuy không khấm khá gì nhưng cũng đáp đổi được qua ngày. Tôi sinh được hai đứa con, thằng đầu lên 5 tuổi chẳng may nó bệnh nặng qua đời, còn đứa thứ 2 là con này." - Mắt bà hướng về phía cô gái, sau đó lại chậm chậm kể tiếp:

"Ngôi nhà chúng tôi đang ở là của cha ông ấy mua lại của một người khác, khi người này chuyển đi nơi khác và sau này để lại cho ông. Nhà nằm trên một diện tích tương đối rộng, với một mảnh vườn khoảng nửa mẫu phía sau nhà. Ngôi nhà rất thoáng và mát vì luôn luôn hứng được gió Đông từ ngoài sông thổi vào, còn vào buổi chiều

thì có thể ngắm được cảnh hoàng hôn ở phía Tây sau nhà. Cuộc sống của chúng tôi cứ thế trôi đi cho đến một ngày một người đàn ông tới chỗ chúng tôi làm đảo lộn tất cả." - Bà ngừng lại như muốn khóc khi nghĩ đến ngày xưa.

Hiền im lặng nhìn bà lão lòng trào lên nỗi ngậm ngùi thương xót, cô hình như cũng đã quen với mùi xú uế xung quanh, không còn cảm thấy nhồn nhợn nữa. Cô gái bây giờ đang cặm cụi nhặt bao ni lông thay cho mẹ. Ông lão thì cũng đã ngã người nằm trên chiếc chiếu, mắt lim dim có vẻ như đang ngủ. Bà lão mắt đỏ hoe khi nhớ tới chuyện xưa, im lặng mãi một lúc lâu sau mới từ từ kể tiếp:

"Người đàn ông tuổi khoảng tứ tuần, với vẻ ngoài rất phương phi béo tốt, ông ta đi trên một chiếc xe hơi bóng lộn lần quần ở vùng chúng tôi vài ngày. Nhà nào ông ta cũng xộc vào ngó trước ngó sau, rồi sau đó hỏi giá cả hình như là người đang đi mua nhà. Cả một vùng náo loạn lên vì ông ta, bởi lẽ người như ông ta sao lại xuống tới nơi heo hút nghèo khổ này mua nhà. Thế rồi vào một buổi chiều tối, trong lúc gia đình tôi đang ăn cơm thì thấy ông ta vào. Ông ta tự giới thiệu:

- Xin chào cả nhà, tôi tên là X, hiện đang ở Thành phố.

- Chào anh. Xin mời anh ngồi. - Ông nhà tôi trả lời và hỏi:

- Anh đến kiểm chúng tôi có việc gì?

- Dạ chẳng giấu gì các bác, em giờ cảm thấy chán sống nơi Thành phố ồn ào đầy bụi bặm, nên em tính kiếm một ngôi nhà ở cho thoáng mát gần gũi với thiên nhiên. Máy ngày hôm nay em đã đi xem nhiều nhà và thấy nhà bác là hợp với em nhất. Không biết các bác có ý định bán không vậy?

- Anh thật là vô duyên, nhà người ta đang ở tự nhiên xồng xộc vào đòi mua là ý làm sao? - Con gái tôi nói.

- Em đừng có nóng, cái gì cũng có thể thương lượng mà. - Ông ta tự tin cười nói.

- Thế nếu anh mua thì anh mua được bao nhiêu? - Ông nhà tôi hỏi, chẳng qua là muốn biết thực sự giá trị của ngôi nhà khoảng chừng bao nhiêu.

- Em nói thật với các bác nhé, nhà các bác cao lắm là khoảng 10 cây vàng đổ lại, nhưng nếu các bác đồng ý bán em sẽ trả gấp 5 lần giá đó. - Ông ta từ từ nhấn mạnh những từ cuối cùng.

- Cái gì? - Cả nhà tôi sững sờ. Tận 50 cây vàng, trời ơi, còn hơn trúng số nữa. Ông nhà tôi lập bập:

- Anh nói thật?

- Em làm ăn mua bán chẳng giỡn chơi bao giờ. Em đã quyết thì nhất định sẽ làm được, nếu các bác đồng ý em gửi trước bác 10 cây vàng làm tin, khỏi cần giấy tờ chi cho mệt, tháng sau ngày này em ghé chồng đủ. Bác dọn ra, Em dọn vào. - Ông ta mở cái cặp đặt lên bàn 10 cây vàng làm sáng hẳn cả một góc nhà.

Cả nhà tôi đều bàng hoàng, chưa bao giờ thấy một người đi mua nhà mà hào phóng đến như thế. Chợt ông nhà tôi bỗng nhiên cảnh giác, ông nghĩ chắc là có uẩn khúc gì đây? Làm gì ở đời có ai cho không ai bao giờ, với lại cũng phải suy tính từ từ đã đi đâu mà vội. Nghĩ như thế nên ông nhà tôi nói:

- Khoan đã anh, để nhà tôi bàn tính lại đã, đằng nào thì tháng sau anh cũng tới, lúc đó ta bàn chuyện mua bán một lần luôn cũng được. Ông ta thấy vậy cũng ổn, nên gật đầu đồng ý hẹn ngày này tháng sau sẽ đến. Bỏ vàng lại vô cặp ông ta chào cả nhà và đi về.

Tin có người tới mua nhà của tôi với giá trên trời, nhanh chóng được truyền ra ngoài. Mọi người đâu đâu ai cũng xì xào bàn tán:

- Lạ nhỉ, sao ông ta lại mua với giá cao đến thế.

- Hay là miếng đất có gì ở dưới.

- Mấy người nghĩ là cái gì, vàng hay cổ vật hay mỏ gì đó thiếc, bô xít...chẳng hạn.

...

Và thế là nhà tôi lại trở nên không yên, vì tối tối cứ nghe lục cục ngoài vườn. Đến sáng thức dậy thì thấy ở ngoài vườn những gốc cây bị đào lên hết, đồng thời những chỗ khác cũng bị đào nham nhở, vì nghi là có gì quý hiếm đang ở dưới đất. Riết mãi rồi ông nhà tôi đi đến quyết định, phải xem thử ở dưới mảnh đất này có cái gì? Thà rằng mình phát hiện trước còn hơn để người khác biết lấy đi mất. Ông liền lấy sổ đỏ ra vay ngân hàng và đồng thời vay mượn thêm, thuê hẳn một chiếc xe đào về đào hết mảnh đất lên. Chính quyền nghe thấy ông đào xới mảnh đất cũng lập tức cử người đến canh gác, không chừng ông đào lên cổ vật quý giá hay phát hiện mỏ vàng, thiếc, bô xít...gì gì đó thì phải ngăn chặn ngay không thể để chảy máu tài nguyên quốc gia.

Ròng rã gần cả tháng trời đào xới, chẳng phát hiện được gì ngoài việc mang thêm nợ. Ông nhà tôi quyết định bỏ cuộc và chờ người mua nhà tới, lần này cần phải bán gấp để lấy tiền trả nợ.

Một buổi tối cả nhà đang quây quần ăn cơm và bật ti vi lên xem thời sự. Khi trang thời sự chuyển đến mục an toàn giao thông, trên màn hình hiện lên hình người đàn ông phương phi béo tốt và giọng của cô phát thanh viên:

- Chiều nay tại một ngã tư, trong khi đang dừng chờ đèn xanh, một chiếc ô tô bị chiếc xe buýt mất thắng tông vào đằng sau xe làm chiếc xe chui tọt vào dưới gầm xe tải, chủ nhân chiếc xe ô tô đập đầu vào vô lăng chết tại chỗ. Khám nghiệm tại hiện trường cho biết chủ nhân là ông X, một doanh nhân nổi tiếng, ngoài ra còn thấy có một mẫu giấy kỳ lạ được tìm thấy ghi như sau "Đoản mệnh, phải ở nơi rộng rãi gần sông nước phía Đông có Thủy, phía Tây có Hỏa", chắc là tờ giấy ghi phong thủy nơi ở của chủ nhà. Sau đây là các tin khác...

"Xoảng", chén cơm rơi từ trên tay ông nhà tui xuống đất và ông ngất xỉu. Sau khi tỉnh lại thì ông trở thành như vậy luôn. Nhà tui thì ngân hàng lấy bán đấu giá trả không hết nợ, nhưng người ta thấy tình cảnh gia đình tôi như vậy nên họ cũng bỏ qua. Cả nhà tôi bèn dắt díu ra Thành phố kiếm sống". Bà ngừng lại lau một giọt lệ vừa đọng trên khóe mắt. Cô gái dừng tay cau có:

- Mẹ cứ kể chuyện xưa làm gì cho thương tâm. - Quay sang phía Hiền cô đuổi thêm lần nữa:

- Chị đi đi, những gì chị muốn biết mẹ em kể hết rồi đó.

Hiền cảm thấy buồn cho số phận của họ, lặng lẽ đứng lên đi về mà lòng nặng trĩu tâm sự. Cô chẳng còn hứng thú với chuyện công tác nữa, nhanh chóng xuống thu thập tư liệu xong rồi về nhà.

Sáng mai cô lên nộp cho biên tập hai bài viết, nhìn bài đầu anh biên tập khen cô nức nở, đến bài thứ hai anh nhăn mặt nói:

- Bài này cũng tạm được nhưng phải cắt hai chữ này, nó tế nhị lắm không để được đâu.

- Hai chữ nào anh? - Hiền nói.

- Đây nè. - Anh chỉ vào bài viết.

Hiền nhìn vào, đó là hai chữ..."bô xít".

Nguồn: Tác giả/ VNthquan - Thư viện Online

Người đăng: Ct.Ly

Thời gian: 10/05/2009 8:28:13 CH

